

PLANETA Y MORE

ALHEXTH

2022

Uvedení na scénu

„Au! Pardon!“

„Ouch! Pardon!“

To není lekce slušného vychování na hodině boxu, ale student Garim, řítící se ozlomkrk transportní šachtou směrem ke sto druhému nástupišti. A kupodivu se nejedná o nádraží, ale o kosmický trajler Plork-Ploraj (Pýcha Oqerzu).

Celá situace ještě potřebuje maličko upřesnit. Garim nechvátá aby stihl odlet Pýchy Oqerzu. Snaží se nepropást odlet výzkumného plavidla Tokomba. Ano, čtete dobře: odlet plavidla. A abychom v tom chaosu udělali aspoň trošku jasno, bude třeba vrátit čas maličko nazpět a pustit si události ve správných souvislostech.

*

1- Odjezd

Garim dokončoval třetí ročník sociologie na Beogirském institutu a právě se vracel ze stáže, v jejímž rámci měl studovat vcelku nedávno objevené menhiry na jakési Leptonem zapomenuté oběžnici jménem Kasva. Naprosto nechápal, co tam měl dělat – to byla přece jednoznačně záležitost geologů! A vedoucí projektu, který se mu snažil namluvit, že ty obrovité kusy kamene mají nejen svou prazvláštní krystalickou paměť, ale snad i jména, mu připadal už dočista praštěný. Ostatně - vždyť to byl Hargovan.

Takže nařízené dva týdny u menhiru, jehož jméno mělo být Ňouzej Popuňor, strávil poklímáváním a hraním her. Konečně stáž skončila a Garim promptně vypadl z nudné lokality. Přes dvě přestupní stanice se podle plánu dostal na palubu Pýchy Oqerzu.

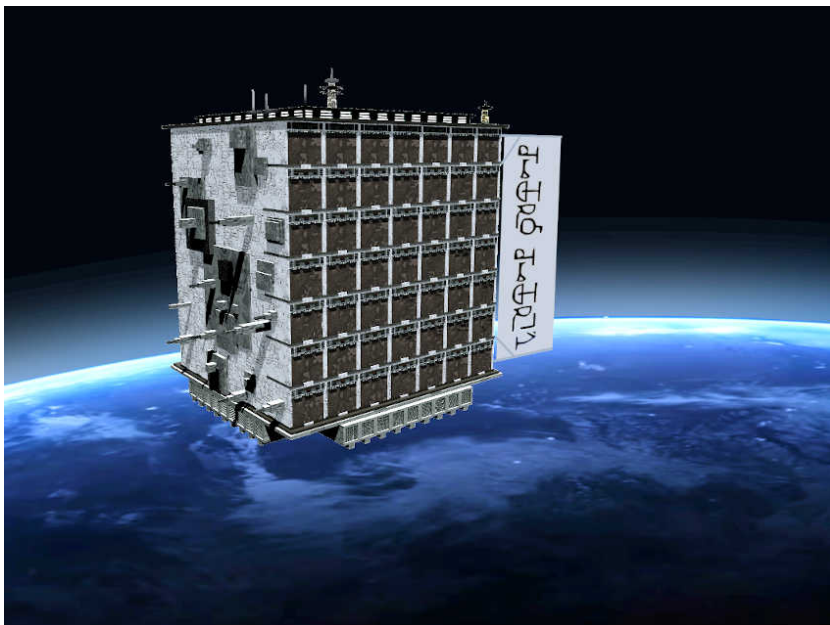
To je jeden z velkých mezihvězdných dopravních korábů, které od dob, kdy byl dřívější Svaz planet postižen nezměrnou katastrofou, zajišťují převoz všeho možného mezi soustavami. Značná část Svazu byla tehdy zničena a vzdálenosti mezi zbylými hvězdami narostly natolik, že se většině obchodníků i cestujících nevyplatilo pořizovat si vlastní teleportová plavidla s dalekým dosahem. Dopravní scénu opanovaly obří Oqerzanské stroje, zajišťující hromadné přesuny na velké vzdálenosti. Plork-Ploraj byl právě jedním z nich.

Nejsou to koráby v obvyklém slova smyslu - jsou to gigantická skladiště s vlastním pohonem. Neoplývají zrovna krásou, zato přepravní kapacitou. Takže Pýcha Oqerzu vypadala zhruba jako krabice. Ovšem s hranou dlouhou sedm kilometrů. Jen díky užití materiálů, jež byly svého času vyvlastněny planetě Xur, nerozpadla se už jen svou vlastní hmotností.

Ve svém nitru vezla nespočet cestujících a nespočet jiných dopravních prostředků, jež využívaly jejich služeb. Okraje trajleru byly věnčeny mnoha vstupně-výstupními doky, které nepřetržitě přijímaly nebo vypouštěly své pasažéry. Tomu pochopitelně odpovídala logistika uvnitř trajleru, řízená obrovitým plánovacím centrem.

Garim v pasažérské kajutě zrovna nadiktoval další odstavec poznámek, když se ozval signál naléhavého spojení. Líně se dotkl symbolu a spatřil tvář vrchního asistenta Chomboula.

„Ahoj! Výzkumná loď Tokomba potřebuje sociologa!“ vypálil na něj asistent bez úvodu. „Máš čtyři minuty na to, aby ses dostal na její palubu! A neříkej mi, že nechceš!“

Garimovi se v hlavě rozběhl divoký kalkul. Opravdová výzkumná mise? To znamená neskutečný bonus a prestiž pro další studium! Nebylo divu, že nabídka připomínala spíš ultimátum. Takovou šanci by si nechal proklouznout mezi prsty jen úplně ignorat.

Neváhal ani vteřinu. „Jasně! Kde?“ vykřikl.

„Dok sto dva! Dělej!“ zvolal Chomboul a odpojil se. V prostoru před Garimem se současně rozzářil symbolický ukazatel - virtuální návodčí. „Máš čtyřicet sekund!“ počal vyzpěvovat tlumeným hláskem. Odpočet se rozběhl.

To už Garim v divém chvatu házel do tašky co mu přišlo pod ruku. Vzhledem k chaosu, který vládl v jeho kajutě, to byla činnost značně hektická a neefektivní.

„Čas nula! Odejdi! Odejdi!“ změnil návodčí písničku. Pokud chtěl stihnout svůj cíl, byl nejvyšší čas všeho nechat a vyběhnout. Garim v duchu zaklel, popadl brašnu a vyrazil za chvějivou projekcí návodčího, která se před ním hnala nejkratší cestou ke sto druhému nástupišti.

Veden ikonkou, vběhl do připraveného transportéru, který s ním v mžiku prolétl třicet poschodí, bez váhání prokličkoval třemi terminály a skočil po hlavě do transportní šachty sto dva. Vládl v ní prakticky stav beztlíže, takže se dal využívat celý průsvit šachty -

což také všechny bytosti a věci kolem dělaly. Proto se Garim při nejlepším vůli čas od času s někým nechtěně srazil.

„Pardon!“ volal omluvně v naději že dotčené bytosti aspoň trochu ovládají unilang - společný jazyk bývalého Svazu planet. A pokud ne, snad bude smysl jeho volání zřejmý aspoň z tónu hlasu.

„Pět!“ pípal návodčí a jeho umělý hlas pochytil úzkostlivý tón. Nebylo divu. Pýcha Oqerzu se vyznačovala i jinou vlastností, než svou obrovitostí: nikdy na nikoho nečekala. Ani vteřinu.

Pro všechny galaxie, zděsil se Garim. Já to snad nestihnu!

„Čtyři!“

„Au!“ Garim se praštil o měkčený kraj průchodu na nástupiště.

„To je on!“ vykřikl nějaký muž a divoce zamával. „Dělej! Dělej!“

„Tři!“ vedl návodčí neoblomně svou. Garim se zběsile hrabal na nohy a sprintoval k otevřenému průchodu v boku obrovské námořní lodi, která spočívala u sto druhého nástupiště.

„Nutno odpojit!“ křikl unilangem robotický výpravčí, stojící poblíž.

„Dva!“

„Ne, ještě né!“ volal muž. Popadl Garima a strhl ho skrz bok lodi dovnitř.

„Jedna! Šťastnou cestu!“ zaspíval návodčí a rozplynul se. Masivní dveře se rychle zavřely a samočinně zajistily.

„Zdržení! Zdržení!“ rozblíkal se varovně robotický výpravčí.

„Jedna sekunda! Hermetika ověřena! Dvě sekundy! Sto dvojka se otvírá! Pět sekund, sto dvojka otevřena, sto dvojka expeduje! Teď!“

Dokem zaburácel úder uragánu, když se atmosféra vyřítila do venkovního vzduchoprázdna. Nebyl čas ji odčerpávat jako obvykle a výprava, aniž to věděla, zrovna dostala do vínku pokutu za plýtvání prostředky pro udržení života. Jemně zářící manipulační paprsky chvatně vysunuly Tokombu ven z doku. Vše uvnitř, co nebylo upevněno, bylo přitisknuto k pravé stěně místností. Venku paprsky loď na okamžik přidržely, než ji uchopil dálkový gravitační manipulátor a s rostoucí rychlostí ji počal nemilosrdně tlačit do atmosféry oběžnice, kterou Pýcha Oqerzu právě přesně dle svého jízdního řádu míjela. Vše v nitru lodi se pro změnu přilepilo na strop. Kolem Tokomby se zvolna rozhořel plamen, ale byl odstíněn manipulačním silovým polem, jež také udržovalo kolem lodi dýchatelný obal. Nakonec se horizontální rychlost vůči glóbu ustálila na nule a obrovská loď rychle klesala k oceánu, který se objevil pod vrstvou mraků.

Garim, celý uřícený a vyjevený, se v nevelké vstupní místnosti křečovitě držel madla, aby ho přetížení neomlátilo úplně nekontrolovaně. Co se děje venku, nevěděl, ale změny relativní gravitace mu to dokreslovaly dost jasně. Náhle tíže úplně zmizela - a následoval nápor, který ho srazil na všechny čtyři. Podlaha se mocně rozkolísala, ale kývání se naštěstí rychle zmírnilo.

„Pustili nás,“ zavrčel muž, sdílející s Garimem vstupní sekci.

„Jasně že nás museli pustit,“ přikývl světácky, aby nevypadal jako vyplašený jelimánek.

Muž se na něj nepřátelsky podíval. „Pustili nás do vody z patnácti metrů!“ řekl důrazněji.

Garim jen mlčky polkl. Nebylo divu. Pýcha Oqerzu skutečně nemohla zastavit a čekat, i kdyby sebevíc chtěla. Vše se dělo za letu. Těch několik sekund zdržení, které způsobil, se nutně muselo ušetřit někde jinde.

„Ech... omlouvám se. Rychleji jsem to nezvládl...“

„Ale no jo. Už se stalo. Tak polez,“ zavrčel muž a dotekem otevřel vnitřní dveře.

Garim se zhluboka nadechl, a poslušně lezl.

*

2 – Samá voda

Zdalo se, že Garimův průvodce je značně nemluvný. Beze slova a bez ohlédnutí kráčel vpředu, aniž se staral zda ho student následuje. Ten se snažil udržovat rovnováhu, neboť podlaha se stále mírně kývala, a aspoň si za chůze všímal svého okolí.

Interiér vypadal docela moderně a udržovaně, i když už nesl stopy opotřebení. Celkem nová loď, řekl si Garim, která už má za sebou nějaké ty zkušenosti. Ideální situace. Vše důležité již bude vychytáno, a nebude třeba trápit se s novou a neodladěnou, anebo naopak starou a zpola nefunkční technikou.

„Tady bydlíš,“ mávl muž dlaní na jedny dveře a aniž přerušil rytmus kroků, odkráčel kamsi do hlubin Tokomby. Jsem tu jak nevíтанá veš, napadlo Garima. No co už. Dotkl se symbolu a dveře se zasunuly. Strop, který se rozzářil, ukázal dvojdílné, vcelku rozměrné apartmá s vlastní hygienickou sekcí. Na první pohled to vůbec nebylo špatné.

Ze všeho nejdřív Garim aktivoval komunikátor a „rozhlédl“ se po virtuálním okolí. Ale kromě lodní sítě neviděl žádný přípojný bod, který by vedl ven. Hm, systémy se nejspíš adaptují pomaleji. Také to houpání už trvá nějak dlouho. No, nevádí. Prohlédl skříně a ke svému potěšení tam našel bohatou oděvní i výstrojní výbavu, vše vonící novotou. Protože si vůbec nedělal iluze o tom, co stihl sebrat do své tašky při úprku z Pýchy Oqerzu, bylo to přímo skvělé. Paráda! řekl si. Nechal vše jak bylo a vydal se najít kapitána, aby se představil.

Vyšel z kajuty a překvapeně zastavil. Chodba byla zhasnutá, jen řídká řada orientačních světel na něj upírala svůj netečně studený pohled. Teprve po pár sekundách se světelné segmenty nad jeho hlavou neochotně rozzářily. Hm! A nikde nikdo. Není to zrovna bulvár v Kosmické Nule, pomyslel si. Mají tu také své návodčí?

„Návodčí!“ řekl.

Nic.

„Nápověda? Pomocník? Asistent?“

Nic.

Zklamaně se ušklíbl. Technická vyspělost Tokomby v jeho představách utrhla velké tlusté mínus. Vzdychl a vydal se náhodně vpravo. Aspoň že automatika mě vidí, řekl si, když světlo za jeho zády pohasínalo a nové se zapínalo ve směru kterým kráčel. Jinak

bylo kolem znepokojivé pusto a ticho. Garimovy kroky se v liduprázdné chodbě rozléhaly se slabou ozvěnou.

Na první křižovatce k své velké úlevě našel mechanický rozcestník, a zamířil podle něj přímo na můstek. Přece kde jinde by měl kapitán být?

Tokomba, velín, hlásal nápis na průchodu. Super! Garim si dotykem otevřel a bez bázně vešel. Možná byl připraven, že ho kapitán nebo nějaký důstojník ihned seřve za troufalost, s nímž vešel do lodní svatyně; možná předpokládal formální přivítání. Ale že bude můstek naprosto prázdný, nečekal ani ve snu.

Zbláznil jsem se já nebo tahle loď? pomyslel si.

„Tys ten mladej?“ zaskočil ho hlas za zády. Polekaně se otočil a spatřil ramenatého vousatého muže ostrých rysů, s jizvou na lícní kosti. Oblečen byl do poněkud obnošených kalhot a hrubě tkaného kabátu, který mohl být částí bývalé uniformy. Na límci byly notně ošoupané tradiční čtyři zlaté pásky, ale pod nimi se skvěla perlová kotevní křížová hvězda s rubínovou korunkou.

Nedával se takový nějaký řád za statečnost v Gerxombhajské krizi, kterou vyvrcholilo odvěké nepřátelství mezi čtyřmi planetami Araizu? blesklo Garimovi hlavou.

Ale neměl čas to řešit. Podmračený muž ani nečekal na odpověď, prošel kolem něj a vyvolal si informace na centrálním panelu. Byl plný zelených symbolů.

„Aspoň že to,“ zavrčel, vypnul rozhraní a odcházel. „Jo, mladej,“ hodil přes rameno. „Nepřekázej, do ničeho nestrkej nos, neprud, a budem spolu vycházet.“ Jeho unilang byl rachotivý, připomínající bouřku v dálce nad obzorem. To řka, vyšel muž ven a dveře se za ním zasunuly.

No to snad není pravda! Garim vyběhl. Chvatně otevřel a dohnal toho divného člověka.

„S dovolením... ty jsi kapitán?“ tázal se za chůze.

„Jo.“

„Jsem Garim Vienarski, kapitáne. Mám být palubní sociolog.“

„Co?“ řekl kapitán jako by neslyšel. Garim mu to zopakoval.

Muž zastavil a trochu zaraženě na něj zíral. „Sociolog?“

„Správně! A rád se ujmu úkolů, které mi přidělíš!“

„Úkolů!“ zopakoval kapitán tónem, jako by říkal „kýho šlaka!“

„Ano! Jen co se spojíme s přístavem, můžu dělat styčného důstojníka nebo jeho asistenta!“

„S přístavem!“

Garim zaváhal. „Řekl jsem něco špatně, kapitáne?“

Muž strčil svou mohutnou ruku pod kabát a poškrábal se na zádech. „Tady nejni přístav, mladej.“

„Ne?“ podivil se Garim. „No, a jak se lidi z pevniny dostávají na moře a zase zpátky?“

Kapitán se přestal škrábat. „Synku, nevím co ti kdo nakecal, ale tady nejni ani pevnina.“

*

3 - Kusovka

Garim seděl ve své kajutě před infopanelem a hlava mu třeštila. Ani nevěděl jestli zoufalstvím nebo vztekem.

Planeta Zenobia Xensirgi byl vodní svět bez jediného kousku pevniny, pokud nepočítáme kamenné jádro, kolem něhož celá ta nesmírná planetární masa vody nepokojně oscilovala.

Navíc, i když PIS (planetární informační systém) dosud nešel, začínalo být jasné, že na celé planetě kromě Tokomby není ani živáčka!

Jsem tu úplně k ničemu! bušilo mu v hlavě. Tohle je prostě kardinální omyl. Celý zmatený vyskočil a znovu našel kapitána.

„Sociolog?“ řekl mu kapitán Čekblit zvolna a důrazně, jako by kousal nepoddajný steak. „Je mi dočista jedno, co si nebo nejsi. Hlavně nepruď, nebo si vykoleduješ. Jasný?“

„Ale vrchní asistent Chomboul mi řekl-“ vyrazil ze sebe vyjevený Garim.

„Chomboul?!“ zarachotilo kapitánovi v hrudi. „Jo tak ten!“

„Eeh?“

Kapitán zatnul pěst, až klouby temně zapraskaly. „Odřek účast pět minut před expedicí! Prej z nevyhnutelných sociálních důvodů!“

Garimovi se náhle stáhlo hrdlo. „A proč tedy...?“

„Proč seš tu?!“ Kapitánovou tvář prolétl náznak úšklebku. „Podle smlouvy musíme mít na palubě někoho vod Beogířanů, jinak bysme nedostali grant a tendlec vejlet bych zacvakal já! Jen sem čekal nějakýho, hm, vodologa nebo živočichologa! Ale, tak tě tu máme! A už mi dej pokoj!“ Odvrátil se a odkráčel, podoben temné hoře.

Chomboule, jestli tě nezabije kapitán, tak já určitě, opakoval Garim v duchu již po sté. A cítil se čím dá bídňěji. Vysazen na zcela pusté, zapadlé oběžnici, bez možnosti studia nebo aspoň předčasného návratu!

Chomboule, já tě- pomyslel si po sto prvé.

*

4 - Posádka a cestující

Když se dosyta nazoufal, přešel Garim k praktičtějším věcem. Podíval se, co a kdo je na lodi, která se - ať chce nebo ne - na delší čas stane jeho domovem.

Tokomba byl vcelku moderní expediční koráb s výtlakem účtyhodných sto padesát tisíc tun. Byl certifikován na dlouhodobé mise v oblastech extrémních podmínek mimo okamžitý dosah civilizace, s podporou života až pro tři sta osob. Momentálně se na něm však nacházelo všehovšudy sedm lidí včetně Garima.

S kapitánem Čekblitem již měl tu čest se seznámit. Jeho hlavní vlastností se zdálo být bohatství. Loď byla jeho, výbava byla jeho, všechno bylo jeho. Nevypadal sice na velkého inteligenta, jeho mluva i rozhodnutí byla poněkud prostá, ale stroze racionální a snad i poněkud vojensky rázná.

Tím výčet důstojnického sboru překvapivě končil. Tokomba neměla žádného prvního ani druhého důstojníka. Garim si ale všiml, že na křeslech, která pro ně byla ve velínu vyhrazena, visely jen nevelké ploché kovové amulety, pověšené na řetízcích. Když ale viděl kapitánův výraz poté, co se zeptal na jejich význam, raději už po odpovědi nikdy více nepátral.

Lodní technik Danno byl osobou, která Garima přivítala na palubě ze všech nejdříve – rovnou u vstupních dveří. Vyznačoval se uzavřeností a samotářstvím. Obvykle nebyl vůbec nikde vidět a když, tak za sebou roztržitě trusil různé součástky, které se ho pak usilovně snažily dohnat.

Pilot, navigátor a správce počítačové sítě i komunikace Kisandr se zjevně zajímal víc o hvězdy na obloze, než o moře. Ostatně, nepočítaje v to polární ledová pole, na této planetě nebylo do čeho narazit.

Takže kromě nespočetné armády jednoduchých, ale robustně konstruovaných robotů, měla obrovitá loď přesně trojčlennou posádku.

Prvním cestujícím byl oceánolog Pan Čoklabordy, naprosto ukázkový prototyp vědátora. Garim se s ním málem srazil na jedné z chodeb. Výzkumník byl i za chůze věnčen hustým polem projekčních holopanelů, takže stěží vnímal svět kolem sebe. Garim se jen pousmál, ale jak se ukázalo, tohle byl běžný styl života Pana Čoklabordyho. Jeho odtržení od reality bylo úchvatné. Budťo něco neustále sledoval a zkoumal, anebo byl ponořen do spletitých útrob biologických laboratoří v záďových nástavbách. Ale

nepochybně se cítil doslova ve svém živlu. Moře, moře a zase moře vůkol. Co víc by si člověk jeho ražení mohl přát?

„Prostě jenom Swyend!“ – tak si říkal další člověk, nacházející se na palubě Tokomby. Kromě toho, že vlastnil postavu i vzhled drsného hraničáře, ošlehaného protuberancemi všemožných sluncí, byl též majitelem knížecího titulu a neskutečně dlouhého rodokmenu. A také pozoruhodné sbírky zbraní, neboť Swyend byl zanicený lovec, létající po všemožných planetách a sbírající trofeje do své proslulé palácové sbírky.

Další cestující, kterého Garim náhodně objevil, byl ale ještě exotičtější. Když poprvé spatřil vysokou, majestátní postavu, oděnou do černě zdobeného pláště, nevěděl zda má žasnout nebo se rozesmát. Ale tvář ostrých rysů mu svým zachmuřeným výrazem napověděla aby zůstal raději u první varianty.

„Garim Vienarski,“ představil se vychovaně, „student - sociolog z Beogiru.“

Muž na něj upřel pronikavý pohled. „Mhmrhmmms!“

Garim povytáhl zmateně obočí. To má být unilangem? „Promiňte - jakže?“ tázal se.

„Mhmrhmmss!!“ zněla znatelně popuzená odpověď.

Garim rozhodil ruce: „Omlouvám se, opět jsem nerozuměl-“

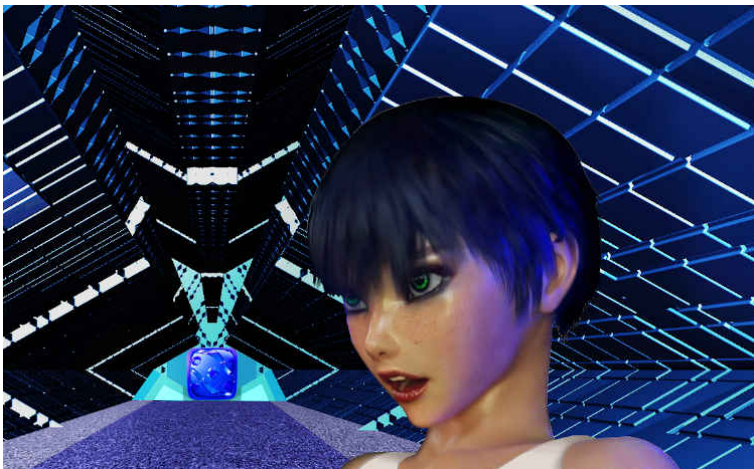

„Skorber!“ štěkl náhle muž, a znělo to jako výstřel. „Ferglamský velmistr magických umění a zasvěcenec desáté úrovně, ty jalový výhonku buněčného dělení! Nesměřuj své kročeje napříč mými, chceš-li sobě žití veselost zachovat!“

Garim uskočil jako když ho kousne, a velmistr důstojně prošel kolem. Uf! Ten sem musel spadnout rovnou z nějakého panoptika, pomyslel si svatokrádežně mladý student, neboť coby racionální osoba neměl před takzvanou magií naprosto žádnou úctu. Ferglam byla navíc značně uzavřená planeta, a kolovaly o ní nejrůznější tajuplné zkazky. Plno světů s Ferglamem udržovalo styk pouze na dálku, přes kamery a mikrofony. Asi na těch povídačkách bude něco pravdy, uzavřel Garim v duchu svůj zážitek.

Poslední člen skromného kolektivu však byla osoba s nesmírně ničivým potenciálem – mladá doktorka Ronnemi. Podobně jako Garim byla i ona určena systémem, neboť při výletu do okrajových destinací muselo mít každé plavidlo na palubě lékaře. Přesto nebylo jasné, zda se dá počítat mezi posádku či nikoli.

Garim ji potkal v hlavním dopravním koridoru, když se potuloval po lodi. Vynořila se v bílém tílku a typicky zelenkavých doktorských kalhotách naprosto nečekaně proti němu jako vidina z nebeských sfér. „Ahoj, já jsem Ronnemi, doktorka!“ usmála se. V bezelstném, přesto uhrančivém obličejíku pod neposedně rozčuchanou modro-černou ofinou jasně zazářily zelené kočičí oči. S Garimem se všechno zatočilo! Na tak koncentrovanou krásu, zpola tonoucí v bezbranné nevinnosti a zpola kořeněnou svůdným šibalstvím, nebývají mladí muži připraveni.

„Až budeš mít chvilku čas, zavři prosímtě ventilaci – nějak tu táhne,“ prohodila líbezně, když ho mījela. Teprve když zmizela za průchodem, došlo Garimovi že tím mījela jeho nesmírně inteligentně otevřenou pusou, s níž na ní bezděčně civěl jako hladový pes na šunku.

Pch! řekl si, když se vzpamatoval. Fíflena nafrněná! Víckrát mě takhle nezaskočí. A v podstatě mi může být ukradená. Úplně. Dočista. Přesto se ale cítil jako harpunovaný tuňák: jakmile jste ji jednou potkali, na Ronnemi prostě nešlo nemyslet.

Pošramocenou náladu mu spravil až u večere pilot Kisandr.

„Ale fuj,“ pravil s despektem, když ho Garim oslovil jako kormidelníka. „Nekormidluji, mladíku, nýbrž naviguji.“

„Ach, pardon...“

„No jo. Podívej, ne každý je tu ze zájmu jako Čoklabordy nebo Swyend. Já osobně třeba nesnáším vodu, a je mi srdečně jedno, co tu najdeme nebo ne. Vzal jsem tu práci jen kvůli penězům,“ zakřenil se, přičemž se ládoval horkým ksomourem¹. „Jsem placený od času. Ty snad ne?“ zamumlal plnými ústy.

„No, já...“ kroutil se Garim. Ve víru předchozích událostí na finanční stránku dočista zapomněl. Ihned jak to šlo, nenápadně tuto otázku konzultoval se svým osobním organizérem. Poznovu užasl, když viděl jak se na jeho typicky chudém studentském kontu skví krásná suma. Velký Leptone! Takových solů! Tohle je nejen

---

1 Ksomour - kombinované jídlo podle dávného receptu Bokwerského mistra pokrmů Apsy Vanimy. Svým působením na chuťové receptory se stal stejnou legendou, jako pradávňý čajkom.

na pohodové stipendium pro zbylé ročníky, počítal horečně v duchu, ale ještě mnohem, mnohem víc. Mecenáš této akce se musel rádně plácnout přes kapsu! Pobyt na pusté planetě se rázem jevil snesitelnější. Když před spaním přemýšlel, co tu tedy bude dělat, téměř se usmíval.

První, na co se hned po ránu zaměřil, byla samotná loď.

A upřímně řečeno, žasl víc a víc.

Tokomba byla koncipována jedním slovem velkoryse. Podpalubí hostilo kromě skladů a výrobních komplexů obrovské množství moderních laboratoří, přecpaných samočinnou výbavou. Nad palubou čnělo pět několikapatrových kontejnmentů. V nich byly hangáry expediční a výzkumné techniky, součásti expediční továrny či rozměrné struktury pro uchování živých i neživých vzorků. Lodní boky zdobily tři brány, vybavené výtahovými plošinami pro snadný pohyb techniky mezi plavidlem a okolím.

Vzhledově strohá, rozměrná centrální nástavba obsahovala kromě velína obytné a společenské prostory.

Konstrukčně byla Tokomba něco mezi vědeckou základnou, továrnou a vojenskou výsadkovou lodí. Základ trupu tvořila složitá kostra z amorfního skla, které pevností dalece předčilo i tu nejlepší ocel. Konstrukci obalovala složitě armoovaná monolitická směs elektrokorundu a keramických plniv, do níž byly z vnější strany difundované jehly z Nupergského karbynu, látky mnohonásobně tvrdší než diamant. Věřu, že se takto komponovaná loď nemusela obávat žádného útesu!

Podobně byly řešeny i vnitřní prostory, dělené mnoha silnými přepážkami a dvojitými průchody. Korunu všemu nasazovaly masivní protimeteorické střešní pláty, sedící na nástavbách jako široké ploché klobouky. Garimův úžas ještě vzrostl, když zjistil, že štítů již byly použity – vypadaly jako by loď prošla deštěm meteoritů. Anebo náletem svazu bombardérů, napadlo ho při myšlence na Čekblitovu válečnou hvězdu.

Život do tepen plavidla vřáněl plně samočinný fúzní reaktor Tegrenx bé osm, předposlední typ osvědčené kompaktní řady.

Tokomba samozřejmě obsahovala daleko víc výbavy i věcí, než by se dalo v rozumné míře vypsat. Množství kontrolních a servisních systémů spolu s početnou armádou robotů bdělo nad její funkčností a udržovalo ji v bezvadném chodu. Zvláštní byl pouze fakt, že na celém plavidle nebyl žádný syntřák.

Garimovi znovu vytanulo na mysl Gerxombhajsko. Pokud se Tokomba skutečně účastnila zmíněného konfliktu, dalo by se

pochopit, že kapitán nechce mít na lodi žádný samostatný syntetický antropomorfní personál. Což také naznačovalo, na jaké straně konfliktu se nacházela...

Na závěr dne Garim víceméně náhodou zjistil jak aktivovat lodní návodčí systém, čímž pro něj skončilo období bloudění a obrovitá Tokomba se konečně stala rozumem pochopitelnou. Ten večer se mu usínalo o poznání lépe než předtím.

*

5 - Vlňa

„Co tu vlastně Tokomba včetně nás má dělat?“ počal sondovat dalšího dne při snídani.

„Chm,“ opáčil zachmuřeně kapitán.

Danno jen nevlídně obrátil oči v sloup.

Slova se ale ujal Pan Čoklabordy.

„Zenobia je přece nově objevená, nejbzdálenější planeta s podmínkami vhodnými pro život!“ zamrkal na Garima skrz své holopanely, které nevypnul ani při jídle. „Máme to štěstí, že se zpráva o ní ještě nestačila rozkřiknout. Jsme tu první!“

„Spíš jediní,“ podotkl kousavě Kisandr. „Nikdo nemá o tuhle nanicovatou zastrčenou louži zájem!“

„Jak - nikdo? Jsem já snad nikdo?“ vytáhl vědec dotčeně obočí. „Mám přece výhradní právo průzkumu!“

Garim povytáhl obočí. „A k čemu ho chceš využít...?“

Vědec se shovívavě usmál a vychrlil na Garima takovou záplavu odborných náhledů, vizí, představ a způsobů, jak tyto cíle dosáhnout, případně toliko ověřit či aspoň nasbírat dostatek dat pro analýzu a vodítko budoucího výzkumu, že z toho šla nebohému adeptovi sociologie hlava kolem. Trvalo snad čtvrt hodiny, než kyslíkový deficit donutil Čoklabordyho konečně umlknout.

Nikdo ho patrně dlouho neposlouchal, pomyslel si Garim, a teď jsem to schytl. Ale současně ho zaujala jiná věc. Jsme první na nově objevené planetě? To určitě nebyla levná záležitost, zaplatit Oqerzany, aby sem s jejich trajlerem doletěli. Tak proč tu místo početných týmů je jen jeden oceánolog? Nemá Kisandr nakonec pravdu, že Zenobie vůbec nikoho nezajímá?

„Když už na to přišla řeč... můj cíl je mnohem prostší, mladý muži,“ využil krátké pauzy ve Čoklabordyově slovním vodopádu Sywend. „Co venku uvidím, to zastřelím.“

„Barbare!“ podotkl oceánolog s despektem.

„Věda žádá oběti, milý Pane Čoklabordy,“ reagoval lovec. „Ty se postarej o bádání, a já si nesobecky vezmu na starost ty oběti!“

„Kéž by tě nějaká zdejší potvora ráčila sežrat k svačině!“ durdil se vědec.

„Až si nějaká bude chtít pochutnat na tobě, ještě mě budeš rád o pomoc volat!“ nedal se kníže.

„Dělejte si co chcete,“ vmísil se Danno. „Střílejte a bádejte jak libo. Ale běda jak mi něco někde rozbijete! To se pak neznám!“

„Takže tak,“ uzavřel chladně kapitán, a všichni zmlkli.

Garim, nevěda nic lepšího, po jídle prošel dvojitým uzávěrem a vystoupil na palubu.

To nebyl nejlepší nápad. Uvítal ho prudký ranní vítr plný vlhkosti, ženoucí se kolem plavidla. Ve skutečnosti to byla Tokomba, kdo vyráběl vzdušné proudění. Meteo hlásilo dva až tři metry v sekundě, k nimž ale rychlost lodi přidávala dalších deset. Spolu s neustálým kýváním si připadal skoro jako v mírné bouři. To ještě nikdo nezapnul stabilizátory? řekl si mrzutě. Když už tu ale jsem...

Nakloněn proti větru, došel Garim až na příď.

Co to tu pořád duní? rozhlížel se. Obloha přece nevypadá na bouřku. Sluchem se snažil zaměřit neustálé temné burácení, které přicházelo jakoby ze všech stran. Nepovedlo se mu to, ale pak už došel na předek plavidla. Tam byly čtyři rozměrné airporthy pro případný vzdušný provoz. Na jednom z nich kupodivu seděl obojživelný nákladní dron, opatřený velkými manipulátory.

Slušně vypadající stroj, pomyslel si student a upřel oči k obzoru.

Moře. Kam se podíval, moře. A hodně neklidné. Pak si uvědomil další zvláštní věc: ty vlny neměly směr! Moře prostě bouřilo, ale všude možně a jakoby samo od sebe. Hory vody se zvedaly z míst, kde před chvilkou nic nebylo, dělily se, srážely, tříštily a znovu rozpadaly.

Spustil oči k temně modré hladině, mizící pod přídí. Kolik vody je pod ním? Kilometr? Pět? Deset, či třeba dvacet? Představa černočerné hlubiny pod kýlem Tokomby ho zcela iracionálně znepokojila. Co za tajemství se může skrývat v moři bez hranic?

„Také čiháš?“ vyrušil ho veselý, maličko umělý hlas. Ohlédl se a spatřil Swyenda. Oděný do těžkého bojového obleku, přes předloktí nonšalantně hozenou jakousi strašlivou zbraň, usedl do zvláštního stanoviště, které nejspíše sloužilo jako pozorovatelná. Zajistil se dvěma pásy, stiskl spínač a konstrukce se vysunula přes okraj paluby. Dokonalý lovecký posed!

„Budeš lovit, velkomožný kníže?“ usmál se mladík zdvořile.

„Prostě jen Swyend, ano? Zatím se jen rozhlížím. Ale co kdyby. Kdo je připraven, není překvapen, znáš to.“

„Aha,“ udělal Garim. „Ale paluba je docela vysoko nad vodou, ne? I kdybys něco střílel, jak to dostaneš.“ Vtom mu to došlo a mimoděk se ohlédl na parkující dron.

„Přesně tak,“ přitakal Swyend. „Nenechávám nic náhodě.“
Letným gestem ukázal na své oblečení. Garimovi došlo, že kromě ochrany nejspíš poskytuje majiteli i informace o tom, co vidí pomocí detekce pod hladinou. Také anténka, trčící ze zaměřovače, dávala najevo že obraz, snímaný aparaturou, je nejspíše posílán do nitra Swyendovy přilby.

„Tak tedy dobrý lov!“ popřál a šel se podívat na zád'. Tam byla paluba rozdělena rozměrným umělým zářezem, v němž bylo možno provádět náročnější akce za podpory silných lodních prostředků. Velké mechanické paže ale nyní spočívaly složené ve svých boxech. Masivní dvojhák palubního mostového jeřábu se zvolna kýval ve složitém rytmu náklonů lodi. Nosnost 800 tun, zjistil z organizéru.

Co je tohle? zaujala Garima válcovitá výbava po každé straně zádě. Něco jako krabice s bojlerem nahoře, několika diskovými výběžky a na jedné straně z ní čouhal svazek trubek. Zeptal se organizéru a vytřeštil oči. Byly to samočinné rychlopalné kanóny! Tokomba měla vojenskou výzbroj!

„Kníže! Ech, Swyende!“ běžel na příď, a přitom si všiml, že takových zařízení je na palubě víc. „Lovče!“

Swyend se lehce potočil. „Co je?“

„Tokomba má na palubě kanóny!“

Mohutný oblek pokrčil rameny. „Tys to nevěděl?“

„Jsme přece vědecká výprava?!“ třesl oči Garim.

„To se nevyučuje. Patrně pozůstatek Gerxombhajska.“

„Ale-“ Garim si to pořád nedokázal připustit. Vše co mělo nějakou spojitost s válkou, ho jako standardně zhýčkaného obyvatele chráněných planet děsilo.

Swyend jen mávl rukou a otočil se zpět k moři.

„Ty to považuješ za běžné?!“ dorážel ale Garim.

„Garime, milý studente sociologie,“ odvětil kníže se skrývaným despektem, „ty toho o výpravách na pomezí zjevně moc nevíš. Uklidni tě, když ti řeknu že bych na palubě uvítal i silnější výzbroj? Podívej se!“ teatrálně máchl rukou k nekonečnému oceánu. „Největší moře ve známé části galaxie. Tušíš aspoň trochu, co se může skrývat pod našima nohama?“

„Na obludy z hlubin věří jen kryptozoologové a jim podobní blázni,“ odsekl Garim. „Kdyby KIR (meziplanetární zoologická komise) neuznala tento svět za způsobilý k civilnímu průzkumu, nikdo by nás sem nepustil.“

Swyendův hlas zněl výrazně posměšně: „Jo aha, KIR! Ti odborníci, kteří prohlásili že se na Rafabiku může bezpečně těžit dřevo, a pak se tam z lesů vyřítili migrující zaguarti a sežrali dvě stě drvoštěpů na jeden záťah? Ti samí odborníci, kteří certifikovali Parankron jako bezpečný a kongamata jim tam posnídali šest botanických expedic dřív než vůbec někdo pochopil co se děje?“

„Slyšel jsem o těch přehmatech,“ připustil neochotně Garim. „Ale to jsou výjimky, dvě chyby z nespočtu správných posudků. KIR je důvěryhodná a solidní.“

Kníže ho umlčel rázným gestem. „Prostě, kapitán nechce být figurantem v další chybě té důvěryhodné a solidní instituce. A já s ním v tomto bodě souhlasím. Chceš kanóny odmontovat a hodit do moře? Pokud ne, tak už dost o nich.“

Garim se nadechl, aby pokračoval v marné hádce, ale v ten okamžik se u něj objevil virtuální návodčí. „Zdravím,“ poznal obličej navigátora Kisandra. „Pokud mohu radit, ukonči pomalu svou procházku po palubě, a odeber se dovnitř.“

„Rozumím,“ slyšel Garim klidný lovcův hlas. Swyend obdržel stejné poselství do své přílby. Opustil posed, společně otevřeli dveře přechodové komory do čelního hangáru, vešli do lodi a masivní plát vstupu se za nimi automaticky uzavřel. Garimovi maličko zalehlo v uších.

„Tlak,“ řekl Swyend a nechal otevřít hledí své přílby. „To je vnitřní atmosféra lodi. Pojďme do navigace!“

„Tomu neuvěříte!“ přivítal je rozesmátý Kisandr v navigačním centru. „Podívejte se na to! No koukejte!“ Garimovi ta změt' údajů na zobrazovačích nic neříkala.

„Jak bývá zvykem na moři,“ ukazoval pobaveně rukou, „přichází příliv a odliv. Tady má ale globální měřítka, vidíte? Voda, tažená zdejšími sluncem, vlastně tvoří jednu jedinou obrovitou vlnu - takový elipsoid s planetárním jádrem zhruba v ohnisku. A teď se něčeho držte. V odslunečném vrcholu má příliv výšku pět kilometrů, v přislunečném osm!“

Garim se konečně trochu zorientoval. Osmikilometrová přílivová vlna? Až mu ta představa vyrazila dech. Tlak, uvědomil si náhle. No ovšem. Jak se bude blížit poledne, přílivová vlna poznenáhlu zvedne Tokombu výš a výš, a tlak vzduchu poklesne možná pod hranici kdy už člověk udrží vědomí.

„Chytrý je ten student!“ zasmál se Kisandr, když Garim sdělil vlastními slovy co ho napadlo. „Ale nemáš pravdu tak docela. Podívej se,“ zvětšil graf naměřených a spočítaných hodnot. „Slunce tahá i atmosféru, a navíc ji díky rotaci hrne vlna před sebou. Takže náběžná hrana má zprvu dokonce vyšší tlak než běžný, teprve na sestupné straně dochází k poklesu.“

„Kdy jako jsi nám to chtěl říci?!“ kabonil se Swyend.

„Času dost. Ta vlna má délku devět tisíc kilometrů!“ smál se navigátor jako by to bylo kdovíjak vtipné. „Nebo jsem se opozdil?“

V navigaci byl tentokrát i Danno, soustředěně cosi črtající na svém organizéru.

„Udržíme si hermetizaci?“ obrátil se na něj Garim.

Danno sice nejprve lhostejně pokrčil rameny, ale potom otráveně řekl: „Kolik přílivů už jsme tu už zažili? A dusil ses snad?... Tak vidíš.“

Navigátor se znovu ujal řeči. „Tlak je jen část problému. Vlna je totiž neuvěřitelným generátorem všemožných atmosférických poruch. Jak už jsi viděl, hrne před sebou vzdušný obal, který se ocitá v totálně nepředvídatelných stavech. Atmosféra se dostává

hodně vysoko, bleskově mrzne a padá dolů, střídána jinými proudy hmoty, ale i překvapivě silných elektrostatických potenciálů. To vše nabývá dost dramatických hodnot. Jestli můžu věřit tady tomu křápu,“ klepl prstem na meteorologický počítač, „možná nás potká i horizontální tornádo. Takže pokud někdo budete venku, a zazní signál, všeho nechte a utíkejte dovnitř.“ Vztyčil prst. „Slovo utíkejte myslím smrtelně vážně. Tady se počasí nemění v hodinách, ale desítkách sekund.“ Zavadil pohledem o Garima. „Copak, studente? Nějak tě to vzalo!“

Garim se jen neutrálně zašklebil. Náhle měl neodbytný pocit, že nečekaným překvapením není zdaleka konec.

*

6 – První seznámení

„Ale ani náhodou!“ vyskočil oceánolog Čoklabordy jako píchnutý, když u večeře kapitán mimochodem podotkl že tak nudné moře už dlouho neviděl. „To jsi na velkém omylu, kapitáne!“ Nechal jídlo jédlem, otočil virtuální panely jež měl kolem sebe tak, aby všichni viděli, a spustil improvizovanou projekci.

„Toto je Zenobia,“ mávl rukou v pyšném gestu objevitele.

Garim vzhlédl od své porce, kterou si vybral z palubního menu a nechal ohřát v jídelním automatu.

„Uděláme si z ní průřez, tady prosím. První zajímavost, vážení: když jsem zesílil echoloty na maximum, vyšla mi hloubka oceánu nejméně osm set kilometrů. Čili na vzorky sedimentů můžu rovnou zapomenout. Ale to číslo u dna dává docela úctyhodný tlak, při kterém se voda chová jako pevné těleso. Takže možná chytám odraz od ní, místo od skutečného dna. Jak silná je ale vrstva pevné vody, půjde zjistit obtížně.

Navíc není statická. Nepředstavitelně rozeklané hory vody tam patrně ve vteřině třaskavě fázově oscilují mezi pevnou a tekutou podobou. V podstatě někde hluboko dole pod námi zuří neustálá gigantická bitva mezi dvěma skupenstvími. Jejím iniciátorem je přílivová vlna, která vytváří proměnný tlakový gradient. Ten se jistě podílí na zahřívání nejen vodního sloupce, ale i kamenného jádra.

Do toho se mixují nepochybně odezvy tektoniky, ale bez sítě stanic nemám šanci rozlišit je od sebe. Tyto hlubinné procesy krom jiného vysvětlují chaotický vzorec vln, které jakoby přicházejí ze všech stran. Ony totiž ve skutečnosti přicházejí zdola.“

„Je mi jedno odkud přicházejí, ale dělají u toho nechutný hluk,“ poznamenal Swyend. „Člověk na posedu neslyší občas vlastní slovo.“

„To je prosté. Neustálý rachot pochází zčásti od vln, zčásti od zalednění,“ navázal Pan, a vyměnil obraz za jiný. „Póly jsou zamrzlé, a atmosféra, přesycená vlhkostí, na ně neustále ukládá další a další vrstvy ledu. Jenže globální vlna a protivlna lámou i led, silný desítky metrů. Jak se vrchol přílivu valí po obvodu rovníku, polární čepičky z něj sjíždějí do nižší hladiny, avšak nestihnou to, protože v místě, kam je žene gravitace, už zase začíná příliv. Jasně?“ mával výmluvně rukama. „Takže polární ledy cyklicky driftují, udržovány v dynamické rovnováze oběma vlnami. A kolem se celé ledové kontinenty a pohoří bortí, drtí, tříští a opět

bleskurychle zamrzají. To se pochopitelně neobejde bez nějakého hluku.

Ale dosti bylo vody! Mnohem víc mě zaujalo co našla během dneška detekce Tokomby.“

Obrazy se opět změnily. Lod' nyní tvořila střed a kolem ní byl nespočet teček.

„Takže. Za jeden den jsem obdržel několik set tisíc drobných odrazů, několik tisíc větších a necelou stovku velkých, v různých hloubkách, směrech i četnostech. Tudiž si troufám prohlásit, že moře kolem nás je plné života, o kterém nevíme nakolik může být nepřátelský. A protože největší zaznamenaný odraz měl nějakých padesát metrů délky, tak Swyende - prosím, až začneš něco lovit tou svou legrační puškou, natoč to. S potěšením se na to podívám!“ pohlédl posměšně na Swyenda. Smazal virtuální projekci. „Oproti tomu ve vzduchu ani ťuk.“

„Nesouhlasím,“ vstoupil do hovoru navigátor. „Nahoře máme plno elektrických ohňostrojų, které mi matou přístroje. A vypadají od pohledu divně.“

„Jak divně?“ zvedl hlavu kapitán.

Kisandr pokrčil rameny. „Nenáhodně. Organizovaně.“

„To jako vážně?“ zavrčel Čekblit.

„Možná za to můžou ty mikroskopické saze,“ řekl Čoklabordy.

„Jaké saze?“ ohlédl se kapitán.

„No... uhlík. Ve vzduchu. Netuším kde se tam bere.“

V jídelně najednou zavládlo ticho.

„Udržujte paniku,“ zasmál se náhle lovec. „Už vidím všechny ty sonarové odrazy jak se předhánějí kdo z nich nás sežere dřív. Zdejší ekosféře jsme zcela lhostejní. Až místo čáreček na detektoru vytáhnu z vody první vzorky, budeš mi děkovat, Pane!“

„S lovem pochopitelně počítám,“ prohlásil upjatě Čoklabordy, „ale dávám přednost odchycení živých exemplářů, ty barbare.“

„Abys je pak mohl v laboratoři pitvat zaživa?!“ zkrřivil kníže pohrdavě rty.

„Až se v mojí laboratoři ocitneš ty, určitě si na to vzpomenu!“ odsekl Čoklabordy.

„Nikdo se tu zaživa pitvat nebude,“ promluvila Ronnemi. Přestože to řekla tiše, jen jakoby mimochodem, oba muži okamžitě zmlkli. Océánolog si odkašlal. „Zkrátka, kapitáne, žádná nuda. Pod

hladinou to vře, a já doufám že mohu počítat se slíbenou plnou podporou mého výzkumu!“

„Jasně,“ mávl Čekblit mohutnou rukou. „Ale všechny hračky, co při své zábavě spotřebuješ bo rozbiješ, mi tvuj institut zaplatí, rozumíš!“

„Bez obav,“ kývl přezíravě Čoklabordy. „Je to přece součást smlouvy. I vzorky pro doktorku.“

Garim po očku mrkl na Ronnemi. Po pravdě řečeno, mrkal po ní během večere častěji, než by možná bylo vhodné, ale nemohl si pomoci. Krásná doktorka si ale svého okolí – vyjma té jedné poznámky – nikterak nevšímala. Škoda, myslel si Garim. Kdyby aspoň jeden pohled. No tak nic.

*

7 – Když nejde usnout

Postižen neustálým houpáním a také svým mládím, nemohl Garim usnout. Zpropadená doktorka. Vrtěl se na lůžku, ale spánek nepřicházel.

Mohl bych za ní zajít aby mi dala něco na nevolnost, napadla ho lákavá myšlenka. Ech ty bloude, řekl si vzápětí, to bys tomu dal. Na tebe je určitě zvědavá!

Nakonec si řekl, že si dojde aspoň do jídelny pro něco dobrého. Vyloudal se do tichých a pustých chodeb, jen slabě ozářených pohotovostním osvětlením. Kráčel téměř bezmyšlenkovitě, když vtom něco zaslechl. Ohlédl se. Na vzdálenějším konci chodby, odkud přišel, se rozsvítilo automatické osvětlení a zdálo se mu, že se tam cosi nepatrně mihlo. Ten pohyb byl tak ladný a rychlý, že ho nemohl nechat na pochybách.

„Doktorko?“ řekl překvapeně.

Chodba odpověděla hluchým tichem. Mimoděk se vrátil o několik kroků. „Ronnemi?“ řekl už tišeji.

Žádná odpověď. Světlo zhaslo. Udělal ještě tři kroky, a zarazil se. Co to vyvádím? Co bych asi dělal, i kdybych náhodou došel na roh a za ním doktorku vážně našel? Ať už samotnou nebo ne?!

Řekl bych „ahoj, jsem jen zvědavý“? I kdyby to skutečně byla ona, tak mu do toho nic není. Znechucen celým světem se otočil a pokračoval dál do jídelny.

Jenže v horní chodbě se stalo totéž. Jen co Garim vyšel zpoza rohu, vpředu se znovu rozsvítilo automatické osvětlení a stěnou přelétl něčí nezřetelný stín.

„Haló?“ řekl. „Kdo je tam?“

Ticho.

Tak a dost, zamračil se. Na to už se pořádně podívám! Odhodlaně vykročil, rozhodnut tentokrát nenechat se zvíkat. Rázně zahrnul do krátké odbočky-

-a málem vrazil do postavy, kterou tu dosud ještě neviděl! Nevelká osoba na sobě měla prostý hnědý plášť, sahající téměř k podlaze. Hlavu kryla kápě, stažená hluboko do obličje.

„Oj!“ zarazil se. „No... ahoj. Kdo jsi?!“

Ale postava mlčela, jen se nepatrně odtáhla. Bylo zřejmé, že by nejraději odešla nebo rovnou utekla, ale za ní byly jen dveře do rozvodny, takže nebylo kam.

„Promiň. Já jsem Garim,“ napravil opomenutí.

„Jsem... fámulus velmistra Skorbera,“ ozval se tichý hlas.

Zněl tak, že Garim mimoděk udělal rovnou to co ho napadlo: vzal kápi a neomaleně ji stáhl z hlavy. Pak ale zareagoval docela podobně jako když poprvé potkal doktorku, protože spatřil obličej mladé dívky.

Okamžik se na sebe dívali, načež si chvatně znovu zakryla hlavu a stáhla kápi co nejlouběji to šlo. „Můžu já jít?“

„Ale- ale jasně že můžeš!“ skoro se zakoktal. „Jen... no, ještě jsem tě nepotkal, nevěděl jsem že jsi na lodi...“

„Nikdo o mně ne říkej, moc prosím,“ pravila neumělým unilangem. Přidržela si rukou kápi, prosmykla se kolem Garima a chvatně odběhla chodbou pryč. Užasle za ní hleděl i dlouho poté, co zmizela v nitru Tokomby.

Hm! Garim úplně zapomněl proč sem šel. Obrátil se, a pomalu se vracel do své kajuty. V hlavě mu vířily zmatené myšlenky.

*

8 – Nečekaný kontakt

„Všichni na můstek!“

Nevrlá Čekblitova výzva vytrhla krátce po poledni dalšího dne Garima z nudného brouzdání nezajímavou palubní sítí. Krátil si tak čas, zatímco venku zuřily krátce trvající, ale o to divočejší bouře, vyvolané reakcí atmosféry na příliv. Rychle se zvedl a chvátal do řídicího centra. Copak se děje?

„Jsem tu!“ ohlásil se po vstupu.

Kapitán jen pokývl hlavou a vyčkával, dokud se ve dveřích neobjevil i důstojný velmistr Skorber. Byl sám.

„Takže-“ řekl Čekblit.

„Chybí ještě Danno,“ připomněl Pan Čoklabordy.

„Ten ať si trhne!“ zavrčel kapitán. „Stalo se něco, co byste měli vědět všichni! Navigátore, mluv!“

„Jak jste si jistě všimli díky vánici, která se strhla venku, nacházíme se právě za vrcholem zdejšího pravidelného přílivu,“ začal Kisandr. „Kromě očekávaného poklesu venkovního tlaku i teploty, bleskových bouřek, mlhy husté jako mléko a... podobných věcí, má náběžná a sestupná hrana přílivu výhodu zploštění moře, takže zadarmo získáváme rozhled. A detekce vydala signál něčí přítomnosti.“

Aktivoval mapu a ukázal celou situaci. „Neznámý objekt se nachází nějakých tři sta kilometrů jižněji, na kraji pole ledových ker. Kapitán navrhuje k němu zamířit.“

Čekblit nespokojeně zamručel. „Nenavrhuju. Rozhodnul sem, a tohle je oznámení. Ale ptám se: ví vo tom někdo něco?!“

„Návštěva?“ zamračil se dotčeně Pan Čoklabordy. „Náš institut mi zajistil výhradní expediční právo! Nikdo sem nemá co lézt! Tak na to se tedy podívám!“

Čekblit ho sjel chmurně pobaveným pohledem. „Podíváš. Už tam jedem.“

Garim by nejraději jen pokrčil rameny. Na to, kam Tokomba popluje, neměl sebemenší vliv a ani zájem.

„Nemám s tím nic společného,“ prohlásil kníže.

Velmistr jen upjatě hlavou naznačil nesouhlas. I Ronnemi nepatrně zavrtěla hlavou.

„Dobrá! Takže tak!“ propustil je kapitán.

Garim se zvedl, když vtom se ozval kníže. „Doktorko?“ řekl.

„Ano?“ vzhledla, a všem mužům ve velínu rázem poposkočil tep.

„Hledala jsi něco v noci?“

Garim ztrnul. Cože? Lovec také fámula zahlédl? Nebo snad ví něco víc? Ale naučil se už, že je někdy lepší mlčet – byl tedy zticha a čekal do bude dál.

„Nemyslím,“ odvětila doktorka mírně udiveně. „Měla bych...?“

„Byla to jen otázka,“ učinil Swyend omluvné gesto a změnil téma. „Než dorazíme k tomu objektu, připravím si raději výbavu. Kdyby něco.“

Garim se mimoděk podíval na velmistra. Ví kapitán o fámulovi? Ale málem mu zaskočil dech, s jak ostrým pohledem se potkal! Jako kdyby Skorber slyšel jeho myšlenky!

Celý ztrnul, ale pak se zatvářil jakoby nic. Co mu je do nějakého Ferglamského šaška! Přesto opustil velín výrazně rychleji než snad sám chtěl. Zdálo se mu, jako by z velmistra vycházel nějaký chlad.

*

9 – V dílně

Tokomba, poslušna navigátorových pokynů, rázně změnila směr a zvýšila rychlost plavby na padesát kilometrů v hodině. Mocná příď se lačně zakusovala do divokých černomodrých vln a koráb neochvějně mířil vytýčeným směrem.

Když se ocitl na chodbě mimo dosah velmistrových očí, Garim se uklidnil. Je to jen cestující, pomyslel si. Vypadá sice výstředně, ale vlastně celý Ferglam je poněkud šibnutý. Oni byli Konci vesmíru docela blízko, a dost možná to na nich zanechalo nějaké následky, jak se šušká. Rozhodl se to pustit z hlavy.

Kde vlastně je Danno? Nechal si ho lokalizovat. Technik byl v jednom z dolních hangárů podmořské techniky. Zajdu mu říci, co se tu dělo, rozhodl se Garim, vyvolal si návodčího a vydal se do hlubin Tokomby.

„Danno?“ zvolal, když vešel do hangáru. Bylo tu několik masivně konstruovaných strojů pro podmořský výzkum a práci. Spočívaly netečně v nosnících, napojené na sítě a rozvody energie. Akorát u jednoho se rozlévalo výrazné světlo spolu s ruchem nějakých nástrojů.

„Danno!“ opakoval Garim, proplétajíc se blíž.

Technik se ohlédl. „Co ty tu?“ řekl nevrle.

„Ve velínu byla porada-“

„Slyšel jsem.“

„Jak?“

Danno mrzutě hodil očima ke svému organizéru. No ovšem, řekl si Garim. Také mě to mohlo napadnout. „Co tu vlastně děláš?“ snažil se společensky převést řeč jinam.

„Nic,“ odvrátil se Danno.

„Jak – nic?“ obešel ho zvědavě Garim.

„Co je ti do toho?!“ podíval se na něj technik nepřátelsky.

„Nic ve zlém- jen se ptám!“

„No, co asi: opravuji, ne?!“ hodil Danno nerudně rukou k jednomu podmořskému dronu. Samočinné mechanismy mu zrovna zručně vyměňovaly levý manipulátor a nahrazovaly části krytu za nové. Garim spatřil původní kryty, odložené v kovovém koši. Trochu nevěřícně vzal jeden do ruky. V masivním plastokovu byly dvě zubaté rýhy s ostrými okraji.

„Co se stalo?“ řekl zaraženě.

Danno otráveně pokrčil rameny. „Něco tam dole chtělo drona ochutnat. Co taky kdo čekal!“

„Nemělo by se to říci Čoklabordymu?“ navrhl opatrně.

„Nemělo!“ odsekl Danno ostře. Když viděl Garimův výraz, dodal zamračeně: „Čoklabordyho nezajímá moje práce. Tak já nebudu fušovat do jeho! Chceš ještě něco vyčmuchtat, nebo už konečně vypadneš a necháš mě pracovat?!“

Garim se zaraženě omluvil a téměř utekl za návodčím zpět do horních podlaží. První, co udělal když skoro vběhl do své kajuty, bylo že vstoupil do sítě. Ihned si všiml, že přibýlo nové spojení – loď se již registrovala ve zdejším péesku - satelitní síti. Nu, slovo síť bylo možná trochu přehnané. PIS kolem Zenobie tvořily pouhé tři osamělé kroužící komunikační satelity. Když Garim viděl téměř prázdnou historii pošty, těžce vzdychl. První datový přenos udělala KIR, když vypustila satelity. Druhý Pýcha Oqerzu, která je tu vysadila, a třetí zapsala Tokomba. Jinak nic. Tady byla skutečně okrajová zóna která nikoho nezajímala. Hotový Zapadákov.

Nebylo divu. Strašlivá událost, zvaná Konec světa, výrazně redukovala kdysi docela nahuštěné prostředí bývalého Planetárního svazu. A Zenobia se nacházela dost daleko za končinami, které kosmické kataklyzma přežily. Jaký div, že sem Pýcha Oqerzu byla ochotna někoho dovézt! Bylo jasné, proč se na odlehlé periferii nechtěla zdržovat ani o okamžik déle než musela. Tady jí skutečně žádné zajímavé zisky nekynuly.

No nic. Garim se raději pokusil najít data z opravovaného dronu. Byl to celkem lehký úkol a za chvíli už se probíral záznamy z průzkumné plavby podmořského stroje. Čekal, že se událost stane až na konci záznamu, ale tento předpoklad se nesplnil. No ovšem, uvědomil si. Dron se dokázal vrátit, takže událost mohla proběhnout kdykoli předtím. Ale kdy? Přece nebude prohlížet celý záznam?

„Hledej ztrátu orientace,“ napadlo ho spásné řešení. Na časové ose se okamžitě označila dvě místa. První z nich nemělo žádnou příčinu – dron skutečně ztratil orientaci asi jen tak sám od sebe. (Nebyla to pochopitelně pravda; kdyby si Garim všiml skokové změny teploty, pochopil by že dron překročil ostré rozhraní dvou podmořských proudů.) Ale druhé místo bylo tím pravým.

Ke Garimově zklamání ale kamery nic neukázaly. Samotný incident trval jen dvě vteřiny. Něco dron uchopilo, divoce s ním zatřáslo a zase ho nechalo být. Protože optické členy byly nastavené na snímání hlubokomořské luminiscence, nezazna-

menaly nic kromě tmy. Toliko akcelerometry vykazovaly značné výchylky. A hele, všiml si. K události došlo v hloubce devíti set metrů. Ty Čoklabordyho sonarové odrazy zjevně nebudou tak nevinné jak by si někdo mohl myslet.

Zběžně prolétl zbylý záznam, ale nic mu nepadlo do oka. Mrkl na časomíru, odpojil se, ale nechal organizér v pohotovostním režimu. Hodnoty venkovního tlaku a teploty zvolna stoupaly, jak Tokomba mířila dolů po sestupné hraně odlivu. Bouřky již ustaly, ale okolní svět se zahalil do husté mlhy, jež se v podivně turbulentních proudech proháněla nad neklidným mořem.

Ale co bylo pro lidský zrak nepřekonatelnou překážkou, pro výkonnou detekci neznamenal nic než drobnou nepříjemnost. Díky tomu si mohl Garim prohlédnout přehledný rozkres plavby. Do místa kontaktu dorazíme večer, uvědomil si. Pokud se něco bude dít, odehraje se to už za tmy. Dobrý důvod dát si krátký spánek.

Svalil se na lůžko, ztlumil osvětlení a spokojeně zafuněl. Dnes už mu neustálé kymáčení lodi vadilo znatelně méně. Když tu je víc lodí, třeba to tu nebude taková nuda, jak to zprvu vypadalo, pomyslel si. Odkudsi letmo zaslechl nepříjemné kovové zavržení, jako když někdo něčím ryje do plechu. Napolo se protrhl z usínání, ale všude byl klid. Nad odloženým organizérem bezzvučně, pomalu pulsovala jemná zelená záře na znamení, že se nic neděje. Stejně by o tom dronu měl Čoklabordy vědět, napadlo ho. Ale to už usínal.

*

10 - Entima

„Žádná aktivita,“ opakoval již poněkolkáté navigátor Kisandr. Tokomba se sice nacházela ještě čtyřicet kilometrů od cílového objektu, ale tři vyslané drony již kroužily kolem něj. Díky tomu již všichni věděli, že se jedná o plavidlo Entima z planety Ging-oring, s tonáží sotva šestinovou nežli Tokomba. Aspoň to tvrdila poslední verze databáze technických objektů uložená v pamětech Tokomby.

Plavidlo se pohybovalo naprosto bezcílně mezi menšími krami i většími ledovci, které se daleko na jihu odlamovaly z polárního zalednění a hnány vlnami, dorážely na bezvládnou loď ze všech stran. Paluba byla nakloněna na levobok, což signalizovalo potíže pod čarou ponoru. Nástavba, z většiny pokrytá ledovými nánosy, vzbuzovala dojem, že prošla masivním krupobitím - ovšem ty kroupy by musely mít občas i velikost basketbalového míče. Většina zařízení byla poškozena a zdeformována, jako kdyby do nich někdo bušil velkou silou.

„Vypadá spíš jak výletní loď, než jako výzkumná,“ poznamenal Čoklabordy.

„Tamdle,“ řekl najednou kapitán a označil světelným ukazovátkem jedno místo. Kisandr přiblížil obraz. Vstup do palubní nástavby Entimy byl zpola zanesený ledovou krustou, avšak otevřený.

„Třeba někdo zůstal schovaný v podpalubí, kde se udrželo teplo, hermetičnost a klid,“ podotkl Pan Čoklabordy opatrně. Poznámka o klidu nebyla samoučelná. Zde, blíže zóně zalednění, už byl zvuk jež vydávala polární pohoří, strašlivý. Venku vládl téměř neustálý rachot na úrovni devadesáti až sto deseti decibelů, občas protínaný ještě silnějšími výbuchy. I krátký čas v takovém prostředí by člověka s nechráněným sluchem zbavil rozumu.

Kapitán Čekblit chmurně přikývl. „Prověříme to. Nemám zájem nechat se pérovat od IGYNA (kosmická vyšetřovací komise). Navigátore-“

„-už na tom dělám,“ řekl trochu rozladěně Kisandr. A skutečně: z palubního doku Tokomby vzápětí vylétl další dron. Tentokrát to byl silnější transportní model, nesoucí pod sebou kontejner.

„Co světla a maják?“ řekl náhle Danno.

„No jasně,“ kývl kapitán. „Kde je máš?!“

„Kisandr je už má v hangáru,“ zavrčel technik.

„Taks to měl říci!“ ohlédl se vyčítavě navigátor. „Budu muset poslat dalšího drona!“

„To se snad rozumí samo sebou, ne?!“ reagoval popuzeně Danno.

„Ech!“ otočil se Kisandr nevrle zpět ke svým ovladačům. Nákladní dron právě přistával na opuštěné Entimě. Jen co se dotkl ledem obalené paluby, vystoupilo z kontejneru osm šestinohých robotů. Rychle se zorientovali a hbitě vběhli otevřeným vstupem dovnitř lodi.

Garim náhle zpozorněl. Na kraji paluby pod ledem spatřil čárky, které se – díky přibližujícímu se záběru – rychle proměnily v trhané rýhy. Jako na tom podmořském dronu, napadlo ho okamžitě. Střelil pohledem po technikovi, ale ten mlčel, ačkoli si toho musel všimnout také. Teď, když o tom věděl, viděl Garim náhle rýhy i jinde. Na bocích se to dalo přehlédnout, nebo považovat za stopy po kolizích s ledovci. Ale co třeba kolem toho otevřeného vstupu?!

Na všech zobrazovačích se již ale promítal obraz z míst, kde se pohybovali průzkumní roboti. Nebylo to snadné – vnitřní průchody byly místy zcela zavřené a automaty musely napojovat své zdroje na otevírací mechanismy, aby si tak uvolnily cestu dál.

„Poziční světla i vysílač umístěny,“ ohlásil polohlasem Kisandr. Entima dostala své značky. Současně se na velké přehledové mapě objevil pravidelně pulsující kroužek - varovný radiomajak.

„Tohohle zastav,“ řekl náhle Swyend. Navigátor zahrál prsty nad ovladači a automat se trochu vrátil.

„Tady.“ Ukazovátko se zastavilo na rýze ve stěně. „Stopa po projektilu.“

„Co?“ ohlédl se kapitán. „No hrome, fakt. Takže se tam střílelo?! Čím dál líp!“

„Kdybych to viděl osobně...“ nadhodil Swyend.

„Zapomeň!“ zavrčel Čekblit okamžitě. „Bude tam nějaká infekce a všichni dostanem kůli tvé zvědavosti nadosmrti karanténu!“

„Jen jsem se zeptal...“ pokrčil lovec rameny.

„Pokud by se přece jen někdo chtěl vydat ven,“ poohlédl se Kisandr, „tak jedině v kompletním skafandru. Ledová pole dávají rány až kolem sto třiceti decibelů. Taková pecka by vás klidně srazila z paluby.“

Po chvíli Danno zívá. „Jdu spát.“

„Co?“ obrátil se znovu kapitán. „Jako že nemáš co dělat? Pořád se houpeš jak na lochnesce! Kdy s tím něco konečně uděláš?!“

„Stabilizátory už se adaptují od včera. Zdejší vlny nedávají smysl. Chce to prostě svůj čas.“

„A kdo bude koordinovat roboty?!“

„Jedou na program!“

„A co když se něco stane?!“

„Tak mě zavolej!“ zvedl se technik nevrle.

„To udělám, to si piš!“ vrátil se kapitán nabručeně zpět ke sledování přenosu z Entimy.

Garim chvilku seděl a díval se také. Technik má vlastně pravdu, běželo mu hlavou. Průzkum Entimy se protáhne nejméně do rána. A co kdo čeká že tam najdeme? Nanejvýš mrtvá těla. A i kdyby tam někdo přežil, dozví se to tak jako tak. Po očku se podíval na lékařku. Ronnemi cosi sledovala na svém komunikátoru. I takhle soustředěná vypadala úchvatně. Náhle zvedla hlavu. Zaskočený Garim nestačil uhnout pohledem a jejich oči se na okamžik potkaly. Garima polilo horko.

„Rozpoznatelná chemie, infekce a mikrobiologie prozatím nula,“ řekla, ale patřilo to kapitánovi.

„Jo, dík. Ale stejně tam nikdo nepude!“ reagoval Čekblit.

„Také jsem tu zbytečná,“ zvedla se. „Nastavila jsem sondy dronů na automatiku. Kdyby něco zaznamenaly, podají hlášení.“

„A když najdem trosečníky?“

„Tak na ně chci být odpočinutá, a ne mžikat nevypáním.“ Otočila se a také opustila místnost.

„Půjdu i já,“ zvedl se Garim opatrně. Nikdo mu neodpověděl. Vyšel ven a zamířil ke své kajutě. Okamžitě ho znovu přepadl pocit osamocení. Prázdnota Tokomby byla vážně trochu deprimující. Docela dobře si mohl myslet, že je na lodi úplně sám. Pustými koridory došel až do své kajuty. Dal si sprchu, ze zvědavosti ještě chvilku sledoval po síti přenos z kamer průzkumných robotů, ale kromě dalších a dalších děsivě vyrabovaných místností tam nic nebylo. Nastavil organizéru velkou hlasitost, aby ho případný poplach vzbudil, a lehl si.

V tu chvíli měl dojem, že něco šustí za dveřmi jeho kajuty.

Pootočil hlavu a poslouchal. Hloupost. To se mi jen zdálo. Mlaskl na organizér. „Obraz. Dveře. Zvenku. Panoramatický. Přidat spektrum. Typ infra.“ Nad stolem se rozzářil obraz chodby,

pořízený snímačem před jeho kajutou. Chodba byla prázdná. Jako bych mohl čekat něco jiného, pomyslel si.

„Stav vchodu?“ zašeptal.

„Zavřeno. Zamčeno,“ odpověděl organizér.

Jak jinak, pomyslel si Garim. Zbytečně si dělám starosti. „Zhasni to.“ Otočil se na bok. Tokomba je až moc prázdná, táhlo mu hlavou. Pak člověk slyší i to, co není pravda.

*

11 - Stopy

„Tak co?“ vešel Garim se snídaní v rukou do navigace.

„Vyspíkal se náš chlapeček dobře?“ ohlédl se na něj navigátor nepřívětivě. Sám celou noc seděl u přístrojů a dohlížel na výsadek.

Ale Garim se nedal. „Výborně!“ usmál se mile v odpověď. Kisandr jen něco zavrčel a dál projížděl záznamy. Garim si prohlédl virtuální průhledný model Entimy. Rozsáhlé části podpalubí byly zatopené – nejspíš důsledek bezvládné plavby mezi ledovci. Navíc to vypadalo, že se zaplavování dalších oddílů nedá účinně zabránit. Entima byla odsouzena k zániku. Na celé lodi skutečně nebyl nikdo živý. Jenže ani nikdo mrtvý!

Cožpak všichni naskákali do moře mezi ledové kry?

Různá místa byla označena fialovými značkami. Nechal si vyjet info a zamrazilo ho. Tam všude roboti našli stopy střelby. Na palubě Entimy se zjevně odehrál divoký boj.

Kdo proti komu? Proč? Kdo byl vítěz - a kde je?

„Vypadá to tam jak po nájezdu divochů,“ pronesl navigátor spíš sám pro sebe. „Tady třeba také.“ V záběru měl místnost, jež vypadala jak po tornádu. „Všechno je rozervané, jako by tam vnikla smečka vztekklých psů. Co šlo, je vytrhané a zmizelo to kdoví kam. Skoro mi to připadá jako demoliční proces když loď skončí ve šrotu. Navíc leckteré stěny, podlahy i stropy a téměř všechny průchody jsou probodané nějakým ostrým předmětem. Někde dokonce dočista roztřískali přepážky i průchody. Totéž je v podpalubí. Díry jsou kdoví kde pod armaturami nebo zbytky výbavy, takže zaplavování nejde zastavit. Kdo ví co za šílenství se tu dělo.“

„Stop!“ řekl náhled Garim, aniž rozmyslel opovážlivost svého povelu.

Navigátor ale ihned poslechl a záznam se zastavil. „Co vidíš?“ otázal se, aniž spustil oči z panelu.

„Trochu nazpátek,“ požádal Garim. Záznam se vrátil.

„Tady. Smím?“ řekl a ukázal světelným značkovačem.

„Hele, máš pravdu,“ reagoval navigátor. „To je něčí zbraň. Dobrý postřeh, i když už víme dávno, že se tam bojovalo.“

„Mohu něco navrhnout?“

„Povídej.“

„Nech najít v záznamech všechny zbraně.“

„Hm.“ Navigátor vydal několik příkazů. Na situační mapě Entimy se rozzářilo několik značek.

„A teď,“ řekl stísněně Garim, „zvýrazni všechny rozbité průchody.“

Mapa Entimy se rozzářila o trochu více.

„Hele...“ nadechl se navigátor. „Tím chceš říci-“

„Jo.“

Kisandrova ruka se rychlým pohybem dotkla symbolu poplachu.

*

12 – Otázky narůstají

„Takže mladej vydedukoval zákopovou válku,“ potřásal hlavou kapitán.

„Fakta, ehm, tedy jak je vidím já, tomu nasvědčují,“ přitakal Garim. „Posádka se z nějakého důvodu rozdělila. To vidíme. Každý bojoval – stopy po výstřelech to ukazují jasně. A každý zmizel, přičemž trasa proložená rozbitými průchody vede od otevřeného východu na palubě až ke každému místu kde byl někdo uschován.“

„Uschován!“ zarachotilo to kapitánovi v hrudi.

„No... jak bych to-“

„Ale to není vůbec hloupá teorie,“ ozval se ke Garimově překvapení lovec Swyend. „Podívejte se. Na konci všech vylámaných cest je plno zásahů ve stěnách, protilehlých ke kajutám. Úplně vidím, jak někdo páčil do čehosi, co se snažilo vniknout do kajuty.“

„A co ty probodané díry?“ podotkl navigátor.

„Tomu nerozumím,“ pokrčil lovec rameny. „Co mě ale víc zaráží, je ta izolovanost. Lidé se obvykle v nebezpečí shlukují. Tady to naopak vypadá jako když se každý chtěl co nejvíce oddělit od ostatních.“

„A dost,“ zamračil se Čekblit. „Vaříme z vody!“ Otočil se na navigátora. „Odpovídaj záznamy normě pro IGYNA? Podepsals je? A zapečetils je?“

„Ano.“

„I kopie?“

„Jasně že i kopie.“

„Zprávu na PIS jsi poslal?“

„Nejsem včerejší!“ ozval se navigátor dotčeně.

„A co ta zpropadená stabilizace!“ obrátil se kapitán na Danna.

„Entimu už nikdo stabilizovat nedokáže,“ zavrčel technik.

„Moji loď myslím!“ zvýšil kapitán maličko hlas.

Technik jen zachmuřeně pozvedl hlavu. Kapitán si vyvolal na svém organizéru graf výchylek. „O tři stupně míň?“ řekl sám pro sebe. „No, dobrá. Vidím že na tom aspoň děláš. Nějaký biologický hrozby, doktorko?“ otočil se na Ronnemi.

Ta jen mlčky zavrtěla hlavou.

Kapitán vrátil pohled k technikovi. „Podivám se co tu vyváděli. Pošli mi někam jejich lodní deník.“

„Nepošlu,“ zavrtěl Danno hlavou.

„Cože?!“ otázal se Čekblit nebezpečným tónem.

„Řekl jsem nepošlu, protože neexistuje.“

„Jakto?“

„Je v troskách.“

„Celej? I povinný kopie?!“

„Naprosto.“

„Si děláš fórky a já ti to žeru,“ zašklebil se Čekblit. „Dostals mě, soustružnickej hade.“

„Nedělám. Celá datová síť je vypálená, jako by do ní vlétla smečka kulových blesků. A nejen to. Někdo si dal tu práci a rozmlátil všechna tři datová úložiště, a nejspíš je naházel do moře. Z krystalů zůstaly zbytky prázdných slotů.“

V místnosti se rozhostilo tíživé ticho.

„Vem toho ignoranta z dílen k sobě,“ obrátil se kapitán na navigátora. „Vypumpujte z Entimy šucky data co pudou. Záznamy kamer, záznamy práce strojů, deníky posádky, cokoli! Ale současně nechci, aby se mi něco z toho dostalo do mojí sítě dřív, než to pořádně prověříte!“

„No jasně, jak jinak,“ zavrčel technik, ale zvedl se a sedl si do křesla vedle navigátora.

Kapitán dělal že neslyší. „Swyende,“ obrátil se na lovce, „pomůžeš mi analyzovat ty stopy střelby?“

„Nejsem voják...“

„Byls.“

„Jo, pomohu.“

„Doktorko...“

Ronnemi zvedla hlavu a mlčky kývla. Čekblit na ní chvílku hleděl, než vzdychl: „Jo. Vím že víš co chci.“

Znovu maličko přikývla.

„Tak do toho,“ řekl. „A ty, mladej,“ podíval se na Garima, „se vrtej v čem chceš. Jestli ti zas něco padne do voka, řekni to.“

„Provedu,“ odpověděl Garim zcela vážně, zcela pobaveně.

„Takže tak!“ uzavřel kapitán a zvedl se. Vtom lodí otřásl maličký, ale znatelný náraz. „Bacha na ty ledovce, u Leptona²,“ podotkl směrem ke Kisandrovi.

„To nebyl ledovec,“ ohradil se navigátor dotčeně.

„Nepovídej!“

Jediný Swyend ihned zapnul přenos z podmorských detektorů. Garim seděl zrovna tak, že na něj viděl, a zaznamenal velký odraz, který se zvolna nořil od hladiny zpět do hlubin.

„Od nejbližšího ledovce jsme dva kilometry a kry ani neregistrujeme!“ tvrdil navigátor od svých přístrojů.

„Prostě žádný srážky!“ usekl debatu kapitán a opustil místnost.

Swyend si všiml, že ho Garim pozoruje. Pomalu ukázal na virtuální zobrazovač, na němž obrovité těleso mizelo v nekončné hloubce. „Přesně tohle ulovím,“ řekl tak potichu, že to slyšel jen Garim. Zvedl se a šel za kapitánem.

*

---

2 Lepton – bájná entita, jež má mít na svědomí divadlo, lidově zvané vesmír. Je údajně trojjediný, stejně jako fyzikální řetěz příčina – proces – následek, ale nikdo neví, jaká jsou jeho další dvě jména. *) Fakt, že je trojjediný obraz stvořitele od pradávna zakotvený na drtivé většině planet, ač spolu původně neměly nic společného, dává tomuto pojmu zvláštní, znepokojivou, leč dosud nerozkrytou důležitost.

*) Tagur „Laňka“ Smrtiboh prý ví. Ale nepoví.

13 - Tápání

Dalšího večera se posádka opět sešla, shrnout průzkum.

„Našlo se třiatřicet druhů biologických stop, patřících bezpochyby posádce,“ sumarizovala Ronnemi svým příjemným hlasem. „Protože identifikační sekce Entimy je zničena jako vše jiné, nedokážu říci který vzorek komu patřil. Krom toho bylo detekováno mnoho nelidských stop, všude možně po lodi.“

Pokynula a na virtuálním modelu se indikovala místa nálezů. Jenže pozornost posádky se nepřesunula požadovaným směrem. Díky proužkovanému tričku s mile upnutým letním stříhem, které dnes doktorka měla na sobě, bylo jasné i proč.

„Ale pánové,“ řekla s pobaveným úsměvem.

Hlavy se otočily k projektoru.

„Největší hustota je jak vidno kolem dveří se stopami střelby,“ podotkl významně Swyend.

„Zobrazení je zkreslující,“ upozornila jej lékařka. „Roboti odebírali stopy především v těchto lokalitách, takže je logické že tam mají nálezy jakoby největší hustotu.“

„Aha.“

„Všechny nelidské vzorky pocházejí, navzdory své četnosti, pouze ze tří druhů organismů,“ pokračovala doktorka. „Prozatím nemám originály, takže nejde určit o co konkrétně šlo.“

„A co počítačový rozvoj – tvorba bytosti podle DNA?“ vypálil Garim neuváženě.

Ronnemi se na něj maličko udiveně podívala. „To jsi viděl kde?“

„Na biologické fakultě,“ řekl Garim, ale už ne tak jistě.

„Vy máte Mechanicianskou ošetřovnu?“ podivila se.

„Ne... pokud vím, tak ne. Ale simulační virtuál ano.“

„Aha. Takové simulace nedávají uspokojivé výsledky, studente Garime,“ řekla vlídně.

„Časový výhled. Entima se udrží na hladině ještě asi měsíc,“ navázal technik. „Ale není jak ji zachránit. Nakonec stejně půjde ke dnu. Jo, jo, Pane Čoklabordy!“ dodal nevrle. „Už jsem na ní nechal instalovat ty tvoje výzkumné sarapatičky. Až se Entima vydá na svou poslední osmisetkilometrovou plavbu ke dnu, budeš mít přímý přenos tak dlouho, co to přístroje vydrží.“

„Děkuji,“ řekl oceánolog upjatě.

„Záchranné čluny jsou na palubě,“ pokračoval Danno. „Poničené jako vše ostatní. Zásoby potravin jsou vyrabované, ale jde poznat, které mrazáky byly už prázdné předtím. Odhadujeme s doktorkou, že tu loď byla asi dva měsíce.“

„Ale rozhodně nešlo o otravu z jídla,“ doplnila ho Ronnemi.

„Dva měsíce aktivní a dva týdny mrtvá,“ ujal se slova opět technik. „Jenže je tu jiná divná věc: vůbec se nepřihlásila do PIS.“

„Piráti?!“ vypadlo z Garima.

„Prozatím pouze ilegálové,“ mírnil ho Swyend. „Ale zjevně nikomu nechybí. Ani tomu, kdo je sem dovezl. Trochu zarážející...“

Čekblit propletl prsty a zapraskal klouby. „Takže sice nejsme první na Zenobii, ale sme první na místě činu.“

„Na palubě jsme nenašli nic, co by připomínalo biologické experimenty. To co asi byly laboratoře, a co vypadá spíš jako radiotechnické dílny, je vyrabováno jako vše ostatní. Trezory obsahují pár desítek vzorků vody, a několik tisíc vzorků vzduchu. Jinak nic. Co tu doopravdy dělali, je záhada,“ doplnil Danno.

„Ať to bylo co bylo, asi se jim to nakonec vymklo,“ konstatoval kapitán.

„Možná. Entima skutečně vypadá, jako by dostala takový brutální zásah bleskem, že se usmažilo všechno, co nebylo z bakelitu. Ale až poté, co někdo zlikvidoval datovou základnu.“

„Zbraň?“ zamračil se kapitán.

„Nic konkrétního jsme na Entimě nenašli, takže žádný utajený vynález zkázy se nekoná. Pokud to ale byla zbraň, doufejme že se nikdy nedostaneme do jejího hledáčku.“

„Hlavně aby to nebyl nějaký meteorologický fenomén,“ podotkl varovně navigátor. „Obě vlny nad sebou nesou neskutečné meandry statické elektřiny. Jiskří to leckdy impozantně...“

„A tohle je ještě zajímavé,“ promítl Danno záběry na společný zobrazovač. „To je, jak jistě každý pozná, Entima pod čarou ponoru. Poslal jsem pár dronů také pod hladinu, pro jistotu. A tady...“ Na záběru se objevily tak typické stopy, že si je nedokázal splést ani Garim. Průstřely byly uspořádány v různých výmluvných řadách.

„Podmořský kulomet?“ řekl nevěřičně Swyend. „Nesmysl.“

Slovo si vzal zase Danno.

„Na třech místech, tady, tady a... tady, je plášť děravý stejně jako přepážky uvnitř lodi. Pod čarou ponoru, a zvenčí dovnitř. Tím

vzniklo prvotní zaplavení. Pumpy byly nějakou dobu v činnosti, pak ale přišel blesk. Díky slabému trupu, nárazům ledovců a dírám uvnitř se zaplavování zvolna šíří.“

Změnil obraz.

„Co je ale divné: například tyto průrazy na spodní straně trupu. Podívejte na ty pomačkané plechy.“

„Útes těžko. Tak ledovce?“ nadhodil kapitán.

Ale technik zavrtěl hlavou. „Všimni si tvaru. Nějaký hrot, nejspíš. Výčnělek ledovce? Jenže oni ho netečovali. Ten hrot na ně narazil zesponu jako rána obřím kladivem. To nedává moc smysl.“

„Ledovec se může votočit,“ připustil kapitán. „Pak majzne do lodi zdola. Eště někdo?“ A když se nikdo neozval, řekl své typické: „Takže tak.“

Garim měl ale ještě něco v plánu, a nechtěl se s tím svěřovat kapitánovi. Přitočil se k technikovi. „Můžu-?“

„Co je?“ podíval se na něj Danno nevrle.

„Mohl bych dostat jednoho robota na palubě Entimy na ovládání?“

„Nemáš co na práci?!“ zavrčel Danno.

„No jéje. Mladej si chce hrát, tak mu ho dej,“ odušil navigátor. „Aspoň od něj bude pokoj.“

„Chm!“ udělal Danno a chvilku něco konfiguroval. „Máš ho tam,“ řekl nakonec nerudně a otočil se zpět ke své práci.

Jen co se Garim zavřel u sebe v kajutě, aktivoval organizér. Nechal si ho přepnutý na celou infostěnu, a okamžitě se spojil s přiděleným robotem. Odpověď přišla obratem. Paráda!

„Úkol,“ řekl. „Pro body: odtud... až sem. Hledej. Ručně psané znaky nebo symboly na plochách. Pokud bude podobnost s písmem nadpoloviční, zaznamenej. Všechna dostupná spektra. Pokud najdeš kritický výraz, vzbud' mě. Proved'.“

Automat potvrdil že úkolu rozumí a ihned se pustil do průzkumu. Garim chvilku sledoval znepokojivý obraz z černého nitra mrtvé lodi, ale po chvíli vypnul přenos a šel si lehnout.

*

14 - Útržky

„Našel jsem to!“ vlétl Garim ráno do společné jídelny. Posádka, kromě technika jež tu nebyl, na něj upřela udívené pohledy. „Mám to! Mám!“ jásal, ale pak se přiměl ke klidu.

„Nechal jsem hledat ručně psané poznámky,“ vysvětloval. „A něco jsem skutečně našel.“ Přepnul organizér aby ukázal sled snímků. „Sledujte. Na palubě se objevily znaky z útržku. A tady: nedají se zastavit protože- A ještě zde: voda a jídlo dochá- o řádku níže: náboje ne-“

Změnil projekci. „Caran Virhok,“ ukázal na nápis, načrtnutý na boční straně skříně. „Známe tedy aspoň jméno jednoho z posádky. Napsal značkovačem obšírnou zprávu na bok skříně, ale jak vidíte, někdo ho důkladně rozdrásal, takže se toho moc nepřečte.“

Vítězoslavně se rozhlédl. „Myslím že to byla invaze.“

„Sedni si,“ přikázal mu stroze Čekblit. „Danno?“ řekl ke komunikátoru. „Pod’ do jídelny.“

Nesrozumitelnou odpověď dekódoval patrně podle svého, protože dodal: „Říkám dělej!“

Obrátil se ke Garimovi. „A ty si zatím dej něco k jídlu.“

Trvalo sice jen pár minut, než se technik dostavil, ale Garimovi to připadalo jako věčnost.

„Máme-“ řekl Danno jen co vešel, ale kapitán ukázal na Garima. „Teď ne. Mladej něco našel. Spusť to, Garime, a nic nevynechávej.“ Technik si nasupeně sedl, ale mlčel.

Pokud mohl Garim soudit, dopad jeho zprávy na posádku byl značný. Z několika nápisů nalezených různě na stěnách a dveřích skutečně vycházela jako nejpravděpodobnější varianta, že Entimu kdosi napadl. Posádka se poschovávala různě po lodi, ale nakonec stejně podlehla do posledního. Ten, kdo Entimu přepadl, nakonec pečlivě odstranil všechna těla, všechny stopy, a dostupné prostory brutálně vyraboval.

„No?“ řekl kapitán, když Garim skončil.

„Dobrá práce, mladíku,“ řekl Swyend.

„Lidé se v kritických situacích pokoušejí zanechat nějaké zprávy o svém osudu. O tom se také učím,“ odpověděl Garim.

„Jak už zmínil Swyend - divné, že se rozutekli,“ řekla doktorka. „Tváří tvář vážné hrozbě se lidé spíš snaží spolupracovat. Tady ale bojoval každý sám za sebe.“

„Nejspíš ta hrozba byla taková, že proti ní nebyla šance,“ uvažoval kníže. „Každý se hleděl někde schovat, jak nabádá známé pravidlo USB. A pak bojovali do posledního náboje. Marně.“

„Osobně bysem střílel i kdyby nebyla žádná šance,“ poznamenal kapitán. „Prostě nechtěli dát životy zadarmo.“

„Nemůžeme zatím vyloučit i nějakou hromadnou halucinaci,“ poznamenala tiše Ronnemi. „K odvěčení těl a vyrabování mohlo dojít nezávisle později...“

„Nech vzít ještě další vzorky,“ vyzval ji kapitán. Přikývla. Otočil se k oceánologovi.

„Pane, uvítám chycený vzorky, kerých DNA bude pasovat ke vzorkům co má tady doktorka. Až zjistíme co tam bylo za zvířata, budem snad chytřejší. Esli to teda byly zvířata.“

„No o tom chci právě mluvit,“ ozval se nakvašeně technik. „Už mě konečně pustíte ke slovu?!“

„Povídej,“ obrátil se k němu kapitán.

„Budeme muset něco udělat s podmořským výzkumem. Pan poslal dolů osmdesát signálních kapslí, aby v různých hloubkách trasovaly proudy, chemii a tak. Jenže všechny něco sežralo. Nejspíš těm, co plavou tam dole, náramně zachutnaly. Jenže moje drony to žere také! Z dvanácti se mi jich vrátilo devět. Jestli to tak půjde dál, nebude brzy co posílat ven. A i ty co se vrátily, nesou stopy útoku. Mechanického, a také chemického.“

„Už jsi je dal opravit?“ tázala se rychle Ronnemi.

„Pracuji na tom.“

„Zastav to. Hned.“

Danno něco zabručel ale okamžitě sáhl po organizéru a zadal příkazy. „Stojí to. A proč?“

„Odebereme DNA z míst poškození,“ vstala doktorka.

„Dobrá, to by šlo,“ přikývl Danno.

„Navigátore, znovu projdi Entimu. Potvrď co víme a zkus najít co nevíme. Nehodlám tu tvrdnout zbytečně dlouho, tak ať sme jistý, že nám neuniklo něco podstatného. A ty mladej,“ podíval se kapitán na Garima, „zkus zas na něco přijít. Takže tak!“ pronesl kapitán své „howgh“ a odešel do velína.

*

15 - Drony

Garim se původně chtěl podívat znovu na palubu, ale venku se mezitím přihnala prudká bouře deště se sněhem. Vichr hvízdal v konstrukci záďového jeřábu a viditelnost nebezpečně poklesla. Takže zamířil naopak do nitra lodi a přidal se k Dannovi, doktorce a Panu Čoklabordymu, kteří šli dolů do dílen. Opravné linky stály bez pohybu tak, jak byly před chvílí zastaveny. Zatímco se Ronnemi věnovala hledání stop DNA, Garim jen tak okukoval a čekal zda mu něco nepadne do oka. Rýhy byly víceméně stejné jako viděl předtím na prvním poškozeném dronu. Přestože pachatel zůstával zatím neznámý, dalo se o něm předběžně zjistit leccos zajímavého.

„Dá se něco udělat pro jejich lepší ochranu?“ tázal se Pan Čoklabordy.

„Heuri navrhla pár řešení,“ vrčel podmračeně Danno. „Nechám pláště pokrýt křemičitou glazurou. Kolem kloubů přišroubujeme tvrzené ocelové chrániče.“

Heuri? pomyslel si překvapeně Garim. Další člen posádky? Chvatně zadal jméno do svého organizéru, a pak se pobaveně usmál. Jméno patřilo řešitelské a vynálezcké síti počítačů lodi.

„Hlavně přidejte na světlech a kamerách,“ poznamenala Ronnemi. „Ať konečně víme, co to je.“

„Už se stalo,“ kývl Danno.

„Ale ty rýhy jsou divné,“ řekl náhle Garim.

„Jak - divné?“ otočil se Pan Čoklabordy.

„Myslím tím... jak vznikly? Proč někdo dlouze drápal po povrchu dronu? Ono to sice vypadá zdánlivě logicky, že se dron vysmekl z uchopení, ale podle mě to není pravda. Tyhle motory přece nedokáží vyvinout takový tah, aby se dron násilím vyrvál z něčeho, co se mu zaryje do krytu. Nebo ne?“

„To je fakt,“ přiznal Danno.

„Jak tedy ty drápance vznikly?“

„Takhle,“ ukázala doktorka. „Ty čelisti byly dvoje. Tady, vidíte? Jedna čelist držela, a druhá sklouzla.“

„No dobrá, tak byly dvoje,“ zahučel technik.

„Ale to zcela zásadně mění pohled na důvod, proč vznikly!“ prohlásil oceánolog. „Doposud jsem si myslel, že drony jsou napadány neboť někomu lezou do teritoria. Obránce území

na vetřelce zaútočil, a když zjistil že nereaguje jak by čekal, nechal ho být. Ale teď to vypadá úplně jinak: někdo se snažil drony roztrhnout. Možná je to útok, ale možná je považuje za potravu a zkouší je otevřít.“

„Je to samý kov a plast,“ řekl technik. „Jakápak potravina?“

„Mnoho živočichů má na sobě krunýř,“ mávl rukou oceánolog.

„A tohle?“ ukázal Danno na poleptaná místa.

„Ani žíravinu nejsou u obyvatel oceánů ničím výjimečným.“

Technik temně zavrčel. „Nechám to Heuri přepracovat. Přidám požadavek na aktivní obranu.“

„Navrhoval bych komplexnější řešení,“ vmísil se náhle Swyend, který mezitím přišel do dílen.

„Kdo všechno mi ještě bude mluvit do konstrukce?!“ ohlédl se znatelně rozladěně technik, který se už chtěl pustit do vkládání nových parametrů pro vývojovou automatiku. Pak ale nevrle kývl.

„No, povídej...“

„Nalákáme na drony to, co chceme ulovit.“

Technik nesouhlasně vycenil zuby. „A až o ně přijdu?!“

„Platím všechno,“ ujistil ho Swyend.

„Hm, dobrá. Takže místo obrany přidat harpuny a sítě?“

„Tak nějak jsem to myslel.“

Danno zavrčel. „Uděláme takovou loveckou smečku, že to zdejší moře ještě nevidělo!“

Což nebude tak těžké, pomyslel si Garim pobaveně, protože zdejší moře ještě vlastně nevidělo nic.

*

16 - Pocit

Když se Garim vracel z dílen, vyvolal si vnější meteo. Mrazivý nečas nad hladinou stále trval. Vydal se tedy zvědavě dál do podpalubí Tokomby. Využil chodbu, která vedla k jiné zdviži.

Jen co se vzdálil od rušné továrny, obklopilo ho ticho. Rozsáhlé nitro lodi bylo pusté. Mladík ale trochu zaraženě nasál vzduch nosem. Zdálo se mu, jako by cítil stopy ohně! Cože? Oheň na lodi?!

„Hledej. Požár nebo ohnisko zvýšené teploty!“ poručil organizéru a vzápětí si málem pustil do kalhot, když se na plánku lodi objevily čtyři varovné značky!

U Leptona! Už už chtěl vyvolat poplach, ale ještě se na okamžik zdržel a nechal si ukázat pohled z nejbližší kamery.

Ale to je přece reaktorový okruh! A na dalším obraze se objevily prskající výboje, a ještě výstup chlazení z továrny!

Uf! Málem by si dal pár pohlavků. Dannovy automaty svářely v dílnách! Co jsem udělal špatně? Připomněl si svůj vyhledávací příkaz. No ovšem. Jsem to ale osel! Zapomněl jsem specifikovat NEPLÁNOVANĚ zvýšené teploty! Vypnul aplikaci s pocitem trapného přehmatu, a vykročil chodbou.

Nic zajímavého tam ale nebylo, dveře neobsazených sekcí byly zajištěné. Prohlížel si aspoň informační panely továrních oddílů. Uvnitř byly ponejvíce plně automatizované výzkumné, vývojové a výrobní aparatury. Některé pracovaly, jiné zjevně procházely čistěním, ale většina byla nehybná.

Přesto, těsně předtím než nastoupil do zdviže, znovu zaslechl jakýsi zvuk. Zněl směrem od přídě. Snad jakoby to byla i nějaká hudba či co?

Garim se zarazil. „Haló!“ řekl hlasitě.

Bez odpovědi.

Ale no tak, zakabonil se, a vyvolal si na organizéru přehled o tom, kde kdo je. K jeho překvapení byl na celé chodbě sám. Ale teď - trhl sebou, protože se ve vzdálené části chodby krátce rozsvítilo osvětlení. Takže tam někdo musí být!

„Hej, fámulusi!“ řekl, nechal kabinu čekat a vydal se tam. „Na co si tu hraješ?“ Ale i když prošel celou chodbu, nikde nic.

Přece nemám halucinace?

Pro jistotu vyzkoušel všechny průchody, které cestou zpět míjel, zda náhodou nějaký není odjištěný. Nebyl.

Než nastoupil do zdviže, ještě se na chvíli zastavil a naslouchal. V chodbě ale vládlo ticho. Docela hrozivé ticho, napadlo ho.

Zacouval do výtahu a zadal cílovou palubu. Vyjel do správného patra na druhé straně, než byl zvyklý, což nijak nevadilo. Zato při vstupu do své kajuty zažil velmi nepříjemný pocit.

Někdo tu byl!

Garim ztrnul v průchodu a divoce létal očima po kajutě. Ne, ujišťoval se. Nic se nezměnilo. Nikde ani stopa že by se tu někdo porozhlížel. Ale ozvěna dojmu, který ho naprosto bezdůvodně zasáhl na prahu kabiny, stále přetrvávala.

Jsem sám na celé palubě pro běžné cestující, uvědomil si náhle s nebývalou naléhavostí. Posádka obývá jiný sektor a kníže i velmistři jsou nahoře v luxusních apartmá.

Kde je hrozba, které podlehla posádka Entimy? Pluje někde v hustých ledových mračnách, nebo se skryla do zlověstných mořských hlubin? Anebo třeba úplně opustila planetu? Co když se vrátí? Mimoděk se rozhlédl. Kdyby mě tu někdo přepadl, zmizím beze stopy, pomyslel si znepokojeně.

Velký Leptone, já jsem ale blázen, zavrtěl sám nad sebou hlavou. Přesto se nedokázal neklidu zbavit. Co když na Entimě všechno začalo právě takovým neurčitým pocitem, který ale nikdo nebral na vědomí?!

„Dveře. Od mého posledního odchodu, do mého současného příchodu. Hledej otevření,“ řekl organizéru.

„Nenalezeno,“ zněla odpověď.

„Dobře. Stejný čas. Hledej jakýkoli pokus o otevření.“

„Nenalezeno.“

„Kajuta. Celá. Stejný čas. Hledej jakýkoli pohyb.“

„Nenalezeno.“

No ovšem, vynadal si Garim v duchu. Prostě souhra vlivů. Pocit, kdy se lidé domnívají že je někdo za jejich zády, není vůbec tak zřídka jak by se mohlo zdát. A dost, mám jiné věci na starosti. Ale než usedl do křesla, ještě pro klid svědomí otevřel a prohlédl všechny skříně, kontejnery a zásuvky.

*

17 - Porada

„Dole máme rušno,“ řekl Pan Čoklabordy při večeři. „Nechal jsem trasovat objekty, vedené sonary. Podívejte se.“ A pustil záznamy.

Po chvíli promluvil Swyend. „Vojenská uskupení,“ řekl krátce.

„Co?“ naklonil se kapitán nad stůl. „Hm,“ dodal vzápětí.

„Hlavní bitevní jednotka je uprostřed. Kolem ní hlídkují ochránci. Okolí prohledává průzkum, a na základě jeho zpráv se vysílají úderné skupiny,“ ukazoval kníže.

„Máš dobrou fantazii, Swyende,“ zasmál se oceánolog, „ale musím uznat že to do značné míry odpovídá. Zdá se, že v oceánu Zenobie žijí tvorové ve smečkách, s přísnou hierarchií. A zatímco na počátku nebyla v dosahu ani jedna, teď už tu máme dvě.“

„Jak se to živí?“ zajímal se kapitán.

„Ještě nevím. Určitě se to bude žrát mezi sebou. Zdejší plankton je sice druhově neuvěřitelně bohatý, ale málo početný. Naplánovali jsme s Dannem, že zkusíme odlovit někoho z takové menší skupiny.“

„Jasně,“ kývl Čekblit. „A jak sme na tom s Entimou?“

„Nic nového, ani nečekaného,“ pokrčil rameny Kisandr. „Pomalou klesá.“

„Některé stopy DNA z Entimy a z krytů dronů se shodují,“ řekla Ronnemi.

„Takže minimálně část tvorů je obojživelných, možná dvojdýchých,“ konstatoval Čoklabordy vzrušeně. Když viděl, že nikdo nechápe bombastický dosah nového faktu, dodal: „Jak se na planetě bez pevniny mohl vyvinout organismus, schopný operovat ve vzduchu?! A samozřejmě proč?!“

„Únik na led před dravci?“ nadhodil Garim první co ho napadlo.

„Skvěle, Garime,“ zaradoval se Pan. „Příčin může být samo sebou více, takže vypracuji testovací postup jak-“

„-až pak. Teď Entima. Dál?“ zarazil ho kapitán.

Nikdo už se ale nehlásil.

„Má na ní ještě někdo nějaký nedodělky?“ rozhlédl se kapitán důrazně. „Ne? Tak vypadnem trochu dál vod těch ledovců.“ Kývl navigátorovi, který bez okolků počal rovnou ze svého organizéru vydávat příkazy k plavbě Tokomby.

„Nebylo by lepší to, co žije dole, nedráždit?“ poznamenala doktorka svým tichým, melodickým hlasem.

„Milá Ronnemi!“ Čoklabordy rozpřáhl ruce. „Sama víš, že neinvazivní sběr vzorků neexistuje. Koneckonců, jsou to zvířata, pokud se nepletu.“

„A co kdyby se někdy v budoucnu ukázalo, že to nejsou jen zvířata?“

„Napišu jim omluvný list,“ ušklíbl se oceánolog. „Ale vážně: nakolik se drápy shodují s intelektem?“

„Asi tak jako stroje a zbraně s lidstvem. Co když naše drony potkaly jen něčí biologické nástroje?“

„Tak si nějaký z těch nástrojů vezmu na prozkoumání. Danno by taky kvůli šroubováku nedělal dusno, vid’?“

Technik neurčitě pokrčil rameny.

„Přece si nikdo nemyslí, že se náš institut spokojí s tím, že bych tu jen pozoroval!“ argumentoval oceánolog.

„Osobně bych se dlouho dívala, než bych přikročila k akci,“ nesouhlasila doktorka.

„Však se můžeš osobně dívat do sytosti.“ Čoklabordyho hlas už zněl nazlobeně.

„Nemusíš se kabonit, Čančarude,“ usmála se na něj mírně. „Jen říkám své názory.“

„No...“ Napružený oceánolog pod jejím úsměvem ihned zjhl. „Nezlobím se; rozhodně ne na tebe, Ronnemi. Chci jen co nejlépe odvést svou práci, víš?“

„To i já,“ usmála se podruhé a tím to skončilo.

„Kdy budete mít hotovou tu past?“ tázal se kapitán technika.

„Když se nic nepokazí, zítra ráno.“

„Co by se jako mohlo pokazit?!“

Danno unaveně zamžoural. „Vím já? Dílny řídí Heuri. Tohle nejsou typizované opravy. Každá změna je originál a prototyp. Může se stát, že Heuri třeba v půlce konstrukce zjistí, že něco nejde jak plánovala. Pak vznikne zdržení.“

„No jasně,“ řekl kapitán. „Ráno. Chci u toho bejt. Takže tak.“

Posádka se zvolna začala rozcházet. Garim si náhle všiml, jak na něj kývl Kisandr. Zdržel se tedy trochu. „Copak?“ tázal se, když byli na chodbě sami.

„Hele, kluku,“ začal navigátor podezřele přátelsky, „neděláš mi tu za zády nějakou levárnu?“ Upřel na něj pronikavý pohled.

„Cože?“ vypadlo z Garima překvapeně.

„Jako, taky jsem byl mladý,“ pousmál se Kisandr. „Takže bych tomu i rozuměl, že se pokoušíš o věci, se kterými se nechceš třeba svěřovat. Ale opatrně s tím.“

Garim žasl. „Upřímně říkám, že nechápu co máš na mysli!“

„Nechápeš!“ opakoval důrazně navigátor. „Jak myslíš, kluku. Ale jestli se dostaneš do křížku s palubním bezpečnostním systémem, platíš to z vlastní kapsy.“

„Počkej, počkej!“ řekl rychle Garim. „Co přesně myslíš! Musíš mi to říci!“

Navigátor se usmál, jako by říkal - aha, věděl jsem to. „Nemám rád, když se mi tu po lodi potloukají zařízení bez ídéčka. Nepřipadá mi to fér. Takže to měj na zřeteli.“

„Bez identifikátoru?“ vyvalil Garim oči. „Ale no tak! Já přece-“ Ale navigátor už se odvrátil a odcházel bez jediného ohlédnutí.

*

18 - Pátrání

Ten večer Garim nešel hned spát. Nedalo mu to. Nechal si ze skladu doručit silnou multispektrální svítilnu, stejně tak vybavené rychlé záznamové zařízení, spojil je s pedipulačním podvozkiem, do slotů vsunul tři vhodné počítačové jednotky a korunoval to malým, výkonným zdrojem. Do kontaktů zapojil programové moduly vybrané z palubní nabídky, a napjatě stiskl vypínač.

Podivný mechanický tvor chvíli různě blikal a škvrkal, jak se komponenty domlouvaly na společné funkcionalitě, a nakonec zcela spořádaně ožil, což dal najevo tím že přihlásil na organizéru a začal zaměřovat své okolí.

Garim se označil jako cíl a procházel se před ním do doby než si rozpoznávací obvody vtiskly do paměti podobu objektu, který mají následovat. Pak vyšel ven. Zařízení tiše cupitalo za ním a jeho věcnité kamery se zvědavě rozhlížely všude po okolí.

Garim se spokojeně usmíval. Teď už mi nic neujde!

Pomaloučku a tiše procházel útroby Tokomby v naději, že na něco třeba narazí. V takovém případě byla velká šance, že to rychloběžné kamery, umístěné na doprovodném robotovi, zachytí. S jistým údivem znovu zjišťoval, jak je loď obrovská. Nebýt organizéru, nejspíš by se ztratil úplně.

A co kdyby mi organizér selhal? napadlo ho najednou. Sice si nepamatoval, kdy by měl organizér poruchu, dokonce o něčem takovém vlastně ani neslyšel, ale tváří tvář temné obrovitosti lodi ho už napadaly různé hlouposti.

Je tu ještě návodčí, uklidnil se. Už přece vím jak ho aktivovat.

„Steward,“ řekl tiše a okamžitě se u něj rozzářil virtuální průvodce. „Deaktivuj,“ vypnul ho. Prostě si jen potřeboval dodat důvěry. Proč vlastně, ptal se sám sebe. Cožpak tu něco někde číhá? Může se v bezpečné, dobře vybavené, téměř hermeticky uzavřené lodi něco nečekaného stát? Nemůže. Ale myšlenka na Entimu mu nedávala klidu.

Když vedle něj ale něco tiše píplo, úplně sebou trhl. Byl to jeho mechanický průvodce. Signalizoval pokles napětí. Garim si na organizéru vyvolal status. Aha. Slabý zdroj. Nu, vypne na chvíli kamery. Kdyby něco, zas je zapne. Robot znovu píplo, a šli dál.

Občas vesele zamával do optických čidel palubní kontroly, aby ujistil Kisandra, že nemá v úmyslu žádné darebáctví. Zvolna sestoupil až na nejnižší palubu, kde se plazily tlusté rozvody látek

i energií. Kdoví, jak dlouho tu nebyl žádný člověk. Náhle však Garim ztrnul.

Chodba byla, jako jiné, dělena bezpečnostními přepážkami z průhledného materiálu. Senzory se staraly o to, aby se průchody v přepážkách včas otevřely, stejně jako u kdejakého běžného obchodního domu. A Garim viděl, jak se třetí průchod před ním náhle otevřel a opět zavřel. Jenže tam nebyl nikdo, kdo by jím procházel.

Hrome! Jsem to ale hlupák! nadával si Garim v duchu, když se zpožděním zapnul záznam. Propást takovou šanci! Ale než si to stačil srovnat, náhle zapípal organizér a na infoploše se ukázal navigátor.

„Připravit na náraz!“ řekl.

„Cože?“ nepochopil Garim. Vtom konstrukcí Tokomby zazněl lehký otřes, doznívající ozvěnou v prázdné palubě.

„Co to bylo?“

„Zase jsme bourali,“ ušklíbl se navigátor.

Garim na nic nečekal a vyrazil co nejrychleji nazpátek. V patách mu usilovně cupitalo jeho záznamové zařízení.

„Tohle bylo dost velké,“ řekl zrovna Kisandr, když Garim vběhl do velína. „Skoro čtyřicet metrů, odhadem dvě stě padesát tun. Šlo to přímo na trup. Byl to jasný záměr.“

„Jesli si nějaká potvora chce rozbít hlavu vo mojí loď, tak ať si mě nepřeje!“ zavrčel kapitán. „Hrome! Co tu zas dělá tohle!“ Rozzlobeně nakopl Garimovo záznamové zařízení, které se mu nejspíš díky naprogramované zvědavosti přimotalo pod nohy.

„Omlouvám se,“ aktivoval Garim organizér a chvatně vydal příkazy. Jeho robůtek se u stěny mezitím obrátil zpět na nohy a teď utekl do rohu, aby nikomu nepřekážel. Čekblit jen varovně zavrčel.

„Víš odkud to připlulo?“ tázal se oceánolog.

„Zdola.“

„Jasně že ne shora!“ zakoulel Čoklabordy očima. „Ptám se na bližší info!“

„Neječ hned,“ odbyl ho Kisandr, ale pustil záběry detektorů nazpět. „Hloubka čtyři tisíce. A jak vidíme, v klidu si to připlulo až na dvě stě metrů, načež to vyrazilo do útoku. Poté zamířilo dolů. Ve čtyřech kilometrech už bylo mimo dosah detekce.“

„Ze čtyř tisíc?“ žasl Pan Čoklabordy. „Jak to dělají? Podívejte na vektory - plují aspoň pětkrát rychleji než jakékoli ryby, co jsem kdy

vidě! Hotové raketové závody! Vždyť to musí být energeticky děsně nevýhodné?! A nejen ta rychlost! K tomu přece musejí zvládat fantastickou dekompresi! Cokoli známého by taková změna tlaku roztrhala na kaši! A jaký dosah mají detektory?

„V jakém rozlišení?“

„Ech, v jakémkoli!“ mávl rukou Čoklabordy.

„V tom případě se dostáváme ke třiceti kilometrům.“

Oceánolog si kousal rty. „Pořád málo. Máme pod sebou nejméně osm set kilometrů vody!“

„Leda že by Danno něco vymyslel,“ ohlédl se Kisandr.

„Mám snad málo práce?!“ naježil se technik.

Náhle velímem něco píplo. Všichni se chvatně ohlédli, ale to jen Garimův průzkumný pavouk opět hlásil nedostatek energie.

„Omlouvám se,“ řekl provinile. Čekblit jen znovu zavrčel.

Pak se otočil k ostatním. „Střet s lodí je věc bezpečnosti,“ prohlásil k Dannovi. „Nech udělat silnější detektor!“

Danno jen nevrle zachrochtal.

„A ty si schopnej zřídít službu, kerá by nás příště varovala?“ podíval se Čekblit na navigátora.

„Udělám to... do dvou hodin,“ kývl Kisandr.

„A dyš už v tom budete,“ zvedl se kapitán, „zkuste vymyslet taky něco, čím bysme tu potvoru zastavili, jesli to eště někdy zkusí.“

Garim si všiml, jak Swyend mlčky kývl.

„Takže tak.“

Když kapitán odešel, Garim chvíli počkal a pak přišel k navigátorovi. „Můžu něco chtít?“

„No, co je.“ Kisandr pozastavil tvorbu programové služby a ne zrovna nadšeně se na něj podíval.

„Ukážeš mi moji cestu po lodí?“

„Hele kluku, mám co na práci i bez tebe. Je to nutné?“

„Po pravdě nevím. Možná ano.“

Navigátor zatěkal prsty po ovládacích symbolech. „Tady to máš.“ Zahleděl se na schéma. „Kudy ses to prosímtě toulal?!“

„Tady,“ ukázal Garim. „Proč se otevřela ta přepážka?“

Kisandr si záznam přebral znovu. „To je... nula patnáctka.“ Zručně si zobrazil výkaz činnosti. „To udělal tvůj pavouk,“ ukázal. „Byl tady napřed. Nevšiml sis? A neotravuj už.“

Garim jen naprázdno otevřel a zavřel ústa. Protože jestli něco věděl jistě, tak to že jeho robot byl ve zmiňovaném okamžiku právě u jeho nohou. Neměl ale odvalu se dohadovat.

„Uklid' to a rozeber,“ vydal přes svůj organizér pokyn pro nejbližšího servisního robota, aby jeho pavouk nezůstal zahozený v koutě.

Mrzutě zabočil do jídelny - a ztrnul. V jednom z potravinových kontejnerů se usilovně přehraboval malý fámulus! Garim byl zticha a díval se, jak drobné ruce přebírají balíčky a konzervy. Konečně se postavička otočila - a pro změnu zase ona zůstala jak zkamenělá.

„Rád tě zase vidím,“ usmál se Garim. „Ale to, co držíš v ruce, je jen suchá bageta.“ Vykročil blíž, cestou sáhl do přihrádky a vyndal jiný balíček. „Tohle ti možná bude chutnat víc. Podívej: zilčí plátky, koskin, zelenina, zálivka,“ ukazoval symboly na obalu.

Odpovědělo mu ticho.

„Proč se mnou nemluvíš?“ optal se opatrně. „Nemusíš se mě bát. Nikoho na palubě se přece nemusíš bát, abys sem musela tajně chodit jak pok msunki (šedá myška)...“ Použil úmyslně jedno z mála Ferglamských slov která znal, aby naznačil vstřícný postoj.

Zdálo se, že to zabralo.

„Ne smím nikdo potkávat,“ řekla tiše tvář, schovaná pod kápí.

„Proč? Velmistr tě hlídá? Zakazuje ti chodit po lodi?“

„Ne mám s nikdo ani mluvit,“ řekla neochotně.

„Dobře, nechci ti dělat problémy. Tak si vezmi aspoň dobrou večeři,“ napřáhl ruku s balíčkem blíže k ní.

Ucukla jako by držel hrst jehel. „Ne smím,“ zašeptala.

„Neblázni,“ pokusil se rozptýlit její zjevný strach. „To není žádná droga, dokonce ani návyková látka...“

Skoro se přikrčila jako by měla čelit nějakému útoku. „Můžu jít...?“ pípala.

„Ale jasně, nedržím tě přece,“ reagoval rozpačitě.

Když v jídelně osaměl, Garim se opřel o hranu stolu. To není samo sebou. Ferglamané jsou vážně ujetí, skoro jako Hargované, ale tohle už mu připadalo hodně divné. Zaraženě si vzal láhev se šťávou, dvoje sušenky a zavřel se u sebe v kajutě.

Měl sice sto chutí dojít se podívat k Skorberovi do soukromí, ale nejprve chtěl přijít na kloub jinému problému. Jedno po druhém, řekl si, a pomocí organizéru se počal pomaličku prokousávat

složitým lodním schématem k přepážce číslo 015. Když získal její historii, zaměřil se na poslední otevření. Po rozbalení několika dalších hlubších úrovní signálů, našel konečně otevírací obrazový záznam. No to mě podrž, řekl si, protože na záznamu bylo jasné vidět jeho pohyblivé zařízení. Automatika ji bezchybně rozpoznala, vyhodnotila trasu, rychlost a čas, a otevřela.

„To snad ne,“ zavrtěl Garim hlavou. „To není možné.“ Znovu se ponořil do záznamu. Aha! Tady je to! Málem zajásal nahlas. ID procházejícího zařízení - chyba, spolu se značkou samočinného vyhodnocení. Automatika kupodivu přijala reakci na ID dotaz, ale odpověď nebyla rozpoznatelná ani poprvé, ani podruhé, a potřetí se shodoval jen prefix. Na základě toho automatika usoudila, že jde o přihlášené, ale poškozené zařízení. Optická identifikace seděla, tak se uzávěr otevřel.

„A mám tě,“ zašeptal Garim a vítězoslavně šel za navigátorem. Tam se ale dočkal studené sprchy.

„Nedělej z toho kovbojku,“ odmítl Kisandr návrhy na změnu ostrahy. „Co jsme na Zenobii, je poruch v síti jak máku. Aby také ne, při všech těch šílených bouřkách v ovzduší. Kvůli jednomu selhání nebudeme rozebírat a modifikovat bezpečnostní programy Tokomby. A také nevím, jestli si ze mě neděláš trochu legraci.“

„Jak - legraci?“

„Je to tvoje kamera na tom záznamu, ne? Nezkusíš tu náhodou z nudy nějaký tvůj sociologický experiment?“

Garim nenalézal slov.

„Hele, raději už neotravuj. Mám práci,“ uzavřel navigátor.

*

19 - Lov

Garima probudil další ráno vzdálený rachot, jako by se někde sypal náklad štěrku. Chvilku udiveně naslouchal, ale po chvíli zvuky ustaly. Co to zase má být, pomyslel si, a mrkl na časomíru.

Skoro sedm hodin, Tokomba se zrovna nacházela mezi dvěma přílivovými vlnami. Zamířil na palubu. Skafandr, vzpomněl si už ve výstupní komoře. Ale co, mávl nad tím rukou. Chvilku to snesu! A když ho po opatrném otevření průchodu okamžitě neutrhlo nějaké tornádo, odvážně vyšel.

Zjistil, že se venku nic nezměnilo k lepšímu. Spíš k horšímu. Na lodní nástavbě byl tající led a sníh, který velmi snaživě odstraňovaly čtyři robotické uklízečky. Byla to nekonečná práce, neboť než se loď očistila až do konce, na druhé straně už opět mizela pod novou námrazou.

Protože hluk nebyl přehnaně silný, jednoho robota chvilku sledoval. Uklízečka si vždy oskenovala část povrchu, zjistila mocnost ledu, poté zakryla čidla průhledným štítem aby je nepoškodily úlomky, a pustila se do ledu směrovou ultrazvukovou frézou. Ledová tříšť byla nasávána a v podobě horké mlhy vypouštěna vzadu ze stroje. Byl to rychlý a efektivní postup, ale pro zdolání neustále narůstajícího zalednění paluby a nástaveb by bylo potřeba aspoň dvakrát tolik odmrazovacích strojů.

Divná byla jedna věc: námraza vypadala, jako kdyby se ji někdo pokoušel nějakým hodně hrubým způsobem, zcela nekoordinovaně, rozmlátit. Někde byly vylomené obrovské kusy ledu až na čistou palubu. Nepustila se do nevíтанé zátěže nějaká z palubních zbraní?

Bledé slunce mdle zářilo skrz zbývající mlžný opar, moře bouřilo jako by se nikdy nemělo unavit, a dunění už začínalo být únavné. Navíc, náhoda tomu chtěla, se Garim stal svědkem podivného akustického jevu. Náhle a bez varování totiž celé okolí strašlivě zaburácelo, že mu nejen zalehlo v uších, ale zvuk se jako bolestivé jehly zabodl až do nitra mozku. Byl to krátký, neartikulovaný, nesmírně hlasitý zvukový úder - jako by milion hrdel zařvalo naráz ve všemožných tóninách. To Garimovi dodalo. Otočil se a utekl dvojitým uzávěrem zpět do tichého a vyhřátého nitra Tokomby. Později zjistil, že interference vln, vycházejících z nesmírné hloubky, se čas od času sejde v nějakém ohnisku, a vyvolá jako svůj vedlejší efekt onen zvukový ráz.

Bláznivá planeta!

Snídaně byla dnes velmi vzrušená, neboť Entima šla naprosto nečekaně v šest hodin ráno pod hladinu, a něco poškodilo kryty radarů Tokomby.

„Nevím proč!“ krčil rameny Danno. „Ano, měla vydržet na hladině ještě aspoň měsíc. Něco ji poslalo ke dnu!“

Spolu s Kisandrem zamračeně studovali záznamy čidel.

„Kapitáne...“ řekl po chvíli navigátor. „Skutečně ji něco sestřelilo. A už asi víme, co.“

Garim se chvatně dálkově napojil svým organizérem na navigátorův panel, aby viděl totéž co on.

„Nebyl to žádný ledovec,“ ukazoval Kisandr. „Přišlo to naopak shora. Masivní útok, který ji téměř rozbil na kusy.“

„Nahore nic není,“ zavrčel Čekblit.

„Kromě meteorologického fenoménu,“ upřesnil navigátor. „Fronta úzké atmosférické poruchy. V šest zasáhla Entimu, a v sedm jsme ji tečovali my. To nám rozbilo kryty nahore.“ Přepnul na obrazy palubních kamer, které ukázaly, že se krátce před sedmou hodinou přihnala zprava nízká a temná oblačná fronta.

Z divoce vířících temných mračen se náhle dolů vyřítila doslova záplava ledových projektilů. To mě asi vzbudilo! vzpomněl si Garim na rachot. Když viděl, jak do paluby Tokomby tříská kanonáda ledových krup, z nichž mnohé byly velké jako kuželková koule, rázem chápal, čím stopy viděl v ledu na palubě.

Jenže když se obraz přenesl na směrové kamery, obešla ho doslova hrůza. Jen několik set metrů před přídílí korábu padaly z nízkých mračen hotové hory ledu! Moře se vařilo pod množstvím zásahů a obrovské gejzíry se rozlétaly do všech stran.

Kisandr pohnul prstem. Záznam vyzobí jeden snímek, na kterém tiše cinklo měřítko. Obrovitý ledový projektil, který byl zrovna zachycen, měřil na výšku osm metrů!

„Hromsky pěkný kousek,“ zamumlal Čoklabordy. „A nemusel být největší...!“

„Zanedbals otázku bezpečnosti lodi,“ zavrčel náhle kapitán.

„Mně tu snad chybí dva důstojníci?!“ odsekl navigátor.

„Hlídat mraky je tvuj úkol.“

„Však hlídám!“ hodil Kisandr zlostně rukou k projektoru trasy. Bylo vidět, že meteorologický systém sice trochu pozdě, ale přece vyhodnotil hrozbu a sám stočil směr plavby pryč od krupobití. Poté se vrátil s lodí na původní trasu.

Když na to kapitán nic neřekl, navigátor už klidněji pokračoval. „Těžko čekat, že shora budou padat takové hory ledu. Sice nám to trochu rozbilo kryty radarů, ale detekce a komunikace je beze škod. Danno to opraví.“

„Jasně. Danno to udělá, Danno to opraví, Danno to zařídí,“ vrčel nespokojeně technik jen tak pro sebe. Jestli se to nemá opakovat co chvíli, bude nutno ochranné kupole zesílit, pomyslel si.

Kapitán kývl. „Dobrá. Zvedni index citlivosti na kroupy, aby se Tokomba příště vyhla trochu dřív.“

„Rozumím,“ odpověděl Kisandr bezbarvě.

„Tak snad mi aspoň něco přišlo,“ ozval se Čoklabordy, sledující data aspoň na svém organizéru. Garim zvědavě nakoukl. Vrak Entimy právě klesal k patnácti kilometrům. Protože mezitím odpluli, byl již mimo detekci Tokomby, ale zařízení na její palubě, která nezničila ledová kanonáda, dosud pracovala na plný výkon. V sonickém spektru Entima zářila v bezedné hlubině jak vánoční stromek. V optickém také, ale tam stále nebylo nic vidět. Přesto oceánolog jásal.

„Vidíte to? Vidíte to!“ ukazoval na infoplochu. Hloubkou totiž odezvy z okolí zdaleka nekončily. „Smečky, jak jim pracovní můžeme říkat, se vyskytují zhruba do pěti kilometrů. Pak nic, ale náhle kolem sedmi, osmi kilometrů, máme zaznamenané velké odezvy. Něco takového by mohlo narazit do Tokomby, odhaduji. A pak zase nic, ale pozor, tady u třináctého kilometru bylo něco moc divného. Jakési mračno, které má nepatrný odraz, zato v mocnosti asi půl kilometru. Uvidíme, co bude dál!“

Když si Garim ujasnil, že na hypotetické dno zdejšího úděsného oceánu bude nešťastná Entima padat přes padesát hodin, přešla ho chuť sledovat patrně zajímavý, ale nekončící tok dat spolu s oceánologem.

Více ho zajímal prototyp podmořského zařízení, který dílny Entimy vyrobily během noci, a umístily do velkého hangáru na zádi. Nechal si od ikonky stewarda ukázat cestu, a za chvíli už obdivoval technický výtvar. Od prvního pohledu bylo zřejmé, že Heuri šla se svým řešením přímo k věci.

Návnada byla spojena lankem s kruhovitou konstrukcí, která vypouštěla síť. Úlovek bude poté i se sítí vtažen do rozměrného uzavíratelného drátěného zvonu, který transportuje kořist bez poškození až do lodi. Nechybělo ani několik ultrazvukových detektorů, namířených do různých směrů.

Past ale neměla žádný motor! Garim na to chvilku zaraženě koukal, než si všiml masivního oka na opačném konci. Aha!

O několik minut později dorazili i Pan a Danno. Když technik spatřil Garima, zamračil se. „Co mi sem lezeš bez dovolení!“

„Promiň - myslel jsem, že do bezpečné zóny můžu...“ omlouval se student.

„Vždyť má pravdu,“ zastal se ho nečekaně oceánolog.

Danno jen zavrčel. „Předpokládaná funkčnost je osm z deseti,“ obrátil se zpět k Panovi. „Má to nějaké nedostatky, ale tak narychlo nešlo nic moc vylepšovat.“

„Nevadí, nevadí!“ mával rukou Čoklabordy. „Kdy ho můžeme spustit?“

„Hned.“

„Tak do toho!“

Danno něco řekl do organizéru.

„Jo, spustit,“ zazněl v odpověď kapitánův hlas.

Technik stiskl symbol.

V zadní části hangáru se rozevřela podlaha a mechanická paže, která se natáhla z portálu pod stropem, přenesla past do svažujícího se průvlastku. Horní kryt se zasunul. Z ústí navijáku se do kovového oka sondy připojilo tažné lano a kolem stroje zatančily kontrolní skenovací paprsky. Když pohasly, otevřela se dolní propust' průvlastku, v níž se objevila temná hladina. Past hladce sklouzla do černého moře.

„Jsme ve vodě,“ potvrdil Danno.

„Skvělé, skvělé!“ radoval se Pan Čoklabordy, který si zapnul svou infoplochu rovnou tady v hangáru. „Já vás vidím,“ komentoval tlumeným hlasem odrazy signálů detekce v hlubinách. „Tak pojďte si pro dobrotu, potvory!“

Past klesala šikmo za zád' Tokomby. Sto metrů. Dvě stě. Tři sta.

„Jak dlouhé máme lano?“

„Kilometr,“ zavrčel Danno.

„Tak musíme hlouběji.“

„No jo,“ zafuněl technik a propustil lano o dalších sto metrů.

Ale stále se nic nedělo.

Náhle však jedno hnízdo signálů změnilo směr. Jako dobře koordinovaná skupina zamířila přímo k pasti.

„Už se hrnou!“ Čoklabordy přiblížil pohled. Skupina obsahovala devět drobných a jeden větší odraz. Dva drobné se odpojily, a blížily se k návnadě.

„Hrome! Vypadněte! Vás nechci!“ vrčel oceánolog.

Odrazy chvilku kroužily kolem návnady, a pak, jako by uposlechly oceánologovu radu, odpojily se a vrátily ke skupině. Jenže celý roj zamířil nevíšimavě dál.

„Hej!“ Oceánolog rozevřel ruce údivem. „Vy snad nemáte hlad?! Co to má znamenat?“

Ale nedořekl. Jako mávnutím proutku náhle největší odraz prudce vybočil ze své dráhy a bleskurychlým nečekaným manévrem napadl návnadu!

„Nejprve poslali průzkum, a teď útočí hlavní dravec! Pal!“ vydal Čoklabordy povel. Síť, dobře zamířena pohybovými čidly, vystřelila naprosto spolehlivě. Byla to vteřina, než se cíl dostal do sítě a pak se její konec prudce stáhl.

„Mám tě!“ jásal oceánolog. To už ovládání sítě zabralo a zmitající se kořist byla vlečena do zvonu. Doprovodné drobné odrazy divoce vířily kolem, ale nemohly na situaci nic změnit. Tvor v síti byl vtažen do kontejneru a ten se hned nato uzavřel. Čoklabordy spokojeně kývl. „Vytahujeme!“ velel.

Danno se dotkl spínače a naviják se rozběhl.

Ale Garim, který sledoval i okolní signály, si všiml něčeho znepokojivého.

„Pane? Co je tohle?“ ukázal na signál.

„Co?“ Čoklabordy mu trvalo okamžik než pochopil oč jde.

„Danno!“ zvolal. „Dá se naviják zrychlit?!“

Technik zavrtěl hlavou.

„A hrome,“ řekl jenom oceánolog. Z hlubiny k pasti rychle mířil velký signál, který kontejner v krátké chvíli dostihl. Lano se prudce napnulo a naviják slyšitelně snížil otáčky. Přesto ale stále pracoval.

„Kolik to utáhne...?“ ohlédl se oceánolog na technika.

„Jedenáct tun!“

Lano povolilo, chvilku běželo zcela volně a pak se silným trhnutím zastavilo. Inteligentní brzdové ústrojí však převedlo trh na pozvolný prokluz. A nové povolení a nové škubnutí!

„To vypadá jako kdyby se s taženou pastí už někdy setkali,“ řekl si pro sebe oceánolog. „Cílevědomě se snaží vyvolat trhací moment. Zvláštní.“

„Koukej. Další signál,“ zavrčel Danno. K pasti rychle mířil další velký objekt. „A zbývá navinout ještě dvě stě padesát metrů.“

Zinnng! Lano se napnulo a počalo prokluzovat zpět.

„Zabrzdi to!“ zvolal oceánolog.

„Siloměr na motoru už je za maximem,“ vrtěl hlavou technik. „Prokluz brání přetržení lana, a povoluje ho aby síla nepřekročila povolený tah. Když naviják natvrdo zastavím, past se za čas utrhne. Ale bez obav, motor se neunaví. Podívej.“

Skutečně. Tah na lano poklesl a naviják opět zabral.

Jenže urputná hra na přetahovanou trvala. Chvilku měl motor navrch, chvilku zase tajemní obyvatelé hlubiny. Ani stroje, ani obyvatelé moře nechtěli povolit.

„Ztrácíme,“ konstatoval Danno po několika minutách. „Přetáhli nás už o čtyřicet metrů.“

Oceánolog pohledem hypnotizoval svůj infopanel. Ostatně, víc se toho dělat nedalo.

„Sice mi do toho moc není,“ zavrčel Danno, „ale štve mě to z principu.“ Vydal několik rychlých příkazů. Z šachty trupu vyklouzl do moře další dron a zamířil k vlečené pasti. „Trochu se jim postarám o vzrušení!“

„Výborně, Danno! Skvělý nápad!“ radoval se oceánolog.

„Já vás naučím!“ vrčel pro sebe technik a naváděl stroj přímo na skupinku. Když byl jen asi deset metrů od pasti, nechal naráz rozsvítit reflektory dronu a zapnul silný zvukový puls.

Skupinka se polekaně rozlétna do všech stran a naviják okamžitě začal pracovat naplno.

Jenže vítězství nemělo dlouhé trvání. Jako tažené magnetickými siločárami, zakřivily se dráhy všech objektů nazpět a srazily se v místě, kudy proplouval svítící dron. Údaje na Dannově ovladači se divoce rozskákaly. Technik chvilku horečně manipuloval s ovládáním motorů dronu, načež spojení vypadlo.

„Je pryč. Sežrali ho!“ Rozčileně se otočil na oceánologa. „Také vám ho naučtujeme.“

„Hm,“ udělal kysele Čoklabordy. „Pochopitelně. Za pokus to stálo, že. Kolik zbývá navinout?“

„Sto sedmdesát metrů.“ A jako v odpověď se naviják s kovovým zabzučením poznovu zastavil.

*

20 – Jde po nás

„Nedostali jsme ho nahoru,“ uzavřel Pan Čoklabordy svou zprávu při večeři. „Skoro pět hodin trhali za lano, až povolilo. Neurvali ho ale silou - na plno místech bylo naleptané nějakou kyselinou.“

„Organizovanej odpor?“ mračil se kapitán. „Vážně myslíš že ty potvory uměj spolupracovat?!“

„Nepochybně! Ostatně plno druhů zvířat umí spolupracovat, nezřídka i značně složitě.“

„To je špatný začátek,“ podotkl kníže.

„Vědecké experimenty obvykle dopadají zprvu špatně,“ ohradil se Čoklabordy. „Však to vypilujeme.“

„Nejde o materiální ztráty,“ nesouhlasil lovec. „Ale vyslali jsme tím špatný signál ke zdejšími podmořským tvorům. Odted' vědí, že si na nás mohou s úspěchem dovolit.“

Oceánolog se pohrdavě usmál. „Doufám, že pohnout s Tokombou není totéž co přeprat jeden malý naviják!“

„To jistě ne. Zkusili to dvakrát, zkusí to znovu.“

„Ať se nikdo nese-“ Čekblit se zarazil a střelil pohledem po doktorce „-nemontuje do mojí lodi!“ dodal přerušenu větu.

„Příští lov bude úspěšný. Dáme si záležet. Jak dlouho bude trvat výroba nové pasti?“ tázal se Čoklabordy.

„Jako předtím. Přes noc,“ odvětil technik.

„A co Entima?“ řekl navigátor s plnou pusou.

Oceánolog se natáhl pro pečivo. „Poslední zprávu jsem dostal z devětadvaceti kilometrů. Kapitáne, oficiální cestou velmi chválím technika. Nečekal jsem že by nějaké naše zařízení na Entimě pracovalo hlouběji než nějakých osmnáct, devatenáct kilometrů.“

„Zaznamenáno,“ kývl Čekblit. „A pomohlo ti to k něčemu?“

„Určitě!“ zvolal Čoklabordy a ihned to využil jako záminku k desetiminutovému monologu, prokládanému grafy, animacemi a vodopády naměřených údajů. Většina z toho Garima nijak nebavila. Našel si proto jinou činnost.

„Hledej. Pro dnešek. Uzávěry. Otevřené mimo průchod registrované osoby,“ zadal mezitím úlohu organizéru. A trochu ho zamrazilo, když obdržel tři nálezy. Už známou cestou se dostal až k otevíracím obrazovým záznamům. A pak se nestačil divit, protože to co viděl na záznamu kamery, byla lidská postava!

Cože? Garim skoro zapomněl dýchat. Osoba na palubě bez legálního identifikátoru?! Černý pasažér?!

Málem vyskočil rozrušením, ale na poslední okamžik se ovládl. To přece nedává smysl. Otevřené průchody byly zcela izolované. Kdyby tu byl někdo tajně, šel by odněkud někam. Tohle postrádalo veškerou logiku. Spíš to ukazovalo na nějakou hlubší chybu v bezpečnostních obvodech.

Z úvah ho vytrhl až kapitánův hlas.

„Další náměty nebo informace?“

Nikdo už se nehlásil. Kapitán už- už otevřel ústa, aby pronesl své zaklínadlo, když navigátor zvolal: „Něco sem zase míří!“ A současně „hodil“ obraz detekce na infostěnu jídelny.

Garim mimoděk vyskočil ze židle. Skutečně! Z hloubky se překvapivě rychle blížil jasný, velký odraz přímo k lodi.

„Tedy, nejsem zoolog, ale skoro jako když to po nás jde, co?“ poznamenal znepokojeně Kisandr.

„Tak to mě vzepři,“ procedil Čekblit mezi zuby. „Úhybněj manévr!“ velel.

Kisandr neprodleně aktivoval svůj organizér. Měl na něm ovládací rozhraní, takže mohl loď řídit odkudkoli. Soustředěně zadal několik povelů.

Podlaha pod nohama se naklonila - EHD motory měly tak obrovskou rezervu hnací síly, že dokázaly manévrovat sto padesáti tisíci tunami Tokomby jak lehkou plachetnicí. Ale značka jen poupravila svůj směr. Dala jasně najevo, že její úmysl zaútočit je nezlomný.

„Připravit na náraz,“ podotkl Čekblit, spíš jen z kapitánské povinnosti.

Značka se neochvějně blížila a kousek od lodi dokonce počala ještě zrychlovat.

„Bere nás s rozběhem,“ zašeptal Čoklabordy.

Dummm... Lodí prolétl stěží znatelný záchvěv. Odraz změnil směr a mířil zpět do hlubiny, jakoby se nic nedělo.

„Kolik?“ řekl Čekblit.

„Jo, jo,“ reagoval roztěkaně navigátor a poslal data detekce i akcelerometrů do programu k vyhodnocení. „Zhruba pětadvacet metrů, dvě stě osmdesát tun.“

„Zvyšují ráži,“ poznamenal varovně Swyend.

Kapitán sevřel čelisti, až mu vystoupily lícní kosti. „Zejtra chci vodpovídající řešení. Takže tak!“ Prudce se otočil a opustil jídelnu.

„Zítřa,“ opakoval hořce Danno. „Jasně.“ Podíval se na Čoklabordyho. „Tím pádem past nebude. Heuri si bude hrát na jiném písečku. A tobě bych doporučoval předat jí všechna data, která by mohla pomoci najít řešení. Jakékoli řešení.“

Oceánolog rezignovaně pokrčil rameny. „Rozumím. Otázka bezpečnosti má přednost.“

„Výstižně řečeno,“ ušklíbl se navigátor. „Pane Čoklabordy? Nevadí, když trochu změníme lokál?“

„Lokál? Ach tak. Nevadí. Moře tu vypadá všude stejně mokré.“

„Odporně mokré,“ kývl navigátor se znatelným despektem. „Tak aspoň popojedeme ještě trochu dál od těch otravných ledovců a ker.“

*

21 – Pimprdýl

Tentokrát Garim nemohl usnout. Poprvé se pokusil o hloubkový průzkum palubní sítě. Nechal hledat chybu, jež by měla společné znaky s podivnými otevřeními průchodů. Na to už organizér nestačil – přesněji řečeno, stačil, ale trvalo by mu to několik dní. Vyžádal si tedy spoluúčast počítače Tokomby. K jeho radosti byla obratem potvrzena, a tak mohl svou úlohou zvýšit vytížení lodního procesorového klastru o troufalé tři desetiny procenta.

Jenže co se to děje?! Úplně se vyděsil, když viděl jak křivka vytížení strmě stoupá dál a dál. Přelila se přes deset procent a stále rostla. Něco jsem napsal špatně, a moje procesy teď žerou paměť i výkon jak nezavřeně! Jejda jejda!!

Ale vzápětí si všiml, že graf nese jinou barvu. Uf! To Danno nepochybně spustil Heuri s výrazně naléhavou prioritou. Během několika minut pracovala celá síť Tokomby na 87 procent. Garim ještě jednou pro jistotu zkontroloval svůj proces: 0,26 procenta. Fajn, můžu jít spát. Uvidíme ráno, řekl si.

Jenže ve chvíli, kdy se pohodlně natáhl na lůžko, Tokomba nečekaně nabrala děsivý boční náklon. Garima to doslova shodilo na podlahu, a když polekaně vstával, s hromovým zaburácením se podlaha mocně zhoupla na opačnou stranu.

„Hrome Kisku!“ vykřikl mimoděk na navigátorovu adresu. Tokomba se ale počínala uklidňovat, hukot zvolna odezněl. Sebral organizér a spojil se s můstkem. „Co se děje?“

„Klid,“ zněla odpověď. „Zenobie nám ukázala další vtípek: zčistajasna se vedle nás otevřela asi půlkilometrová jáma v moři, a jak jsme do ní spadli, maličko nás zalilo moře. Už se ale normalizujeme...“

Garim se vztekle posadil. Myšlenky mu divoce vířily hlavou. Jáma v moři? Absurdní! Co kdyby byla větší?! Dokázala by se loď probojovat zpět na hladinu?! A co kdybych v tu chvíli byl na palubě?! A je po spánku! Zpropadená planeta!

Náhle se z duševního chaosu vynořil obraz schovanky tajemného velmistra Skorbera. U ní se Garimovo myšlení konečně zastavilo.

Je skutečně jeho fámulus? Proč nesmí s nikým mluvit? Z čeho měla strach? Neunesl ji velmistr, a teď se snaží schovat na nejoblehlejší planetě? Ha! Nejsem na stopě nějakého zločinu? blesklo mu hlavou.

V každém klukovi je kousek rytíře, který by chtěl zachránit princeznu v nesnázích. Garim nebyl výjimka. Jak by se tomu dalo přijít na kloub?

Po chvíli úvah zavrhl osobní návštěvu u velmistra, a rozhodl se zkusit mu nahlédnout do soukromí elektronickou špiónáží.

Nebyl sice žádný hacker, ale měl s sebou na krystalu studentský kit jménem Pimprdýl³, který oplýval různými vítanými nectnostmi. Nechal si zobrazit síť Tokomby, našel vstupní body do velmistrova apartmá, označil je a předhodil Pimprdýlovi.

„Hledej, čmuchej!“ vyzval ho.

Průnikový program nezklamal. Způsob, jak se vypořádal s úkolem, byl elegantní. V první řadě si vybudoval trojstupňový vzdálený přístup, aby nebylo tak moc zřejmé, kdo je autorem pokusů o infiltraci. V druhé řadě zjistil, že prolomení vstupního hesla hrubou silou by mu trvalo bezmála osm tisíc let. Tudy cesta nevedla, ale Pimprdýl čile přikročil k jinému postupu.

Našel si zdrojové otisky v systému Tokomby, a v nich nouzové protokoly. Jejich součástí byly i rozpisy servisu a obnovení. Přečetl si logy přihlášení, něco odhadl, něco si listivě domyslel a zbytek dokombinoval, a ejhle, vyplula mu z toho technická priorita.

Ta mu již snadno odemkla cestičku do Dannových výrobních komplexů, které byly schopny zhotovit náhradní díly téměř ke všemu, co bylo na palubě. Tam si Pimprdýl zkusmo nechal zadat výrobu hledaného palubního datového a informačního uzlu, a obdržel podrobný konstrukční plán. Jeho součástí bylo programové vybavení, a v něm i zápisová sekvence pro přemostění uživatelského zamčení, lidově řečeno „zadní vrátka“ pro danou komponentu. Bingo!

Pimprdýl nechal požadavek stornovat a vymazal ho ze vstupní fronty. Tu pak ještě přečísloval, aby ani mezera mezi požadavky 176 a 178 nepřišla někomu podezřelá. Nakonec po sobě zamekl stopy v dílenském logu, v systémových záznamech a ověřil si, že jeho diverzi nedetekovala žádná dohlížitelská rutina.

Řešení bylo nalezeno. Vstupní uzly na schématu před Garimem se přebarvily do modra, a objevil se prostý dotaz: odemknout, ano/ne?

---

3 Pimprdýl je Rexarimský tvor, vypadající trochu jako chobotnice říznutá stonožkou, ale nemá kostru. O jeho proslulé schopnosti pronikat sebemenší škvírkou se každoročně přesvědčí mnoho jinoplanetárních turistů, kteří poprvé v životě zavítají na Rexarimu, a pimprdýl na ně nečekaně vyfakne třeba z kuchyňské výlevky.

Ano, zvolil Garim, a na projektoru se mu ukázalo čtyřnásobné pole ze čtyř kamer v soukromé sekci velmistrově.

Protože byl ubytován na stejné palubě jako kníže, interiér byl výrazně luxusnější než Garimův momentální příbytek. Ale mladíka okamžitě zaujal velký stůl uprostřed apartmá, přeplněný neuvěřitelnými předměty a zařízeními.

Skorber právě na něčem pracoval, a zvolna, soustředěně četl z knihy, položené na kraji stolu, zatímco familiár stál na protější straně.

Garim zvýšil hlasitost, aby zaslechl o čem je řeč. Jenže zvuky, které velmistr vydával, nepřipomínaly nějakou řeč, a rozhodně ne panferg – jednotnou planetární řeč Ferglamu. Velmistr znovu nahlédl do knihy a „promluvil“.

Zaklínání, objevila se Garimovi v hlavě myšlenka na jednu přednášku z religionistiky. Zatímco vědecký jazyk obsahuje pojmy co nejtěsněji navázané na konkréty, magický je náznakový a převádí pojmy do metafor, díky čemuž dokáže obejít místa, která vědeckým jazykem prolomit nelze, připomněl si jednu z pouček.

A pak si uvědomil velmi znepokojivou otázku: jakto, že mu to nespadlo ze stolu na zem?

Počítal s tím, odpověděl si sám. Velký Leptone! Nebyla ta díra v moři důsledkem něčeho, co tu velmistr tajně provádí?!

Vtom přenos zmizel. Garim sebou úplně cukl leknutím. Co se děje? Pimprdyl, který byl neustále ve střehu, zaznamenal několik dotazů z palubní sítě, které už mu přišly dotěrnější než bylo zdrávo, a protože měl nastavený práh senzitivity vysoko, rozhodl se ukončit špionáž dříve než by mohlo dojít k prozrazení.

Dekomponuji konstrukty, maskuji, zametám, dokončeno, proběhly zobrazovačem závěrečné informace.

Garim mlčky třeštil oči do prázdna. Proč se Skorber vydal na Zenobii? Aby tu prováděl nějaké své rituály?! To jsou tak tajemné, že se s nimi skrývá na nejdodlejší, neosídlené planetě? Co to má znamenat?

Odpojil krystal a ukryl ho do jedné zásuvky. Mrkl na časomíru a rozhodl se konečně prospat. Ale i když zavřel oči, pořád se mu hlavou honilo plno otázek. Vrtěl se a převaloval, až se znenadání propadl do snu ani nevěděl jak.

Vzbudilo ho až pípání organizéru, který ale ukazoval docela jiný čas. Jak je možné, že jsem zaspal? podivil se. Nebo jsem nařídil budík chybně? Malátně se posadil. Spal špatně, pronásledovaly ho

divné, znepokojivé sny, plné prazvláštních, rozumem neuchopitelných situací.

Náhle si uvědomil, že není v kajutě sám. Sjel očima ke dveřím a spatřil tam vysokou, temnou velmistrovu postavu. Stál zcela nehybně, a jeho oči plály démonickým jasem. Jak se sem mohl dostat, a proč?! zděsil se Garim.

„Svatokrádežným pohledem jsi znesvětil mystérium-“ zamumlal Skorber skřípavým hlasem. Garim hmátl po organizéru, aby spustil poplach. Jenže velmistr mávl rukou a z dlaně mu vylétl ostrý magický výboj, který...

...zapípal.

22 - První boj

Garim se s úlekem vyšklubl z Morfeových chapadel a posadil na lůžku. Zmateně létal očima kolem sebe. Umíněně pípající organizér ho vzbudil přesně dle přání.

Byl to sen! uvědomil si s obrovskou úlevou. Uf!

Uklidnil divoce bušící tep, spustil nohy na podlahu a přitáhl si organizér. Letmo prohlížel výsledky včerejší spuštěné úlohy, a nevesele vzdychl. Občasné zcela náhodné otevírání průchodů se objevovalo již předtím, než se dostal na palubu. Takže to nejspíš skutečně bude nějaká chyba programové obsluhy.

Sebral se a chtěl vyjít z kajuty, ale dveře na něj nereagovaly.

Garim užasl. Cože? Dveře ho ignorují? Něco takového bylo tak absurdní, že zaváhal, zda stále ještě není ve snu. Udělal krok zpět a znovu dopředu. Dveře se ochotně otevřely, přesně jak to má být.

To jsem blázen, řekl si v duchu. Nezačíná Tokombě nějak harašit v síti? Ještě to by chybělo!

Navíc se mu zdálo, jako by ve vzduchu chodby visely lehoučké závoje prachu. Promnul si oči. Prach zmizel. Jsem ještě ospalý, řekl si, a mechanicky kráčel dál.

V podivné náladě vešel do jídelny, a rychle zjistil, že není jediný kdo vstal levou nohou. Technik nervózně bubnoval prsty do svého organizéru, usrkával horký nápoj a neklidně okusoval pečivo se sýrovou náplní, jehož drobků se sypaly na další ovladač, který měl hned u sebe. Jen co přišla doktorka a kapitán, krátkým prudkým gestem si zjednal pozornost.

„Tak povídej, na co Heuri přišla!“ vyzval ho Čekblit.

„Na nic,“ odvrkl Danno temně. „Ale já jsem přišel!“

Udělal dramatickou pauzu. „Byl jsem zvědav, jak vypadá plášť trupu v místech nárazu. Tak jsem si to nechal prohlédnout. Zajímavé. Vážně. Někdo se do nás snaží udělat velkou díru, akorát že se mu to nepovedlo. A nejen to. Všiml jsem si přitom, že máme porušenou laminaritu. Nechal jsem tedy prohlédnout celý trup. Zespoda na nás sedí pět potvor, a hledají kde má trup nějaké slabé místo. Zkoušejí do nás nastřelit nějaké supertvrdé bodce! Tak krásné to zdejší moře je!“

„Takže už víme, kde se vzaly probodané plochy na Entimě,“ poznamenal k tomu navigátor.

Kapitán mlčel, rty pevně stažené do ostré čáry. „Dobře, Danno,“ řekl pak tiše. „Nech to Heuri přechroustat znova. A zdůrazni, že se

cítíme napadený. Je třeba to zarazit dřív, než se nám začnou cpát do armatur a ústí chlazení reaktorů!“

„Už na tom dělám,“ kývl technik podezřele ochotně.

„Než přijde velký příliv, a než ujedeme moc daleko k rovníku, rád bych poslal pár dronů nad ledová pole,“ ozval se oceánolog.

„Důvod?“

„Jen tak,“ pokrčil Pan rameny, ale hned si všiml, že kapitán nemá náladu na žerty. U všech všudy, pomyslel si. Vždycky mám pro svoje jednání důvod, ne? Ale nahlas řekl: „Chci si ověřit, že tam skutečně není nic zásadního, a změřit koncentraci uhlíku ve větším prostoru.“

„Co máš porád s tím uhlíkem?“ zamračil se kapitán.

„No... je tam.“

„Není tu žádná sopka.“

„O žádné nevíme... zatím,“ upřesnil to vědecky Pan.

„Hm. Souhlas. Lepší než něco přehlídnout. Doktorko?“

Zvedla hlavu od svého organizéru.

„Možná nevíme, jak vypadá to co je proti nám. Ale DNA by ti měla stačit na to, abys vymyslela nějakou látku, která by to dokázala zabít, pokud by se to vobjevilo i na Tokombě. Ne?“

Chvilku mlčela, jen nepatrně pokyvovala hlavou. „Čekblíte, jsem doktorka. Mám životy zachraňovat, ne ukončovat.“

„Bezpečnost lodí!“ řekl kapitán stroze.

Proti tomu zaklínadlu nebylo odvolání. „Rozumím,“ přikývla očividně z povinnosti. Najednou vypadala jako malá dívenka, kterou někdo nutí napsat křídou na zeď neslušné slovo.

Ostrá Čekblitova tvář poněkud změkla. „No, třeba aspoň uspat, nebo... vodehnat. Platí?“

„Platí,“ odvětila vděčně.

„Garime?“

Mladík překvapeně poposedl. „Ano?“

„Nějakej nápad?“

„No, já... ech, ne.“

Kapitánova tvář nezměnila výraz. „Tak koukej ať ho máš. Vy mladý máte hlavy plný pitomostí. Konzultuj je s posádkou. Třeba něco z toho tak velká pitomost nebude. A Danno!“

„Co?“

„Dostaň nějak ty potvory z pláště Tokomby.“

„Velmi rád.“

„Takže tak!“ vstal kapitán.

Posádka se postupně rozešla po svém.

Garim se rozhodl svěřit navigátorovi.

„Ty jsi ale šťoural,“ řekl Kisandr mírně káravě, ale když viděl výsledky, promnul si bradu. „Jo, vím o nějakých nepřesnostech. Dřív to bylo občas, ale tady na Zenobii je toho znatelně víc. Nechtělo se mi rozebírat bezpečnostní protokoly. Ale když už jsi to vytáhl na povrch, nemohu to ignorovat. Děkuji ti žeš mi přidělal práci, a můžu se do toho pustit hned,“ skončil velmi jedovatým tónem.

„To jsem vážně nechtěl,“ dělal že se omlouvá.

„Tak buď příště té dobroty, a neposílej mi výsledky svého šťourání na oficiální lodní adresu, kde to už teď neututlám.“

„Aha!“ chytil se Garim ukázkově za hlavu. Kisandr ale už nevrle mával rukou jako že ať padá.

Garim nějak samočinně zabočil na VIP palubu, ale vzápětí se zarazil. Přece nemá důvod na sebe upozorňovat! A kdo ví, čeho je velmistr schopen...! Obrátil a šel dolů do dílen.

Heuri zřejmě měla už nějaký předpočítaný návrh, protože v dílnách se ohromující rychlostí montovalo monstrum, vybavené šesti mechanickými pažemi se silnými podtlakovými úchyty, dobrou orientační soustavou a masivním elektrickým roštem na kloubovém rameni. Jako doplněk byla osazena tubami rychle tuhnoucí speciální opravné směsí a dobrušovačkou pro zahlázení vyspravených míst. Danno mlčky chodil okolo a zachmuřeně přihlížel.

„Nemáš co dělat?!“ obrátil se nakonec popuzeně na Garima.

„Kapitán mi nařídil, aby mě napadaly pitomosti,“ citoval upjatě Čekblitova slova. „Takže co se stane až nějaká z těch potvor náš stroj utrhne od trupu?“

„Neutrhne!“ Technik našťavaně sevřel pěst, pak ale zhluboka vydechl. „Dobrá, podívej. Ty přísavky udrží šestatřicet tun. Přejde ti to málo?!“

„To nevím. Jen se ptám...“

„Hm!“ odfrkl Danno a letmo ukázal na masivní oko, k němuž právě paže automatů obratně připevňovaly lano. Heuri už s takovou možností počítala.

„A má nosnost devadesát tun, abychom nedopadli jako s tou pastí!“ upřesnil důrazně.

„Čekáš, že srazíš ty zvědavé tvory z trupu tímto elektrickým roštem?“ ptal se Garim dál.

„Tak.“

„Takže se jim náš robot dostane na dosah, ne?“

„Samosebou. Jinak by to nefungovalo.“

„Tak proč jednoho z nich nechytit, když už bude u něj?“

Danno se prudce otočil ke Garimovi. „Hele, ty!“ Garim se úplně příkrčil, ale nebylo to tentokrát myšleno zle. „To nemůžeš říci všechno naráz?!“

„Už mlčím!“ bránil se mladík.

Danno opět zastavil výrobu a domlouval se s dílnou. Modernizace byla zanedlouho provedena, a na horní posílené hraně roštu se usadila vystřelovací síť, zaměřitelná do různých volných směrů.

„Napadá mě teď plno dalších věcí,“ vrčel Danno.

„O tom nepochybuj,“ kývl horlivě Garim, aby ho potěšil.

„To je všechno tím, že se Heuri držela striktně kapitánova příkazu. První verze obrany musela být co nejdřívě.“

„Nebudeme to už komplikovat,“ naznačil Garim.

„Ne, nebudeme,“ souhlasil Danno. „Nechceme přece, aby někde začali hloubit do trupu tunel.“

„Ale Swyenda bychom zavolat mohli, ne? Koneckonců, bude to i lov...?“

Danno se zlostně ohlédl. „Hrome řekl jsem ti, že máš všechno říkat najednou!“

„Když mě to napadá postupně!“ omlouval se Garim.

Než byl stroj dokončen, dostavil se i přivolaný kníže. Obešel stroj a pak kývl. „Vypadá to slušně.“ Zapnul komunikátor a řekl: „Kisku? Až Danno pošle svůj stroj na trup, zapni podrobné mapování okolí lodi. Třeba tím vyvoláme nějakou reakci a bylo by vhodné o ní mít přehled.“

„Jasně,“ odpověděl navigátor. „To je náš nový hrdinný obránce?“ komentoval stroj, který si zrovna prohlížel pomocí svých zobrazovačů.

„Chceš k němu něco dodat?!“ naježil se Danno.

„Ani písmenko! Vypadá strašně krásně, skoro jako ty!“ usmál se navigátor a odpojíl se.

„Kdy ho vypustíme?“ zajímal se kníže.

„Za pár minut. Ještě se testuje,“ odvětil Danno, a sám vlastní rukou zkoušel různé komponenty.

„Jdeme na to,“ řekl o něco později a vydal příkazy. Mechanické ruce uchopily stroj a počaly si ho velmi obratně podávat skrz přepážky směrem k zádi.

„Nepůjdeme se podívat?“ navrhl Garim.

„Chceš vidět moře? Můžeš,“ mávl rukou technik a aktivoval kolem sebe své virtuální infopanely. Samozřejmě, kývl v duchu Garim, ovládat techniku jde odkudkoli. No dobrá.

„Trochu mi zpomal,“ řekl Danno Kisandrovi.

„Jako by se stalo,“ zněla odpověď a Tokomba snížila rychlost.

„Jdeme ven,“ prohlásil technik. Stroj, podobný velkému krabu, se přichytil v místě očištěném „uklížečkami“ na vnější straně trupu. Přísavky spolehlivě držely. Ale potom robot počal provádět divné, nelogické pohyby. Skoro jako by tančil na místě!

Než se Garim stihl zeptat, napadlo ho vysvětlení: automat si zkouší pohybové sekvence. Skutečně. Za minutu se krabovitý stroj uklidnil a počal rychle sestupovat pod hladinu.

„Odveta začíná!“ Danno „hodil“ přenos na nejbližší stěnu. Trup Tokomby se z pohledu stroje jevil jako obrovité, hladké skalisko, nad nímž se klenulo osm set kilometrů vysoké zlověstně černé nebe – ve skutečnosti hlubina oceánu, neboť obraz byl vzhůru nohama.

„Vidím tě,“ zašeptal Danno. Tvor, přitisknutý ke dnu lodi, připomínal pavouka. Šesti kopinatě rozšířenými končetinami se držel trupu. Z diskovitého těla vyčníval patrně na přední straně těla jeden masivní, ostrý trn. Zrovna když byl v záběru, tvor stáhl svaly – trn se zvedl, trup se poněkud zaklonil – a pak se střelhibitě vrhl vpřed a udeřil do pláště Tokomby. Kolem místa zásahu se objevil obláček, který proudění vody podél trupu rychle rozptýlilo.

„Konečně vidíme pachatele probodaných děr v plášti Entimy,“ poznamenal Swyend. „Nebýt Tokomba tvrdší než diamant, už bychom dávno nabírali vodu také.“

„Tebe si vychutnám,“ vrčel technik. „Odstranit!“ vydal povel.

„Ne tak!“ zasáhl rychle Swyend. „Ne přímo na něj! Miř bokem, a teprve až ho budeš jakoby míjet, otoč a vypal síť!“

„Nechceš si ho řídit sám?!“ zvolal napruženě Danno.

„Dej to sem!“ mávl kníže rukou. Technik vycenil zuby, ale rychle přepnul ovládání knížeti. Ten vypnul automatiku a ujal se ovládání osobně. Velmi obratně zavedl stroj jakoby mimo „zobající“ potvoru, a pak náhle rychle otočil nastavbu se sítí a v ten samý okamžik vypálil. Velmi chytře si „předsadil“, a tlak vody spolu s náplní vymrštily lana naprosto přesně na cílového tvora. Než se nadál, vězel v husté síti. Trvalo to celé sotva dvě sekundy.

Tvor se sice počal zmitat, ale s tím stroj počítal. Doslova si ho přehodil přes rameno, aby nebránil v použití elektrického roštu, přepásal ho třemi novými popruhy, čímž omezil jeho házení, a Swyend už se strojem mířil přímo na dalšího nezvaného pasažéra, tentokrát již přímo.

Vypadalo to, že si jich ani nevšimá – až do chvíle, kdy do něj vrazil elektrický rošt. V mžiku se sbalil do klubíčka a proud vody ho strhl podél trupu pryč. Bez váhání mířil kníže k dalšímu. Zdálo se, že ten je již varován – zaregistroval blížící se stroj, otočil se a příkrčil s „napřaženým“ bodcem. Těsně před dotekem zaútočil.

V živočišné říši to musela být strašná zbraň, ale stroj se nenechal znepokojit. Hrot sice udeřil do předku robota razanci těžkokaliberní střely, ale sklouzl po speciálně vytvrzeném povrchu, i když v něm zanechal působivou rýhu. Ale vzápětí se elektrický rošt přitiskl na útočnicka.

„Naneshledanou,“ podotkl Garim, když se tvor sbalil do klubíčka a padal do hloubky.

„Ještě dva,“ poznamenal Swyend a už hnal robota k dalšímu místu. Lov ho uchvátil, bylo zřejmé že je ve svém živlu. Jenže když ho od dalšího tvora dělilo asi šest metrů, pavouk se sám pustil a volně plachtily vodou pryč. Skoro vzápětí se odpojil i pátý. Pádající svými rozpláclými končetinami, mířili do hloubky.

„Škoda,“ vzdychl kníže. „Danno, chceš si ho vzít zpátky? Já už jsem skončil.“

„Dej sem,“ zavrčel technik a znovu převzal řízení stroje. „Dostaneme tu potvoru do laboratoře a pak zadělám ty zobance. Pane Čoklabordy? Máme pro tebe úlovek.“

„Cože?!“ slyšel Garim užaslý výkřik oceánologa. „Jakto že jsem u toho nebyl?!“ Určitě si zapnul situaci na své infopanely, protože na technických schématech naskočily nové směrníky a informace.

„Jasně, přesně tam ho dáme,“ souhlasil Danno. Neměl Swyendovu obratnost v ovládání - přepnul manuál zpět na automatiku a zadal robotovi úkol. Stroj ho v několika vteřinách zpracoval a samočinně zamířil k zádi.

Jenže vtom se ohlásil navigátor. „Dostanete návštěvu, řekl bych.“ K Tokombě se z hlubiny chvatně blížilo jedno větší těleso, provázené několika menšími.

„Buď odvetná, nebo záchranná mise,“ řekl Swyend tiše. „Ať mi někdo povídá, že to není organizovaná skupina!“

„Zrychli na maximum,“ vydal Danno příkaz robotovi.

Stroj uposlechl, ale bylo zřejmé, že nestihne uniknout nad hladinu. Největší odraz ze skupiny náhle vyjel vpřed a přímo na hladině prudce narazil do robota. Přísavky se ale ukázaly velmi účinné – jedna se utrhla, ale zbylé vydržely. Vzápětí se na stroj vrhla smečka malých tvorů. Co dělali, nebylo možno zjistit, neboť kamery na horní části stroje byly už nad hladinou, zatímco spodní část ještě pod vodou.

„Vrací se!“

Velký tvor provedl ostrou zatáčku a znovu vrazil do stroje. Z úhlu útoku bylo zřejmé, že se nesnaží protivníka jen zasáhnout, ale cílevědomě odervat od lodi. Náraz to musel být strašlivý. Robot se mocně otřásl, ale vzepřel se útoku a vzápětí už se i bez pomoci jistícího lana ocitl nad hladinou.

„Jasně, jasně,“ vrčel Danno v odpověď na vzrušené výkřiky a pokyny Pana Čoklabordyho. Celý stroj, jak byl vytažen, byl neprodleně usazen do nádrže s mořskou vodou a uzavřen. Po důkladné dezinfekci celého kontejneru byl odsunut do laboratoře.

„Dobrá práce,“ ozval se v tu chvíli kapitán. „Ale ty díry stejně zadělej, Danno!“

*

23 - Zajatec

Garim se nacházel v povznesené náladě. Tokomba právě srovnala skóre. A zdálo se, že to posádka vidí stejně. Jedině doktorka, když se sešli ve velínu, se chovala typicky zdrženlivě. Velmistr se, jak bylo jeho zvykem, zase nedostavil.

„Co droni nad ledem?“ obrátil se technik na Čoklabordyho.

„Biologie zatím bez výsledku, jen ty saze,“ opáčil oslovený. „Což se ale předpokládalo.“

„Myslel jsem, kdy se vrátí?“ Technik dobře věděl, že Tokomba už se pohybuje na náběžné hraně zdejšího monstrózního přílivu, který je obklopen turbulentními atmosférickými jevy. Chtěl drony raději dostat co nejdříve zpět.

„Nechám je tam,“ odpověděl oceánolog. „Sednou v klidu na led, a zavolám je až příliv odezní. Získám tak dvakrát větší dobu průzkumu.“

Danno něco zabručel. Nelíbilo se mu nechávat drony na nejistém ledovém povrchu, ale Čoklabordyho řešení bylo lepší, než je posílat zpátky skrz rozbouřené vzdušné masy.

„Zatím mrkнем na úlovek. Hoďte to na stěnu a dem na to,“ vyzval malou společnost kapitán.

„Ne, světla ne,“ ozvala se tiše Ronnemi. Pan si chtěl zřejmě nad kontejnerem pořádně rozsvítit. Oceánolog tedy předložil pohled získaný pomocí citlivých pasivních kamer.

Robot zpola ležel na dně výzkumného kontejneru, a síť na jeho „zádech“ se stále cukala.

„Do čeho se to zamotal?“ nechápal navigátor. Dvě nohy stroje byly doslova omotány podivnými špagetovitými vlákny.

„Netuším,“ odvětil oceánolog. „Ale nejprve separujeme úlovek a stroj.“

Kontejner měl své vlastní vnitřní manipulátory. Ty odpojily síť, otevřely turniket do vedlejší připravené uzavřené nádrže, přesunuly úlovek a opět oba kontejnery uzavřely. Po uvolnění sítě pavoukovitý tvor vyrazil do vody a úplně se rozplácl o stěnu nádrže. Okamžitě vyrazil jiným směrem, aby dopadl stejně. Zdálo se, že průhlednou stěnu kontejneru není vůbec schopen rozeznat a nebylo ani zřejmé, zda má nějaké smyslové orgány. Ale po nějakém čase zanechal marných pokusů uprchnout a váhavě se přisál chapadly na dno.

„On nevidí stěny?“ divil se Garim.

„Ovšemže stěnu vnímá,“ podotkl Pan. „To byla nejspíše jen panická reakce na zajetí.“

„A jeida,“ řekl náhle Swyend. A bylo proč. Tvor se již známým způsobem napřáhl a udeřil ostrým bodcem do stěny kontejneru. Razance úderu si nijak nezadala s výstřelem.

„No hrome,“ přidal se Danno, když viděl obláček, který se objevil v místě úderu. „Rozhodně pracuje i s nějakou kyselinou!“

Jenže materiál kontejneru byl na podobné excesy skvěle připraven. Bodec se zarazil o průhlednou plochu, aniž ji poškodil. Nevypadalo to ale, že by se tvor nechal odradit. Asi minutu vyčkal, a pak pokus opakoval s nezmenšenou silou.

„Je to stroj,“ řekl kníže, když tvor provedl již svůj pátý pokus.

„Je to zvíře,“ odporoval Čoklabordy.

„Jenže s funkcí stroje. Nejspíš má za úkol sondovat to, na co narazí. Tak to dělá. Nic jiného nezná. Na druhou stranu - tak silný úder vedený vůči tělu nějakého živočicha musí způsobit strašlivé, hluboké zranění.“

„De fakto to může být žihadlo,“ soudil Pan. „Pokuste se mu nikdy nedostat na dosah. Injektáž kyseliny do nitra těla je zážitek mnohem odpornější, než jak zní popsaný slovy...!“

Kapitán měl praktičtější starosti. „Za jak dlouho se takle prokope z kontejneru ven?“

„Jsem si jist že dříve zemře vyčerpáním,“ soudil oceánolog. „Naše kontejnery jsou extra projektované pro zlobivý obsah.“

Chvilí ještě sledovali sondujícího tvora, ale vypadalo to že lovec měl pravdu. Kromě stereotypních neustávajících pokusů probodnout kontejner tvor nevykazoval žádnou jinou aktivitu.

„Zajímavější je tohle,“ zvýraznil Čoklabordy obraz stroje, který dosud odpočíval v druhém kontejneru. „Takže, jak mezitím usoudila Heuri, když jsme chytili jednoho Zobana - budeme mu tak říkat, že? - a pak zahnali ostatní, vydal se jim někdo na pomoc. Tvor, vyzbrojený nejspíše ostrými výrůstky či končetinami, jak patrně z těchto stop,“ ukazoval záběry. Plastokovové kryty nesly výrazné rýhy, přestože byly už z vnější strany opatřeny minerálním nástřikem.

„Slušné čepele,“ poznamenal uznale Swyend.

„A houf doprovodných malých tvorů se mezitím staral o to, aby domnělého nepřítele znehybnil. Proto ho za prvé omotal lepivým, tuhnoucím slizem, a za druhé pokoušel, jak to říci, dodělat.“

Všimněte si míst s rýhami. Na krajích k nim přistupují menší půlkruhové stopy – ano, tyhle kousance.

Pomocníci – nebo jak je nazvat – se pokoušejí dokončit to, co se silnému útočníkovi nepodařilo. On má udělat hlavní rány, a oni to v místě zásahu dodělají. Pustím záznam z pokusů o zničení našeho stroje. Všimněte si té souhry. Tohle je, vážení, výrazně specializovaná a koordinovaná dělba práce!“

„Jenže výrazně agresivní,“ ozvala se doktorka.

„Až opadne vlna,“ ohlédl se na ní Čoklabordy, „dostanu podrobná data z dronů. Myslím že nebudu daleko od pravdy, když řeknu již nyní, že na ledu nic neroste ani nežije. Pak to ověříme zespodu, a divil bych se, kdyby tam něco výrazného bylo. Čili kromě hodně řídkého planktonu, je ekosystém vyvážený tím, že žere sám sebe. Žere, a produkuje, a zase žere, a tak dokola. Bylo by divné, kdyby za takové konstelace obsahoval jiné než vysoce dravé formy života.“

„Skoro jako bys z toho měl radost,“ řekla tiše.

„To je radost objevitele, Ronnemi. Nikoli obdiv agresivity.“

„Ale stále vidíme jen okraj lesa, obrazně řečeno,“ připomněl Swyend.

„Velmi správně,“ souhlasil oceánolog. „Někdo, nebo něco, tohle musí řídit, a doplňovat ztráty.“

Nastalo trochu nečekané ticho. Všichni byli možná zaujati úvahami, co tajemného ještě skrývají nezměrné hlubiny Zenobie.

„Eště něco důležitýho?“ optal se stručně kapitán.

„Asi ano,“ ozval se klidným hlasem kníže. „Souvisí to s Entimou. Mám pokračovat?“

Čekblit mlčky kývl.

„Asi si pamatujete mou bojovou teorii o tom, že se lidé poschovávali a pak vedli palbu po něčem, co pro ně představovalo hrozbu. Tak jsme analyzovali vzorky z protilehlých stěn, kam dopadala střelba.“

„Stručnějc,“ zavrčel kapitán.

„Prostě: žádné biologické nálezy. Posádka Entimy střílela do vzduchu. Jejich projektily neprolétly ničím hmotným.“

„Ehm. Doktorko?“ povytáhl Čekblit obočí.

„Je to tak. Osmatřicet odebraných vzorků. Nález – nula,“ potvrdila Ronnemi.

„Esli to teda chápu,“ naklonil se Čekblit trochu kupředu, „nestříleli ani na jedno z těch zvířat, kerých DNA jsme tam našli?“

„Přesně.“

„To je dobrý vědět.“ Dlouze se nadechl. „Eště něco?“

„Mladej upozornil na drobné chyby v palubní bezpečnosti,“ řekl zvolna navigátor. „Nejde o nic rizikového, už to řeším.“

„Jo,“ kývl Čekblit trochu nepřítomně. Pak zvedl hlavu. „Dobrá, úkoly: Danno, chválím tvoji rekonstrukci a posílení radarovejch krytů. Ted' zprovozníš stroj nebo postavíš novej a zalepíš nazobanej trup lodi. Pak chci něco, co zabrání dalším takovejch událostem. Až to budeš mít, udělej Panovi novou past, co vydrží. Navigátore, bezpečnostní drobotě hod' za hlavu a vypiluj detekci. Chci podrobně vědět, co se bude dít kolem nás, tak daleko jak to jen pude. Pane Čoklabordy, pokračuj ve svý práci a zvažte s Dannem možnost poslat něco výkonného dolu na průzkum. Doktorco, ty bys mohla už mít nějakou tu chemii na potvory. Čekám kdy mi vohlásíš zkoušku v praxi. Swyende, pouvažuj nad dalším strategicko-taktickým plánem. A mladej vám do toho bude dál kecat, jako dole Dannovi v dílně.“

„Můžu ti ve volných chvílích sestrojít nádavkem třeba homunkula?“ ozval se nakvašeně Danno.

„Klidně dva, pokavaď budeš mít hotovo. Jo, a dík i za tu stabilizaci. Docela funguje.“

Pravda, uvědomil si Garim. Vždyť už se Tokomba skoro vůbec nehoupe! Hotový zázrak při zdejším neklidném oceánu!

„Když neodmítneš, pomůžu ti,“ kývl na Danna lovec.

„Přijímá se,“ souhlasil kapitán místo technika. „Takže tak.“

*

24 – Nový útok

Zvědavý Garim se přidal k technikovi a knížeti. Dole v „továrně“ se toho dělo nejvíce.

Danno trochu přeháněl, když poukazoval na svou vytiženost. V podstatě zadal všechny problémy Heuri. Výkonný program je přežvýkal, optimalizoval a navrhl řešení, které technik pouze prohlédl a odsouhlasil.

Kontejner se zpola ochromeným strojem byl vypuštěn a mechanismy zbaveny slizovitých pout, která již stačila ztvrdnout do gumové nepoddajnosti. Po patřičné dezinfekci ho manipulátory vybavily dalším lapacím zařízením, a za půl hodiny již vstupoval na trup Tokomby, aby vyspravil stopy po dotěrných tvorech. Danno nechal přimontovat ještě dokonalejší detekční zařízení, aby lépe zjistil rozsah i způsob poškození, a speciální frézu, která dokonale začistí opravované záseky.

Tři montážní drony mezitím umístily na stabilizátory nové detekční prvky, které Kisandr integroval do sítě i do vyhodnocovacích programů. Prvky sice vládly určitou vlastní inteligencí, ale navést ji správným směrem zabralo navigátorovi docela dost úsilí.

„Torpédka?“ usmál se Swyend, když si prohlédl další nápad palubní Heuri. „Jsem pro!“

Řešitelský program zvolil pro obranu proti dalšímu poškozování vypouštěcí zařízení drobných, termitovou náplní osazených samonaváděcích zařízení, poháněných stlačeným plynem. Nemusely být vybaveny žádným složitým zaměřováním ani inteligencí, neboť jejich nasměrování na cíl zvládly díky novým detektorům prosté obslužné dopravní obvody.

„Termit bude jako prskavka,“ pokyvoval hlavou technik. „Je to mnohem víc škálovatelné než elektrický rošt, a zabere to jen zlomek místa. Umístíme čtyři zásobníky, dva a dva na každý bok. Jak se někdo dostane-“

„Všem! Náraz za deset- devět-“ ozval se náhle navigátorův hlas.

„Stop,“ zadržel Danno Heuri. Stroje zmrtvěly. V náhlém tichu všichni čekali co bude.

Garim mimoděk sklouzl očima k podlaze. Ve své bujně fantazii si představil obrovitého mečouna, který svým bodcem prorazí trup a ve fontánách černé, ledové vody se prolomí do výrobních sekcí, i následný chaos a útěk ze zaplavených prostor. Mimoděk se poohlédl, kde má nejbližší průchod.

Dummm..... Tokomba se nepatrně zachvěla. Garim o vlastní vůli „hodil“ obraz detekce na stěnu. Nové velké těleso právě mířilo od hladiny zpět do hloubky.

„Tipoval bych osmačtyřicet metrů, tři sta tun,“ slyšeli Kisandra. To bylo opět znatelně více než minule.

„Danno?“ ozval se na komunikačním kanálu kapitán. „Past počká. Udělej dřív něco i na tudle kamikatzoidní mrchu.“

Technik se podíval na lovce a zlověstně se usmál. „Heuri,“ řekl tiše, „trošičku ty termitové moduly ještě přepracujeme.“

*

25 – Grande silenzio

Tentokrát Kisandr získal díky rozšířené detekci mnoho zajímavých záběrů. Nebyl to ale „mečoun“, jak si ho Garim vyfantaziroval. Podle předpokladů se jednalo o mohutného tvora, vybaveného masivním trojhranným hlavovým štítem, nejspíše kostěným. Tímto hrozivě zaostřeným beranidlem prováděl svůj útok na cíl. Horizontální ocasní ploutev, ovládaná silnými svaly, umožňovala vést úder s ohromující razancí.

„Je zcela nepravděpodobné, že by zdejší fauna vyvinula něco tak velkého a specializovaného výhradně proti Tokombě,“ zhodnotil záběry Čoklabordy. „Tehle velrybovitý tvor nejspíš slouží jako manévrující beranidlo. Všimli jste si, jak těsně před nárazem perfektně poskládal tělo do pevné přímky, aby uplatnil veškerou hmotnost? Jeho náraz vůči živé síle musí být opravdu drtivý. Pokud má nějaký mozek, nejspíš se musí velmi divit, co jsme to za tvora, který má odolnost větší než skála.“

„Žádná tu není,“ podotkl kapitán.

„Velikost projektilu obvykle přiměřeně odpovídá velikosti cíle,“ pokračoval zaníceně oceánolog. „Proti jak velkému cíli byl zdejší evolucí vyvinut?“

„Sice chápu tvuj vědeckej zápal, Pane Čoklabordy,“ zesílil hlas kapitána, „ale další srážku bysem si klidně odpustil.“

„Chováme se příliš defenzívně,“ nechal se slyšet lovec. „Bojujeme ve svém obranném pásmu. Měli bychom ohnisko střetů přenést na práh cizího domu.“

Jenže zasáhla Ronnemi. „Nejsem zcela přesvědčena o úmyslné agresi.“

„Opravdu?“ podíval se na ni Swyend překvapeně.

„Jak se ti tvorové dorozumívají?“ odpověděla otázkou.

„Sonicky,“ reagoval oceánolog.

„Jaká je naše detekce?“

„Hm, sonická,“ promnul si vědec zátylek. „Myslíš jako, že naše detekce řve na všechny strany a to je může iritovat? My na základě útoků posilujeme detekci a oni díky tomu útočí stále silněji, aby nás umlčeli. To by dávalo smysl. Jenže nehodlám tu sedět se založenýma rukama. Institut bude chtít výsledky, a kde je vezmu?“

„Možná se posádka Entimy také nechtěla vzdát výzkumů,“ ozval se Kisandr kousavě.

„Zní to rozumně. Prověříme tu možnost,“ rozhodl se Čekblit.
„Vnější aktivita stop, detekce stop. Dáme si přestávku.“

„To máme být dočista slepí?!“ vykřikl Kisandr.

„Dočasně. Do stejný fáze přílivu. Takže tak.“

Danno se podíval na lovce a oba shodně pokrčili rameny.
„Aspoň budeme mít víc času na výrobu,“ shrnul technik svůj názor na to, jak účelně využít dobu velkého mlčení Tokomby.

*

26 - Prskavky

Tokomba se proměnila v bezvládně driftující těleso. Vypnuta byla i stabilizace, takže se obnovily chaotické výkyvy v plném rozsahu. Garim se snažil rozdýchat nevolnost z houpání, a probíral se dosud nasbíranými záznamy. Zkombinoval si infostěnu z několika kanálů společně, takže se nenudil. Na jedné z obrazovek mu běžel i přenos z nitra kontejneru s chyceným tvorem. Pavoukovitý Zoban prováděl stále totéž, ačkoli si svůj ostrý bodec už notně obrousil o nezničitelné stěny nádrže.

„Člověk by řekl, že ho to časem omrzí,“ komentoval to Čoklabordy. „Odebral jsem vzorky a tipuji, že údery podporuje jodovodíkovou kyselinou. Ale bez obav, ani tak se ven nedostane.“

Další oblast ukazovala aktuální výsledky práce Heuri, a hned vedlejší pole přibližovalo činnost v dílnách. Garim se nestačil divit. Výrobní linky Tokomby se daly na zbrojení!

Jiný sektor – jako už vždy – zobrazoval přílivovou fázi a atmosférické podmínky venku.

V podvečer se skrz hustou mlhu vrátily Čoklabordyho průzkumné letecké síly, ovšem chudší o dva stroje, které nedokázaly odstartovat po odmlice, způsobené nuceným přistáním. Podle předpokladu se na ledu nenašlo nic co by stálo za řeč.

„Ani jsem nic jiného nečekal,“ shrnul oceánolog průzkum dovezených vzorků. „Povrch zalednění je neustále vystaven tak destruktivním silám, že nemůže poskytnout žádnou základnu pro život. Zato koncentrace uhlíku ve vzduchu je divná. Místy vysoká, místy nulová. Nejdivnější je, že vzorky ledu vykazují dlouhodobou, ale naprosto minimální úroveň. To nedává smysl.“

„Závěr?“ tázal se kapitán.

„Nejasný, kapitáne. Zdroj uhlíkové kontaminace je nejspíše dosud v činnosti, a látka se nestačila rovnoměrněji rozprostřít v atmosféře. Co to je za zdroj, stále nevíme. Záhadnější je, proč je uhlíku obsaženo v ledu tak málo. Skoro jako kdyby od něj něco ty saze odpuzovalo, stejně jako od vody.“

Možná aby pozvedl trochu povadlou náladu z omezené aktivity, nechal kapitán připravit poměrně slavnostní večeři včetně lehkého alkoholu. Jenže velmistr ani fámulus se neúčastnili. To Garimovi přišlo podezřelé, ale Ronnemi si dnes večer vzala krásné šaty s tenkými ramínky a její okouzující vzhled okamžitě rozptýlil mladíkovy chmury.

Řeč se točila kolem nevýznamných témat, zmiňovaly se různé zábavné momenty a zážitky. Kapitán nečekaně vtipně zavzpomínal na mladá léta, Swyend přednesl pár bizarních loveckých historek, a doktorka přidala napínavý příběh ze stáže na jakési planetě, postižené masivní sopečnou činností.

Řada přišla i na Garimovo studium a když popsal, jak ho asistent Chomboul doslova donutil přijmout místo ve výpravě, smál se už spolu s ostatními.

„Nermuť se, mladý muži,“ prohlásil nakonec Čoklabordy. „Sociologie přece nemusí nutně zkoumat pouze lidská společenství. Dost možná bych uvítal asistenta s jiným než oceánologickým rozhledem. Studium by sis převedl k nám, dohlédl bych na to, abys ho v pořádku dodělal. A platíme nejméně tak dobře jako u vás!“

Překvapený Garim se sotva zmohl na uctivé poděkování za návrh. Úvahy ohledně vzdělávání mu byly momentálně na hony vzdálené, protože měl jiný zájem.

Čekblit i Čoklabordy si něco samotářsky řešili na svých organizérech, takže se přisunul k doktorce a pokoušel se navázat nějakou rozmluvu. Nedočkal se odmítnutí, což ho značně povzbudilo. S posílenou odvahou se pokoušel zapůsobit na Ronnemi vtipným dojmem. Doktorce to zjevně nebylo nepřijemné, ale mladík posléze vycítil, že si navzdory úsměvům stále udržuje určitý odstup.

Společnost se pozdě v noci rozešla v dobré náladě.

Když vstával kníže, Garim zachytil kratičký, ale zvláštní pohled mezi ním a Ronnemi. No jasně, pomyslel si trpce. Celý večer jsem ze sebe dělal kašpárka. Zhluboka povzdechl, a šel si vybrat aspoň dobrou zmrzlinu.

Jídelna se vyprázdnila. Jedině Čekblit zůstal sedět, protože „je hanba vstát vod stolu, na kerým zbylo něco k pití,“ jak prohlásil. Když se Garim naposled v průchodu ohlédl, kapitán odsunul sklenku a sahal rovnou po poloprázdné láhvi. Mladík se jen pousmál.

Nešel přímo k sobě, ale zamířil dolů, do dílen, kam se již předtím odebral technik. Na cestě prázdnou lodí si ale opět všiml, jakoby v jednom místě cítil oheň. Překvapeně zastavil. To není samo sebou! Znovu nechal systém najít ohniska, a znovu bez výsledku. Chvilku nasával vzduch nosem, ale pak už si nebyl ani jist, zda se mu to jen nezdálo.

Dorazil do dílen v divném rozpoložení, ale to co uviděl, přehodilo jeho myšlení na úplně jinou kolej. Nestačil se divit: Danno, možná posílněn pitím, pojal svůj záměr velmi odvážně.

„Co to je?“ žasl.

„Prskavky všech potřebných velikostí,“ ukázal Danno na stojany. Vyrovnané jako na přehlídce, skvěly se tam podvodní strojky podlouhlého tvaru, počínaje velikostí zhruba jako nádobka barvy ve spreji. Ale byly tam i impozantnější kusy.

„Všech potřebných?“ ukázal Garim na jedno ze skutečných obřích námořních torpéd.

„Co kdyby,“ usadil ho technik nevrle. „A nech si to pro sebe,“ dodal významně.

Garim ještě chvíli sledoval ruch dílen, ale pak jen zavrtěl hlavou. Nechat pro sebe? Vždyť kapitánovi stačí vyvolat si výrobní harmonogramy a musí to hned vidět! Pak ho ale napadlo, že možná Danno některou výrobu nenechává ani monitorovat, ani zaznamenávat do elektronických deníků. Nu, jeho věc, pomyslel si a vrátil se do své kajuty.

Po cestě neustále nedůvěřivě očichával vzduch, ale tentokrát nic neucítil. Nakonec nad tím pokrčil rameny.

V kajutě si vyměnil oděv. Starý odeslal do palubní automatické čistírny, a vybral nějaký nový. Pak zapnul síť, a pokývl hlavou. Zvolené informační kanály nehlásily nic neobvyklého. Chycený Zoban si mezitím zlomil svůj bodec, nejspíše nahlodaný kyselinou z neustálých pokusů. Ale i tak stále sondoval svůj kontejner, i když znatelně pomaleji. Jako stroj. Jak jinak.

Garim si nechal zobrazit přehled výrobků, které dílny realizovaly během dne. Ani ho nepřekvapilo, že tam velká torpéda hledal marně. Poučen z minula, rozhodl se do toho nevrátat.

Přesto že se vlastně nic nedělo, cítil se unaven. Ulehl na lůžko, ale spánek nepřicházel – možná i díky kolébání lodi. Chvilku se bavil nějakou legrační virtuální hrou, pak si nechal potichu pustit uspávací melodii, a konečně mu přišlo že by mohl usnout.

Vtom se ozval zvuk poplachu. „Neidentifikovaná osoba na palubě!“

*

27 - Vetřelec

Kapitán neměl dobrou náladu. Co víc, kapitán byl rozzlobený. A k tomu opilý. Špatná kombinace.

„Kisandře!“

Jen to jediné slovo mělo sílu atomové pumy.

„Nevím!“ odpovídal navigátor. „Aspoň pár vteřin!“

„Nedám ti pár vteřin!“ zuřil kapitán. „Kde je ta nelegální krysa?! Kde je!“

Ale navigátor jen nechápavě vrtěl hlavou. „Nikde nic! Nikdo tu není!“

„Žlutej bezpečnostní kód!“ velel kapitán.

Všechna vnitřní čidla Tokomby se probudila. Loď rázem dostala tisíce očí a uší. Každé legální osobě na palubě tiše pípl organizér na důkaz toho, že právě verifikoval pasívní identifikační prvky, a že byly dohlížetelskou sítí přijaty ve žlutém módu.

Teprve teď se Garim probral z úleku a nechal si přehrát, co se vlastně stalo. V přepravníkové sekci byl zaznamenán humanoid, jehož biometrika neodpovídala nikomu z posádky! Jenže záznam byl ještě záhadnější než osoba sama, protože ani jeden z přístupových bodů do sekce se neotevřel.

„Nesmysl! To by tam musel být už dávno,“ vrtěl Kisandr hlavou. „Čím by se živil? Kde by se skrýval?“

„Žádný votevření?“ ujistil se Čekblit. „Takže tam musí porád bejt! Kisku, prověř to!“ Rázně se zvedl a odešel.

„Rozumím,“ reagoval ihned navigátor. Žlutý mód krom jiného aktivoval čtveřici pořádkových robotů, kteří dosud spočívali ve svých kontejnerech. Dva z nich teď navigátor vyslal na místo činu. Ochránci vstoupili do sekce z protilehlých stran, ale i když prohlédli skutečně vše, po vetřelci nebylo ani stopy.

„Ou!“ To byla tichá reakce Kisandra na fakt, že se vstup do sekce otevřel kapitánskou prioritou. Na záběrech se ukázal Čekblit se zlověstně vypadající pistolí v ruce, který si došel místo zkontrolovat osobně.

„Tak kde je?!“ byl slyšet jeho hlas.

„Není,“ odvážil se odpovědět navigátor, a byla to pravda, i když se tomu rozum vzpíral. Nikdo o velikosti člověka by se nedokázal skrýt v sekci tak, aby ho hlídací systémy, dva roboti a ještě navíc

kapitán, neobjevili. Nebylo kam a nebylo jak. Přesto byla sekce prázdná.

„Alternativy?“ sykl Čekblit. Garim viděl, že Kisandr už před chvílí uvedl Heuri do činnosti. Ale všechny návrhy, které řešitelské centrum vymyslelo, byly v praxi nereálné.

Garim jen vrtěl hlavou. Sám to nechápal. Odtud se přece nedá nijak dostat!

„Mimikry. Aktivní maskování. Vypadá jako nějaká část interiéru,“ usoudila Heuri.

„Jo?!“ zavrčel Čekblit a počal systematicky mlátit pažbou pistole do výbavy sekce. Skrytý vetřelec se ale nepotvrdil.

„Maskovaný průchod,“ tlumočil Kisandr další alternativu, navrženou Heuri.

„Co?!“ zarachotilo Čekblitovi v krku. „Moje loď že je nějaký komediantský doupě?! Danno!“

„Příjem,“ ozval se technik.

„Demontuj celou sekci. Hledej tajnej východ, falešnej segment, atypický rozvody nebo něco takovýho!“

„Jasně.“

„Hned!“

„Říkám jasně!“ reagoval Danno.

„Porada ve velínu,“ velel kapitán. „Za pět minut. Všichni!“

*

28 – Nikde nic

Tentokrát Garim přiběhl do velína jak nejrychleji dovedl. Nepřekvapilo ho, že Swyend dorazil společně s doktorkou, ale s napětím očekával příchod velmistra. Skorber se skutečně objevil, i když až s desetiminutovým zpožděním. Důstojně vešel, téměř nepatrně pokývl hlavou a usadil se v jednom z křesel. Fámulus, stále zahalený kápí, se mu postavil skromně za ramenem.

Nikdo se nedivil – anebo na sobě nedal nic znát, jak si Garim všiml. Vědí ostatní něco co já ne?

„Když vydám příkaz ve žlutým módu, čekám že reakce na něj bude okamžitá!“ podotkl kapitán kriticky na velmistrovu zpoždění. „Tak ale začnem!“

Shromáždění bylo dramatické a plné nejpodivnějších názorů. Jediné, o čem se pochybovat nedalo, byl záznam bezpečnostního systému. Vše ostatní se ukázalo jako spekulace, neboť v sekci nebyla nalezena ani stopa cizí DNA. Údržbářské stroje mezitím usilovně rozebíraly zařízení zavřené prostory, ačkoli tato varianta nejspíše neslibovala úspěch. Ale jen pro jistotu.

„Nanoboti,“ vydala Heuri nečekaně další možnost, kterou všem vyrazila dech. Infiltrace Tokomby organizovaným shlukem nanobotů, který by na sebe dokázal vzít prakticky jakoukoli podobu, byla stejně příšerná jako fantastická. Ale prozatím nejlépe by to vysvětlovalo vše, co se tu zatím zpola skrytě dělo, včetně záhadného „zmizení“ osoby. Kdyby byla podoba postavy tvořena jen povrchovou vrstvou, její hmota by se dokázala rozprostřít v tenkém filmu po velké ploše a tak uniknout odhalení.

„Takže tě na to upozornil mladej,“ ujistil se kapitán, když mu Kisandr předložil předchozí záznamy.

„Ano. Ale nebyl důvod.“

„Neřeším,“ mávl Čekblit rukou. „Teď už důvod je. A estli to sou nanoboti, chci je mít pochytaný, a hlavně zjištěný, čí sou! Danno, budeš Kisandrovi k ruce, pokud bude potřebovat technický řešení. Chci výsledek co nejdřív!“

Nervozita, která se všech zmocnila, nedovolila nikomu opustit velín. Kdo potřeboval, otevřel si své infopanely přímo z organizéru. Skorber se ale do debaty nezapojil, seděl nehybně a upíral pohled do protější stěny.

Jediný Čekblit se náhle rázně zvedl a vyrazil kamsi do nitra lodi.

„Čekblita ověř jako prvního!“ ušklíbl se Swyend, když kapitán odešel. Kisandr kývl. Rozumělo se samo sebou, že nikdo neunikne prověření, a začít od velitele bylo logické. Naštěstí hororová varianta, že je přímo někdo z posádky seskupen z nanobotů, se nepotvrdila.

Přesto v Garimovi zůstala velmi znepokojivá úvaha. Jak se dají plošně eliminovat nanoboti? Kupříkladu silným elektromagnetickým impulsem. Třeba takovým, který spálil veškerou elektroniku na Entimě. Nepokoušel se tam někdo o zoufalé řešení v zoufalé situaci...?

Přesně tento fakt chtěl Danno nyní využít. Všechna elektronika Tokomby byla důkladně stíněna, takže nechal vyslat dvanáct robotů, nesoucích generátory EMP pulsu. Výboj měl být tak slabý, aby nepoškodil instalovanou elektroniku, ale tak silný, aby ochromil nebo rovnou zničil nanoboty v dosahu. Spolu s tím drony nesly ultrazvukový generátor, který by měl případné nanoboty buď rovnou roztrhat vibracemi, nebo aspoň „rozskákat“, seřadit do interferenčních pramenů a tím prozradit očím pozorných kamer.

Díky obratnosti samočinných strojů probíhala kontrola nečekaně rychle, a značky prověřených sekcí se na virtuálním modelu Tokomby vesele množily. Garim zatím nenápadně vysílal pátravé pohledy k velmistrovu fámulovi, ale nedočkal se žádné odezvy.

„Vypadneme,“ zvedl se Kisandr, když pátrací dron vkročil i do velína. Zavřeli se na chvíli na chodbě a vzápětí bylo pátrání dokončeno s potěšujícím, přesto nemilým výsledkem: nikde nic!

„Co stopy uhlíku?“ všiml si Garim spektrálních analýz.

„Jsme plovoucí továrna plná vzduchotechniky, uvědom si,“ pokrčil Kisandr rameny. „A venku je ho všude plno.“

„Právě,“ zavrčel technik. „Ještě mohou být venku.“ A vyslal průzkumníky na vnější plášť lodi.

„Proč je vypouštíš hangárem?“ podivil se Čoklabordy.

„Aby nenalezli zpátky místem, kde droni opouštějí interiér.“

To bylo rozumné i když šance, že by se nanoboti mohli skrýt někde na palubě, vystavené nepřízni okolního prostředí, byla zcela minimální. Po dvou dalších hodinách se potvrdil i tento předpoklad.

„To ste mě teda moc nepotěšili,“ odměnil kapitán oba muže kyselou větou. „Nechte pár pátračů v akci, třeba nakonec něco najdou. Teď další věc. Za chvíli dokončíme přílivovou periodu, co sme zticha. Pane Čoklabordy! Co tvý stanovisko?“

„Velmi rád bych obnovil výzkumy, to zcela jistě!“

„Kisku?“

„Nechat se unášet mořem naslepo se mi také nelíbí.“

„Už jsme tě dostatečně pohoupali, doktorko?“

„Čekblite...?“ vzhledla od sloupců schémat.

„Ech,“ odkašlal si kapitán. „To měl bejt vtip.“

„Aha. Byl,“ přikývla.

„Dobrá,“ otočil se Čekblit zpět k pultu. „Ale vypadá to, že sme celou tu dobu nebyli napadený, ne? Tak se podíváme. Zapnout!“

Motory Tokomby ožily, a podlaha se konečně výrazně stabilizovala. Spolu s tím se zapnula vnější detekce. „Jsme na mapě,“ konstatoval spokojeně navigátor. Ale pak zvýšil hlas. „Podívejte se na tohle!“

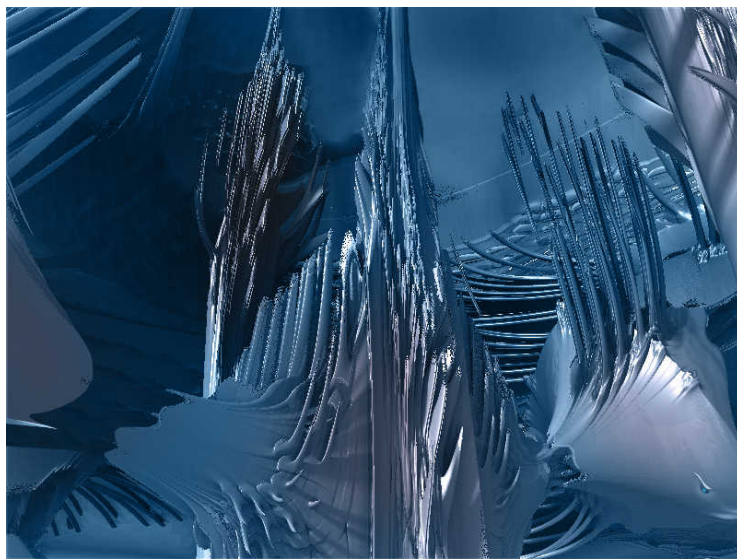
*

29 – Nové střetnutí

Trup lodi pod hladinou okupoval doslova nespočet tvorů!

„To mě vzepři!“ vydechl Swyend. Chvilku trvalo, než se oko dokázalo v tom zmatku vyznat.

Mezi zvířaty ihned rozpoznali Zobany s trnovým žihadlem. Nebylo jich pět jako posledně. Byly jich desítky! Mezi nimi popolézali výrazně robustnější krabovití tvorové, kteří se pokoušeli do trupu zahryznout svými dvěma velkými klepety. Příklad byla doslova obsypána hrozny divných, medúzovitých organizmů. A v tom všem se svíjivými pohyby mrskaly tlusté hadovité trupy dalších predátorů, kteří se snažili loď někde rozkousnout. Ze všeho nejvíc připomínali obrovské mihule.

„Udělalí jsme chybný předpoklad,“ podíval se oceánolog na kapitána a doktorku. „Oni,“ ukázal prstem dolů, „si události vyložili takto: neznámý vetřelec konečně dostal ránu, po které už zdechl. Je zticha a voda ho snáší. Tak a teď ho sníme.“

„Omlouvám se,“ řekla upřímně Ronnemi. „Aspoň máme čisté svědomí že jsme to zkusili po dobrém.“

„Není proč,“ opáčil Čoklabordy. „Já jsem odborník. Mělo mě to napadnout a hned jsem měl tuto variantu zavrhnout. Nu, stalo se. Kapitáne, nemám nic proti tomu abychom se důrazně ohradili. Ale rád bych dostal nějaké exempláře do kontejnerů.“

Čekblit se otočil jak bůh pomsty. „Danno!“

„Jako bych s tím nepočítal,“ poznamenal technik a okázalým gestem aktivoval jakýsi program. Zádřové manipulátory vysadily do moře čtyři strojové lovce, kteří už nebyli omezeni na podporu trupu, ale disponovali vlastními pohonnými jednotkami a teď se cílevědomě vrhli na tři nejbližší tvory. Čtvrtý stroj zůstával na dosah ale zatím v klidu - Danno si ho nechával v záloze kdyby bylo třeba někde přijít na pomoc.

Vypadalo to však, že akce padla na zcela nepřipraveného protivníka. Tři úlovky, mrskající se v sítích, už byly odváženy k zádi, když ostatní nájezdníci teprve počali reagovat. V tu chvíli počaly fungovat čtyři zásobníky autonomních „prskavek“. Torpédka, vypuštěna do moře, hbitě počala hledat své cíle. Zanechávající za sebou bublinkové chvosty, obořila se na nezvané návštěvníky. Okamžik před nárazem na cíl zažehla jednu termitovou mikrokapsli v otočném zásobníku na špici. Každá samohybná „prskavka“ tak mohla postupně zasáhnout tolik cílů, kolik měla k dispozici termitových složek.

Účinek byl velmi uspokojivý. Zasažení vetřelci okamžitě opouštěli trup lodi a rychle mířili dolů.

„Hm,“ udělal technik, neboť jeden z podávacích zásobníků hlásil zaseknutý pás. Ale i tak byla odvetná akce úspěšná. Tvorové houfně prchali a chvatně hledali spásu v černé hloubce.

„A máme tu reakci,“ hlásil Kisandr. Skutečně, zdola mířilo k lodi několik útočných svazů.

„To je divné,“ mnul si Čoklabordy bradu. „Nemohli přece stihnout doplavat tak hluboko, aby zalarmovali jiné ryby. Jak to, že tedy zdola míří odvěta?!“

„Každopádně, co dál?“ tázal se Danno.

Oceánolog vzdychl. „Jaký dosah mají tvoje torpédka?“

„Moc ne, počítal jsem s nimi jako jednorázovkou. Tak kilometr, nejvýš.“

„Pošli je dolů proti skupinám. Musíme si vytýčit vlastní perimetr, i když o ně přijdeme.“

Minitorpéda sklonila předě vstříc blížícím se hejnům.

„První nech projít,“ dirigoval Čoklabordy, „a zkus mi z něj chytit tu největší potvoru!“ Jenže snáze se řekne, než udělá. Tři stroje ještě nestačily ani předat své úlovky, takže zbýval jen čtvrtý, dosud vyčkávající v záloze. Technik ho bez mrknutí oka okamžitě připravil k lovu.

Čelní skupina tvorů, čítající jedno velké zvíře a osm malých, už měla k Tokombě jen půlminutu. Torpédka se mezitím postavila dalším třem skupinám, ale s nevalným úspěchem. Díky dobrému navádění sice všechna kromě dvou zasáhla, ale ze zasažených se podařilo odradit jen asi polovinu cílů. Kamerové záznamy ihned odhalily proč.

„Jsou moc malí a rychlí,“ konstatoval Danno. „Když se naše torpédko přiblíží, začnou hbitě manévrovat a to už nestíhá a zásah spíš s trochou štěstí tvora jen škrtně.“

„Ale ti velcí nezastavili ani náhodou!“ podivil se oceánolog, a vzápětí napřáhl prst proti obrazu. „Chyť ho, chyť ho!“ Poslední volný stroj vyrazil pod úhlem do cesty největšímu tvorovi první skupiny. Strmou křivkou se dostal na dosah a vystřelil síť. V predikci pohybových vektorů byly počítače nepřekonatelné. Zásah! Jenže pak se stalo co nikdo nečekal: lapený tvor se prudce zasmíтал, rozerval síť a zuřivým výpadem tečoval dno Tokomby.

„Danno?!“ obrátil se Čoklabordy užasle na technika.

Ten rozhodil ruce. „Síť je z kinetoplastu! Ten vydrží všechno!“

„Tudle asi ne,“ poznamenal kapitán.

Danno pohnul ovladačem. Další dvě minitorpéda vyklouzla ze zásobníků a vyrazila proti tvorovi. Jenže ten, přestože si jich jasně všiml, neuhnul. Naopak, zaútočil přímo proti nim!

„Ten má odvalu!“ usmál se kníže. Sřet proběhl osm sekund nato, tvor dostal dva zásahy termitovou kapslí, ale nijak ho to nezastrašilo. Divokým úderem ocasu srazil jedno torpédko a znovu hřbetem zaútočil na dno Tokomby. Smysl jeho počínání už byl zřejmý ze záznamu: tvor, ne nepodobný ryboještěrovi, byl ozdoben dlouhými šavlovitými výběžky, jejichž hrany byly jistě ostré jako břitva.

„Pokouší se Tokombě rozřezat břicho,“ konstatoval oceánolog, co všichni viděli.

„Tohle je rozený bojovník,“ pokýval Swyend hlavou. „Toho prskavkou nezastrašíš.“

Kapitán se podíval na technika. „Potřebuju něco velkýho! Máš?“

„Jasně!“ Danno nechal do zásobníků naložit větší ráže. Palubní technika ožila. Nové projektily, předávané rukama automatů, už zdaleka nevypadaly jako oteklá nádobka laku na vlasy. Jenže to už k lodi dorazily i maličko prořídle, ale stejně odhodlané další tři skupiny.

Žhavá odpověď Tokomby se na ně obořila plnou silou, a pod lodním kýlem se rozhořela skutečná bitva. Minitorpéda měla nevýhodu v nižší obratnosti, ale oproti tomu disponovala společným řízením s prediktivní logikou, takže si za běhu předávala cíle, což útočníky viditelně přivádělo z míry. Jenže pak Kisandr ukázal na kamery. „Průšvih. Lezou z vody.“

Skutečně! Zobani se počali vynořovat z vln a šplhali po bocích Tokomby nahoru!

„Teď nesmíme couvnout,“ řekl kníže tiše, ale rozhodně. „Perimetr jsme neudrželi, a pokud získají dojem že můžou beztrestně útočit, už se jich nezbavíme.“

„Danno! Sundej je! Jakkoli!“ velel Čekblit.

„Moje technika nikdy couvat nebude!“ zavrčel Danno. Z kontejnerů na palubě vylétly drony, které v ostrých manévrech zaútočily na sondující vetřelce svými manipulátory. Účinek byl uspokojivý - každý zasažený Zoban se ihned pustil trupu. Drony je pouštěly o kus dál do vody.

„Manipulátory dronů jsou moc slabé než aby jim způsobily nějaké důrazné zranění, ale aspoň je pořádně kousnou,“ komentoval Danno vzdušnou akci.

Mezitím záďový manipulátor již vyzvedl čtvrtý stroj z vody a nakládal na něj novou síťovou nálož. Současně jeřáb spustil do moře velký manipulační dron, vybavený rozměrným rozevíracím elektrickým roštem. Byl sice pomalý, aby sám lovil, ale počítače si věděly rady: během chvíle mu do roštu nahnaly tři tvory. Zdroje dronu byly výkonnější a dokázaly udělit mnohonásobně silnější šok než předchozí lehké odstrašovací mřížky. Výboj sice nezabil, ale spolehlivě omračoval.

„A má jí!“ vykřikl náhle Čoklabordy, protože do roštu nalétl plnou silou jeden ze čtyř velkých útočníků – a zůstal bezvládně odražen ve vodě!

„Ale ztratili jsme dron,“ podotkl Garim.

„Neztratili,“ ohradil se Danno. Skutečně, dron se vzápětí znovu ohlásil do pohotovosti. „Počítače jen odhadly, že na šok budou potřebovat veškerou energii, takže se dron vlastně sám na okamžik hibernoval.“

Zdálo se, že tahle příhoda rozhodla. Tři skupiny ztratily na agresivitu, Zobani přestali šplhat po bocích korábu, a než mohlo dojít k dalšímu střetu, zbytky osiřelého hejna zamířily do domovských hlubin.

„Všechno do laboratoře! Honem!“ nadsakoval oceánolog.

„Stav?“ tázal se Čekblit.

„Osmnáct torpédek je pryč,“ referoval Danno. „Došel jim pohon, anebo je ty potvory sežraly. Mám je ale nastavené na auto-destrukci, která také podle detektorů proběhla. Sice to poněkud zvýšilo naše skóre, ale moc hluboko na to aby se dal nějaký zabitý potvorák vyzvednout. Jinak beze ztrát. Už posílám opraváře, aby dal do pořádku trup. Pane, za chvíli budeš mít i toho bojovníka v kontejneru. A potřeboval bych zase spolupracovníka.“

„Co Garim?“ ohlédl se kapitán.

„Mladej?!“ reagoval okamžitě technik takovým tónem, že kapitán povytáhl obočí.

„Můžu já,“ ozval se kníže. „S něčím takovým přece jen moje harpuny nepočítaly.“

„Beru.“

„Souhlas,“ přitakal kapitán. „A máme něco připravenýho taky na ty přerostlý beranidla?“

„Na to už bude potřeba skutečná zbraň,“ upozornil technik.

„Tak ji udělej.“

Danno vycenil zuby. „Jako by se stalo.“

„Doktoro? Věnuj se něčemu, kde chceš bejt užitečná, jo?“
Nečekaje odpověď, kapitán se přisunul s křeslem k navigátorovi.
„A my to rozeberem. Takže tak.“

*

30 - Pospolitost

Garim znovu tak nějak zbyl na ocet. Zvolna svítalo, ale díky vzrušení z předchozích událostí se mu nechtělo spát ani po probdělé noci. Když se společnost rozcházela, pokusil se dostat do fámulovy blízkosti, ale nepodařilo se. Skorber mu – možná náhodou – vkročil do cesty a Garim, pamětliv jeho varování, raději ustoupil. Zachmuřený velmistr i se svým fámulem se mlčky vrátili do svého apartmá.

Odlouдал se tedy do své kajuty. Usedl ke stolu, zapnul projektor organizéru a znovu si prohlédl schéma potopené Entimy. Byla to vyloženě lehká loď s mírnou vědeckou úpravou a kromě několika minimalistických sebezáchovných zařízení nedisponovala ničím dalším. Zavrtěl hlavou. Co může někoho přimět nechat se nelegálně vysadit na věčně rozbouřené moře velmi odlehle planety v tak chatrném plavidle?

Při tom pomyšlení ho zamrazilo. Nemuselo chybět tak moc, a mohl být na palubě podobné lodi, v podobných fatálních nesnázích. Ve své smolné situaci měl vlastně ještě obrovské štěstí, že je Tokomba skutečný těžký průzkumný koráb, schopný plnohodnotné akce bez vnější podpory.

To mu připomnělo, že dosud úspěšně opomíjel jednu ze základních věcí, kterou má udělat každý člověk, který nastoupí na novou loď: projít si aspoň jednou cestu k záchraným člunům.

„Steward. Záchraný člun,“ řekl tiše. Okamžitě se před ním objevila ikonka návodčího. „Za mnou! Za mnou!“ počal vyzpěvovat. Garim vyrazil a všiml si, že steward zobrazuje podle jeho rychlosti časomíru v sekundách, která ho ještě dělí od cíle. Během krátké chvíle stanul před vstupem do nejbližšího záchraného člunu. Jak požadovaly předpisy, byl otevřený, jen překrytý nehořlavou, biologii a chemikáliím odolnou fólií kvůli udržení inertního prostředí uvnitř, s meziplanetárně srozumitelným symbolem „Úkryt v nouzi“, a dvěma aktivačními rukojeťmi.

Garim vypnul návodčího, vrátil se a zkusil si celou trasu bez něj a v poklusu. Jo, už vím, oddechl si pak, i když si nebyl moc jist, zda by cestu dokázal tak suverénně zdolat třeba při úplném výpadku energie a v kriticky se naklánějící lodi. Samosebou, Tokomba musela mít stewarda jež by měl pracovat i v nouzovém režimu - to jest kdyby nic jiného nefungovalo - ale Garim byl klidnější když se mohl spolehnout i na sebe.

Zato si aspoň virtuálně prohlédl záchranný člun. Slovo člun bylo trochu moc skromné pro obrněný, zcela autonomní dvoupatrový modul s kapacitou šedesát osob. Všechny potřebné parametry vysoce přesahovaly požadavky nejpřísnějších bezpečnostních norem. Protože modul byl ze dvou třetin vysunut z nástavby, disponoval jeho dok vlastním ochranným štítem. Garim nejprve nevěřicně vrtěl hlavou, pak mu ale došel smysl takového naddimezování. Pokud už se stane něco, že by Tokomba, prakticky odolná jako skála, šla ke dnu, tak nějaký plastový nebo dokonce nafukovací člun by už asi nikoho nespasil.

Takových modulů měla loď šest.

Uklidněn, vydal se do laboratoře, kde už Čoklabordy jásal nad novými exempláři. Zpozořoval Garima, a zneužil ho jako objekt, kterému může ventilovat své bezbřehé nadšení. Mladík mlčky naslouchal lavině slov, která se z oceánologa valila, a občas přikývl nebo se tvářil zaujatě.

„Danno mi posbíral i pár zdechlin, které zůstaly kolem lodi, dříve než si je smečka vzala s sebou dolů,“ svěřil se mu nakonec oceánolog. „Některé prozkoumám, zbylé jsem chtěl použít jako krmivo. Přeče nebudu plýtvat našimi zásobami! A víš co? Oni si toho ani nevšimli. Přitom mají tlamy, mají zuby, čili jsou to dravci. Divné.“

Garim se pak přesunul ke kontejneru s „kopinatcem“, jak pracovní nazval útočnicka, vybaveného srpovitými čepelemi. Ten ho zajímal nejvíce. Tvor, dlouhý zhruba šest metrů, byl naživu, ale pohyboval se jen malátně, patrně se stále nedokázal z šoku vzpamatovat. Ale i tak bylo vidět, že to je rychlý útočný dravec. Vestavěné manipulátory mu již překryly inertní blánou dvě zraněná místa, kde se střetl s termitovými kapslemi, aby neztrácel tělní tekutiny.

V dílnách pro změnu Garim mohl obdivovat šrámy které utřžila technika v boji se zdejšími tvory. Obzvlášť kopinatcovy čepele nechávaly v krytech ostré, hluboké zářezy. Vyndal pak z kapsy svůj studentský nožík a zkusmo řízl do rozervané kinetoplastové sítě. Dalo mu dost práce, než přeřezal jedno vlákno. A kopinatec celou síť projel na jediný záběr!

„Čím méně tu budeš překážet, tím lépe mi to půjde!“ reagoval na něj Danno, když si ho všiml. Byl zjevně ve svém živlu. Měl před sebou jasný problém, a mohl svobodně uplatnit svou technickou tvořivost v plném rozsahu. Všechny stroje pracovaly naplno, v dílnách vládl divoký, přesto účelně organizovaný rej.

Manipulátory dodávaly materiály či polotovary ze skladů, stroje je obráběly, skládaly, montovaly, zkoušely a sestavovaly do výsledných produktů s rychlostí, které byla přímo omračující. Odpadní suroviny byly neprodleně vráceny do recyklátorů, které z nich obratem připravovaly nové části a součásti. Z chladících obvodů dílen se valil ven horký vzduch.

Garim brzy poznal, proč je nevíтанý element - i když se snažil nepřekážet, leckteří dopravní roboti se mu museli opatrně vyhýbat a narušoval tak hladký provoz výrobních linek. Danno totiž dovolil Heuri aby pro výrobu užívala i bezpečné zóny, vyhrazené lidské obsluze. Raději se tedy odebral pryč.

Během dopoledne ještě opatrně nakoukl přes ramena navigátorovi s kapitánem, kteří se věnovali strategii a taktice. Přestože Tokomba ubránila svou nedotknutelnost, nevypadali moc spokojeně.

Proč, dozvěděl se Garim už při obědě, krátce před tím než oceán dosáhl maximálního přílivu.

„Energie máme hromadu, ale materiál není bezednej,“ shrnul to kapitán. „Dole sou mraky potvor. Všecky je nezabijeme.“

„Mám to na zřeteli,“ přitakal technik. „Tohle tempo nechci udržovat stále, jen po nutnou dobu. Myslím, že vydržíme s malou rezervou až do příletu trajleru. Přinejhorším nakrmím recyklátory výbavou neobsazených kajut a nečinných laboratoří.“

„To se opovaž!“ zvedl varovně prst Pan.

„Jenže co když bude mít zpoždění? Nebo vynechá jeden spoj?“ vmísil se navigátor.

„To se ještě nestalo!“

„Stalo,“ opravila ho doktorka. „Oficiálně se o tom sice nemluví, ale několik selhání už bylo.“

„Kolik tisíc transportů Oqerzané udělají ročně? A mají několik selhání?“ usmál se technik. „Nic není absolutně spolehlivé, ale možnost že by se to stalo zrovna nám, je...“

„Entima možná také sázela na pravděpodobnost, že míří do nivelovaného světa,“ nadhodila Ronnemi.

Technikovi cukalo v tváři. „Beru to na vědomí,“ řekl nakonec.

Pak natěšený oceánolog seznámil společnost s novými poznatky. „Poodhalili jsme strukturu zdejších podmořských společenstev. Zobani s nastřelovacím hrotem krom postupné destrukce hledají na cíli zranitelná místa. Krabovití Lamači slouží k ničení kořisti. Jejich klepeta jsou opravdu účinná jak strojní nůžky. Je

velice zajímavé, že obsahují minerální látky, ačkoli považují za vyloučené že by se ti tvorové dokázali nějak dostat na dno oceánu. Získávači jsou ty úhořovité potvory. Podle toho jak se chovají, je pravděpodobné, že potravu primárně nežerou, ale získávají pro někoho jiného. Proto jsem je tak označil, že ano. Kopinatci - autorem jména je náš mladý společník -“ kývl ke Garimovi, „spolu s doprovodem jsou skutečně nejspíš coby úderné oddíly. Takový dravec když projede skrz nějaké hejno, zůstane po něm fašírka.

Asi nejzajímavější jsou tihle Váčkovci, které jsem sesbíral z přídě, kde viseli jako veliký hrozen,“ ukázal záběry tvorů. „Jejich těla mají naprosto minimální zvukový odraz, jsou vybaveni vlastní stealth konstitucí. Jak vidíte, nemají ani zuby, ani drápy, ani ostny. Zato vedou chemickou válku!

Neprodukují jed, jak by se dalo čekat. Vylučují sekret, a když ho doktorka analyzovala, zjistila že funguje jako sedativum i hypnotikum. Je to nesmírně mazané. Chtějí nás poznenáhlu omámit, až bychom ztratili sebekontrolu a stali se bezbrannými. Hypnotická složka obsahuje několik proteinových řetězců, které by se daly přeložit do lidského jazyka jako příkaz: plav dolů, k nám! Jsme pro ně potrava a nejraději by byli, kdybychom se jim sami naservírovali až do kuchyně!“

Potřásl hlavou. „Vše co dosud vidíme, jsou periferie. Co nám ale ještě uniká, je nějaký řídicí a výrobní systém. Neleká mě, že možná někde dole plave cosi tak obrovského, že by to dokázalo spolknout celou loď; ale spíš obava aby se to nevydalo na výlet k hladině. No, počítám, že s dokonalejšími detektory zjistím i to. Až tedy jednou budou.“

„Nedokážu dělat padesát věcí najednou!“ ohradil se Danno.

„Stačí čtyřicet devět, pokud aspoň ta čtyřicátá devátá budou lepší detektory,“ opáčil oceánolog. „Bez očí nemáme šanci, to je základ. A abych nezapomněl, podívejte se na toto.“ Hodil obraz na stěnu.

„To, co vypadá jak třpytky, jsou makrelovité ryby, s obrovitými očima. Doteď jsme si jich nevšimli,“ podíval se na technika, „kvůli málo citlivým senzorům. A to, co vidíte, skutečně dělají: představují oči nějakého řídicího uzlu, který je skryt někde tam dole pod námi. Odhalila je vlastně Ronnemi,“ dodal.

„Doktoro?“ otočil hlavu kapitán.

Pokynula a schématický obraz se zvětšil. „Je to špatně vidět,“ řekla svým tichým příjemným hlasem, „ale na ocasní ploutvi mají

dva trny. Jejich chvění není náhodné. Jsou to signály. Hledala jsem zdroj zvuku a našla Oči. Ty nám nyní dělají společnost.“

„A to není všechno,“ ujal se slova zase oceánolog. „Danno mi naznačil, že i po opravě trupu máme nějaké maličké, ale divné potíže s laminaritou. Nepoužil jsem zvuk, ale modrozelené světlo. A podívejte co jsem také objevil.“

Chvíli trvalo, než všichni pochopili, co to vidí. Ono toho zas tak moc vlastně vidět nebylo. Na trupu seděly, pevně přitisknuté, prakticky průhledné šestinohé chobotnice.

„Našel jsem pět exemplářů. Zajímavé, neboť Zobanů bylo zprvu také pět. Tito noví Špióni jsou pro sonar prakticky neviditelní, stejně jako Váčkovci. Prohlédl jsem si dva zblízka,“ přepnul záznam. „Nemají žádné trny, zuby, nic. Jsou to prostě jen dokonale utajení pozorovatelé. Takže ano, udělali jsme na zdejší zvířecí společenství dojem. Ale jsme pod přísným dohledem.“

„Jak-“ ozval se kapitán, ale Čoklabordy omluvně zatřepal rukama. „Omlouvám se. Zapomněl jsem dodat, jak předávají své zprávy. Prostě blikají. Používají modrou luminiscenci. Rybí Oči to samozřejmě vidí i na velkou dálku a hned chřestí. Všimněte si,“ ukázal, „těchto prsních ploutví. Vypadají skoro jako radarová síť. Když Oko vysílá, přitáhne je k tělu. Když naslouchá, rozprostře je. A až mi Danno udělá ty lepší detektory,“ neopomněl zdůraznit, „jsem si jist že zachytím i chřestění z hloubky.“

„Udělals dobře, žes je nechal,“ kývl kapitán.

Garim svařstil obočí. Cože? Kapitán chválí oceánologa za to, že nevzal vzorek do své laboratoře? To je stejně podivné, jako důvod proč se o to Čoklabordy nepokusil.

Garim se rozhodl využít příležitosti. Nenápadně se přisunul s křeslem k doktorce. Trochu ho polilo horko z její blízkosti, ale naklonil se a zašeptal: „Proč si nevzal-“

„-tím bychom prozradili, že o jejich sledování víme,“ opáčila stejně tiše.

Danno se mezitím probíral složitě strukturovanými seznamy nad organizérem. „Pozastavím výrobu průzkumníků ledového pole zdola,“ oznámil. „A upřednostním detekci.“

„Souhlas,“ přitakal ne moc nadšeně oceánolog.

„Eště něco,“ kývl kapitán na technika, když se společnost rozházela. Garim nad tím mávl rukou. Vydatný oběd ho zpomalil, počal cítit ospalost. Stejně tu k ničemu nejsem, pomyslel si.

Zamířil do své kajuty, ale zcela znenadání v chodbě potkal velmistra i s jeho fámulusem. Skorber vážně a důstojně kráčel prostředkem koridoru, a malá zahalená postavička cupitala skromně za ním.

„To dnes máme krásný den, že, velmistře?“ rozhodl se Garim otevřít společensky nezávazný hovor. Jenže nesetkal se s pochopením.

„Kráčím do jídelny, studente sociologie!“ zavrčel vysoký muž nepříjemným tónem.

No to je mi novina, pomyslel si posměšně Garim. To by mě fakt nenapadlo! Jenže vzápětí mu došel smysl poznámky: nestál sice vprostřed chodby, ale i tak by velmistr musel změnit směr své chůze, aby se mu vyhnul.

Nesměřuj své kročeje napříč mými, vytanula Garimovi v mysli varovná věta. No, však nesměřuji, ubezpečil se s přímočarou studentskou logikou, já stojím na místě.

„Ó ano,“ kývl proto uctivě. „Něco takového se dá v chodbě k jídelně očekávat...“ A ani se nehnul.

„Ustup mi z cesty...“ zasyčel náhle Skorberův hlas jako hadí.

„Promiňte, velmistře? Nerozuměl jsem...“ S kapitánem a technikem v blízké místnosti se Garim cítil docela sebejistě. Však se můžeš vyhnout, místa je tu dost, myslel si v duchu.

Velmistr jednou rukou uchopil fámuluse za rameno, jakoby mu hodlal proti něčemu poskytovat ochranu. Druhou ruku počal zvolna, zlověstně zvedat.

Jako v tom snu, blesko Garimovi hlavou a mimoděk jím projel dráp strachu, tím spíš když se mu zdálo, že se kolem velmistra počínají objevovat rychle vířící obláčky temnoty. Náhle s děsivou realností znovu cítil ostrou přítomnost ohně.

Uskočil, ani nevěděl jak, zatímco velmistr beze slova a bez jediného pohledu bokem vznešeně prošel kolem něj.

Garim se rozřeseně opřel o stěnu chodby a srdce měl až v krku. No hrome! Že by na té Ferlagské magii doopravdy něco bylo? Už ani nepamatoval, kdy se cítil tak vyděšený!

Chvilí trvalo, než se sebral natolik, že dokázal poručit vlastním nohám. Všecek zmatený a vyjevený došel do své ubikace. Rázoval po kajutě sem a tam, rozhazoval rukama a snažil se nějak srovnat s tím, co ho potkalo. Měl dojem, že mu hlava praskne.

Nakonec vylovil jednu tobolek ze své vlastní lékárničky a polkl ji. Uklidňující prostředek zabral nečekanou silou. Garimovi se roz-

hostilo v hlavě šedé, uklidňující nic. Pohoda. Usedl na lůžko a vyvolal si zprávu o chodu žlutého bezpečnostního módu. Ale přečetl sotva dvě řádky a usnul.

*

31 - Fantom

Probral se opět s divným pocitem z ještě divnějšího snu, plného fantasmagorické magie. Ach jo.

Ospale mžoural na rozečtenou zprávu, která dosud trpělivě planula nad organizérem. Promnul si oči. Skoro šest večer. To jsem odpadnul, řekl si. Protáhl se. No, a co znovu mrknout na velmistra, napadlo ho najednou.

Rázem byl plně vzhůru. Ještě jednou to rozvážil. No, a proč ne? Když se tak distancuje, může počítat že to bude podezřelé!

Vyndal krystal, připojil, a aktivoval Pimprdíla. Hackerská buňka neposedné Beogirské studentské obce, která program připravila, odvedla skutečně vynikající práci: program zvolil k průniku zcela jinou metodu než minule. Rozpracoval strom řešení, selektoval z něj proveditelné varianty, a za čtvrt hodiny měl Garim nádherný pohled do velmistraova apartmá. A užasl.

Ferglaman Skorber opět stál u svého stolu. Zařízení, nebo prapodivná konstelace amuletů či co to bylo, se od minula znatelně zkomplikovalo. Centrum zjevně tvořily čtyři skleněné válce, v nichž byl jakýsi prach, vyzařující chvějivé světlo. Velmistr měl na stole už tři knihy, v nichž byly znát zvýrazněné pasáže.

Fámulus sice i tentokrát stála na protější straně stolu, ale Garimovi zaskočil dech, neboť na sobě neměla vůbec nic.

Zdalo se ale, že tento detail je Skorberovi naprosto lhostejný. V prapodivném, složitě tempovaném rytmu črtal rukama do vzduchu různé figury, dotýkal se komponentů jeho magického „obludária“, a k tomu vydával prazvláštní zvuky.

Garim pocítil záchvěv studu. Tohle už ode mě není moc slušné, pomyslel si, ale znovu sjel očima na hezkou Skorberovu pomocnici. Už-už chtěl zrušit přenos, když vtom se vedle stolu zčista jasna objevila temná lidská postava!

Cože?! Kde se tam vzala?!

Všiml si, že byl na podlaze nakreslen jakýsi ornament, který ale měl daleko k nějakým magickým symbolům, mnohem spíše připomínal nějaký složitý geometrický obrazec.

Skorberův hlas nabyl na důrazu, gesta se stala energičtějšími. „Abo...“ měl mladík dojem že zaslechl nezřetelné slovo mezi neznámými zvuky. Jako přikováň, zíral na přenášený obraz. Dokonce se mu zdálo, jako by se Skorber nadzvedl nad podlahu. Garim zamrkal a předud zmizel.

Náhle se temná postava rozmlžila a jako by byla z dýmu, rozplynula se do prázdna. Velmistr pomalu spustil ruce, mírně pozvedl hlavu a Garim si náhle s úděsem uvědomil, že Skorber upírá pohled přímo do jedné z kamer...!

A pak zaslechl klepnutí.

Garim vylétl jak střelený. To bylo leknutí!

Bleskově zrušil přenos a těch několik sekund, než Pimprdlý zahladil stopy své špionáže, mu přišlo jak věčnost.

Dokončeno, objevila se konečně zpráva. Vytrhl krystal z kontaktu a chvatně ho zahrabal pod oblečení ve skříni.

Jenže vtom se klepnutí ozvalo znovu, a nepochybně šlo od dveří.

Cože? Teď se spíš podivil, než polekal. Teď – teď to kleplo opět! A byly to skutečně dveře. Odkdy se na lodi klepe? Pokud už by někdo chtěl dovnitř k němu, tak proč se prostě neohlásí organizérem?

Další klepnutí. Ano, jsou to bezpochyby dveře. Garim si pomaličku sedl a snažil se nezpůsobit ani nejmenší hluk. Chovám se směšně, pomyslel si. „Obraz. Dveře. Zvenku. Panoramatický,“ zašeptal sotva slyšitelně. Nad stolem se rozzářil obraz chodby, pořízený snímačem před jeho kajutou.

A Garim vytřeštil oči, protože přímo před dveřmi spatřil tu samou temnou postavu, kterou si vyvolal ve svém apartmá velmistr Skorber! Úplným vrcholem pak bylo, že její ruka byla nějakým nepochopitelným způsobem zabořena do hmoty průchodu!

Zbláznil jsem se, blesklo mu hlavou. Vidím něco, co není pravda. Bezpečnostní systém by přece už dávno musel spustit poplach.

Nové klepnutí, znatelně silnější.

„Identifikuj!“ vyzval organizér jak nejtíseji to šlo.

„Negativní,“ odpověděl přístroj normálně nahlas, až sebou Garim vylekaně trhl. Obraz se maličko zachvěl a tajemná postava byla tatam.

Garim, s ledovým balvanem tísně v žaludku, konečně sebral rozum a stiskl plošku poplachu.

*

32 - Zmatek

„Další podivný panák,“ poznamenal navigátor, když opadla první vlna vášnivé diskuze na téma nové zjevení záhadné osoby na palubě lodi.

„Nehraješ si s náma, mladej?“ tázal se podezíravě Čekblit.

„Nejsem blázen!“ vylétl Garim, a teprve pak si uvědomil jak to může působit.

„No, já jen že se tu co chvíli vrtáš v systémech,“ dodal kapitán a věnoval mladíkovi temný pohled. Garim by se v tu chvíli nejraději propadl někam až na dno oceánu Zenobie. Mohlo mě napadnout, že Pimprdýl někde udělá chybu. Sít Tokomby není dětské hřiště. Nadechl se k omluvě, ale kapitán jen zlehka mávl rukou jako že mu takové malichernosti nestojí za další řeč.

„Mám to,“ hlásil mezitím navigátor. „Přenos signálu do lodní sítě byl zastavený. Takže už víme, proč se nespustil poplach.“

„My ti věříme, Garime,“ řekl Swyend. „Ale aby se přízrak objevil u tebe a ještě zablokoval přenos právě z čidla u tvé kajuty, je zvláštní shoda.“

„Předtím to byl také tvůj kamerový robot, kdo nečekaně otevíral přepážky, ne?“ ohlédl se Kisandr s kousavou poznámkou.

„Nebyl to on!“ bránil se Garim. „Moje kamera byla celou dobu u mě.“

„Aha. Takže kromě lidských tu máme i kamerové duchy,“ otočil se navigátor zpět k pultu.

Kapitán na Garima náhle nepříjemně pohlédl. „Jesli tě napadlo uspořádat na palubě nějaký experiment, o kerým bys pak udělal práci, tak na to rači rovnou zapomeň...!“

„Nenapadlo!“

Čekblit podmračeně kývl. „Dobrá, věřím ti. A vážně nerad bysem jednou zjistil opak.“ Otočil se k navigátorovi. „Ty prověrky chci co nejdřív!“

„Jo,“ vrčel Kisandr.

„Danno,“ podíval se na technika. „Třeba je něco v Kiskově systému. Uděláš další pár kamer, co se budou toulat po lodi a špízovat to, co by nám jinak uteklo. A budou připojený přímo do mé konzole, aby se vyloučil vliv sítě.“

„Mám plno-“ ohradil se technik.

„-práce. Já vim. Nejprv kamery, pak zbytek.“

„Hm,“ kývl bez nadšení Danno a loupil nepřátelským okem po Garimovi.

„Zatím se budeš muset obejít bez inovací,“ podotkl Čekblit směrem k oceánologovi. Ale Pan Čoklabordy se kupodivu nezlobil. „Mám dobrou i špatnou zprávu,“ řekl místo toho. „Ta dobrá je, že naši strážci, kteří se nás tak usilovně drželi, asi před hodinou odpluli pryč. Jsme volní.“

„A ta nedobrá?“

Pokrčil rameny. „Naprostě nevím proč. Mám sice náznaky, že je tu oceán prosycen interferencí nespočtu tlakových gradientů od těch explozí v hloubce, a tato oblast je jimi výrazně prosycená, ale neřekl bych, že by to byl důvod proč najednou rezignovali na naše ohryzávání.“

„To uvidíme časem,“ podotkl kapitán. „Danno, napadlo tě vyrobit podvodní bomby bez pohonu? Mohli bysme je sypat jak z rukávu, taková plošná vobrana?!“

„Neasi,“ zaškaredil se technik, ale hned svá slova uvedl na správnou míru. „To byla úplně první varianta, Čekblite. Snadné a rychlé. Jenže Panovi by to rozmlátilo všechny ty jeho citlivé aparatury, co pořád máčí ve vodě. Takže zůstaneme u prskavek.“

„Pokud zafungujou, souhlasím. Eště někdo něco?“

„Mám zase hlásit, když něco divného potkám, nebo mám být raději zticha?“ zvedl drze ruku Garim.

„Mladej!“ zavrčel kapitán, ale pak se ovládl. „Dodržuj palubní řád. Jasný?“

„To dělám celou dobu.“

„Takže-“

Kapitán svou oblíbenou formulku nedopověděl. Oceánolog, i při poradě neustále zírající na své informační panely, málem vyskočil ze svého místa, když řekl: „A hrome. Jsou zpátky!“

*

33 - Kapitální úlovek

Byla to pravda. Na trupu byli přichyceni tři Zobani a opět zkoušeli pevnost lodi.

„To nedává smysl,“ řekl Swyend.

„To nedává,“ přitakal oceánolog, zjevně sledující stejný myšlenkový směr.

„Danno!“ řekl kapitán zvýšeným hlasem.

„Už na tom dělám!“ reagoval podrážděně technik.

Malý stroj s termitovou náplní vklouzl do vody a hnal se na nevíтанou návštěvu. Bylo vidět, že jde o rychlejší a obratnější modifikovanou verzi. První zásah byl bezchybný a shodil vetřelec z trupu. Minitorpédo prudce změnilo směr a vzápětí zasáhlo druhého tvora, se stejným úspěchem.

„Tak ještě ty!“ vrčel technik. „Přesně!“ pochválil si o půl minuty nato, když i třetí pavoukovitá kreatura chvatně zamířila zpět do hlubin, zatímco minitorpédo nabralo směr k zádi, aby bylo odchyceno jedním z malých manipulátorů a po doplnění kapslí i hnacího plynu opět zařazeno do zásobníku. Současně se pod čáru ponoru vydal opravný robot, aby zacelil nově utržené šrámy.

„Zvláštní,“ poznamenal Pan. „Chovají se, jako by nevěděli co je čeká. Proč?“

„Jsme někde jinde,“ vstoupila náhle do hovoru doktorka.

„Cože? Jak jinde?“ ohlédl se Swyend nechápavě.

„Rozumím!“ rozzářil se Čoklabordy. „Opustili jsme loviště jednoho společenství! No ovšem! Proto nás i hlídači nechali na pokoji! A Tokomba, aniž jsme měli možnost to zaregistrovat, vplula do území jiné skupiny. Pro ní jsme opět neznámý, divný vetřelec, a tak začíná celý kolotoč znovu od začátku!“ Aktivoval si další informační plochu a přehrával si záznamy detekce. „Je to tak, vidíte?“ ukazoval nadšeně. „Tady se ztrácí naše původní skupina. Zhruba hodina... prakticky úplné vymizení signálů v očekávané hloubce. A tady, aha? Nová skupina, od pohledu silnější. A ta se o nás zrovna zajímá. V tom případě by měl po čase následovat nový náraz. Změřím si intervaly, nakolik souhlasí!“

„Žádnej novej kolotoč!“ zamračil se Čekblit.

„Nebude,“ vrčel Danno popuzeně. Ve velínu zavládla napjatá vyčkávací atmosféra. Manipulátory mezitím chvatně, ale cílevědomě měnily pořadí v obsahu obsah torpédových zásobníků.

„Rád bych to také ulovil,“ podotkl opatrně kníže. „Když je zaženeme, nic k nám nepříplave...“

„Bezpečnost lodi!“ opáčil pevně kapitán.

„No ovšem,“ potřásl lovec rezignovaně hlavou.

Minuty, plné očekávání, ubíhaly, ale nic se nedělo. Robot, zvolna a systematicky se posunující po trupu Tokomby, nevzrušeně opravoval jeden zásek za druhým.

„Zatím usilovně chřestí,“ ukázal oceánolog na obraz sonografů. „Třeba mají jiné zvyklosti...“

„Ale nemá,“ ukázal v tu chvíli Swyend na zobrazovač. Z mnoha objektů, mihotajících se v hloubce, se náhle oddělil jeden výrazný. Zdánlivě zvolna, ale neochvějně mířil přímo vzhůru, rovnou do kýlu Tokomby.

„Předtím vždy útočili pod úhlem,“ poznamenal Čoklabordy mírně udiveně. „Tohle vypadá skoro jako výzva kdo s koho!“

„Sejmi ho!“ velel kapitán.

Danno vydal rozkaz a stroje se ihned pustily do činnosti. Mohutný předmět v dílnách se vysunul z držáků a byl transportován k výstupnímu místu. Hrozba zdola se mezitím blížila.

„Hloubka pět set!“ hlásil navigátor. „A je to dost velké!“

„Vysláno!“ potvrdil Danno. Garim sledoval na svém organizéru i činnost zásobníků, a dobře viděl, jak pod hladinu vklouzl silný dlouhý kovový trup. Technik použil své neregistrované torpédo! „Swyende? Máš ho?“

„Dvě stě metrů! Zrychluje do útoku!“

„Mám! Mám!“ potvrzoval kníže, který převzal navádění. Nesnesl by, kdyby někdo „lovil“ za něj.

„Toč se, toč se!“ pobízel ho technik.

„Vydrž...“ reagoval kníže, srovnávající směrník. „Už jsem v ose a... zásah! Jo! Mám tě!“

Jenže pak se stalo něco nečekaného. Obrovitý tvor, mířící na Tokombu zdola, vyrazil ještě rychleji!

„Danno!“ zvolal kapitán.

„Ale vždyť ho Swyend zasáhl!“ bránil se technik, a vtom nastal náraz.

Trupem proběhl lehoučký otřes. Přestože energie útočícího tvora musela být obrovská, loď pro zdejší biosféru stále představovala příliš velké sousto.

„Padesát čtyři metrů, 340 tun,“ řekl navigátor, sledujíc své detektory.

„Škody?“ tázal se Čekblit.

„Všechno v zeleném,“ upíral Kisandr oči na schémata. „Ale byla to dost slušná pecka!“

„Danno!“ hodil kapitán přes rameno. „Chtěl sem něco proti těm rybím kamikatzel!“

„Však jsem si něco připravil!“ hájil se technik, ale vtom řekl Čoklabordy: „Moment. Možná je po tom.“

Obrovitý tvor nemířil zpět do hloubky, ale zůstal bezvládně za zádí Tokomby.

„Buďto si o nás rozbil hlavu, nebo ho torpédo dostalo,“ ozval se Swyend. „To je jedno. Chci tu hlavu jako trofej! Danno! Dostaň to na palubu!“

„Co?“ ohlédl se technik po kapitánovi.

Ten trochu váhavě zkřivil rty. „No dobrá. Když pak dáš chvíli pokoj, Swyende...“

„Musíš otočit,“ dirigoval hned technik navigátora. „Jediná možnost jak to dostat nahoru je vzít ho sítí z hlavního jeřábu.“

„Navedu nás,“ kývl Kisandr a mohutná loď počala provádět ostrý obrát. Technik zatím horečně vydával příkazy.

„Jdou si pro něj!“ zvolal Čoklabordy. Skutečně - zdola mířilo vzhůru několik skupin tvorů.

„Anebo pořádají protiútok,“ nadhodil kníže.

„Nemám deset rukou!“ odsekl technik, ale zásobníky vzápětí vyslaly roj minitorpéd útočným vstříc. Robotické uklízečky na palubě mezitím počaly hbitě šplhat po jeřábové konstrukci, aby na drapák namontovaly síť.

„Sem to pošli, a sem a sem!“ radil mu ve velínu tiše Swyend.

„Prosímtě kam vám to pluje?“ pozastavil se Kisandr, když viděl jak se tři minitorpéda vydala úplně nazdařbůh do prostoru kolem lodi.

„Zničíme jim oči!“ odpověděl kníže. Moudře usoudil, že bude výhodné eliminovat ryby, které měly na starost sledování situace a posílání hlášení dolů do společenství.

„To je chytré!“ pochválil oceánolog.

„Možná by stálo za úvahu vytvořit rušičku pro vybrané frekvence,“ podotkla Ronnemi tiše. „Když aspoň na chvíli ohlušíme jejich zvukovou komunikaci, ušetříme torpéda.“

„To je ještě chytřejší,“ ocenil její nápad sám Swyend.

„Ale až pak!“ připomněl Danno. „Zpomal, zpomal!“ vyzýval vzápětí navigátora. „Nestíhám! Tahle síť má šest tun!“ Rozměrná struktura z kinetoplastu konečně počala klesat do vody a rozevírat se jako obrovitá pavučina. V tutéž chvíli pět minitorpéd spolehlivě zasáhlo cíle v blízcích se skupinách.

„Nenechají se odradit,“ vrtěl hlavou oceánolog. Tvorové se rozptýlili, pět jich zůstalo na místě, ale ostatní pokračovali v původním směru.

„Mám ještě devět minitorpéd,“ informoval technik. „Nepočítal jsem že povedeme plošný útok. Nechám je, až dorazí těsně k lodi a budeme řešit největší hrozby.“

„Proč nemůžeš použít i torpéda, co jsou dole?“ ukazoval navigátor.

„Jasně že je použiji,“ odvětil Danno. „Ale nejdřív se musí k nám vrátit! Ty potvory plavou aspoň třikrát rychleji!“ Znovu zakmítal prsty po ovládacích bodech. „Dobrá, dobrá,“ konstatoval, „tak a máme to. Zavírám síť!“

„Nejvyšší čas!“ ozval se Čoklabordy. Tvorové dorazili ke kořisti. Ti velcí, kolem nichž byli předtím shluknutí menší, se divoce vrhli proti síti, zatímco úhořovité ryby se sesypaly na mrtvé obří tělo. Tentokrát detekce poskytla dobrý přehled o tom, co se děje několik desítek metrů metrů pod hladinou.

Hadovití Získávači rvali z bezvládného těla kusy tkáně a mizeli s nimi zpět dolů. Velcí Kopinatci, se mezitím pokoušeli svými šavlovitými výrůstky rozervat síť. Ale kinetoplast, posílený vlákny amorfního skla, zatím odolával, i když Danno povážlivě potřásal hlavou. Na obrazu sítě se počaly objevovat červené jiskřičky - systém indikoval místa, kde došlo k přerušení vláken.

„Snad to stihneme!“

„Měli bychom!“ pobízel stroje kníže, i když věděl že jeho slova nemají na průběh žádný vliv.

Danno řekl: „Ještě je trochu pozlobím!“ K lodi konečně dorazilo pět torpéd, která konala svůj úkol předtím ve větší hloubce. Ihned počala asistovat při obraně sítě. Nápor rybích útočníků však nejevil chuť povolít. Útok na síť trval ještě téměř dvě minuty, ale pak se náhle, téměř jako na povel, zastavil.

Tvorové počali kroužit kolem, sem tam se pokusili napadnout zvedající se síť, ale už to byly jen ojedinělé pokusy oproti předchozímu soustředěnému útoku.

„Přestalo je to bavit?“ podivoval se navigátor.

„To asi ne. Spíš jim přestaly chodit rozkazy,“ soudil Čoklabordy. „Vyhnali jsme oči, a zdola se neozvaly žádné další pokyny. Zato ti úhořovití žrouť se činí pořád ze všech sil!“

„Ne aby mi to celé sežrali!“ ozval se kníže.

„Stejně použiješ jedině lebku,“ opáčil oceánolog. „Zbytek bude po prozkoumání k ničemu. A aspoň jsme díky nim zjistili další zajímavosti o tom, co žije pod námi. Podívejte se na Získávače,“ zobrazil jednoho mihulovitého tvora. Vypadal ale jako žok. „Je nacpaný k prasknutí. Člověk by řekl, že teď bude dlouho trávit kořist. Ale kdepak. Spěchal dolů, vyloženě chváta. Myslím si, že to jméno jsem mu dal výstižně. On skutečně potravu získává, a dopravuje ji dolů, k hejnu. Má to docela daleko, tam a zpátky...“

„Pane?“ vmísil se najednou Garim. „Proč jsou ta hejna tak strašně hluboko?“

Oceánolog se na mladíka podíval vyloženě se zájmem. „To je velmi správný postřeh, mladíku! Také mi to vrtá hlavou od počátku. Evoluce nedělá nic zbytečně, že?“

Garim neurčitě přitakal.

Zatímco stále probíhalo zdvihání úlovku, Pan Čoklabordy pokračoval v odpovědi, jež byla do určité míry i samomluvou.

„K ochraně proti běžně myslitelným vlivům, které by mohly hrozit shora, stačí padesát, no dobře, sto metrů hloubky. I ten mizerný plankton se vyskytuje maximálně do pár desítek metrů. Dalo by se logicky předpokládat, že se hejna budou držet poblíž zdrojů primární potravy. Ale vidíme něco jiného...“

„Nějakej důvod asi mají,“ hodil kapitán přes rameno.

„To nepochybně!“ souhlasil živě vědec. „Jen mě znepokojuje, co to může být za důvod, že přiměje tvory žít v mnohakilometrových hloubkách...!“

Trvalo ještě sedm minut, než jeřáb vytáhl celé obrovité tělo úlovku nad hladinu, otočil ho a umístil na zadní manipulační plochu. Ukázalo se, že loď byla pro takové sousto příliš úzká - ulovený tvor přesahoval několik metrů přes kraje paluby! Siloměr jeřábu také upřesnil hmotnost na tři sta čtyřicet dvě tuny.

Skupiny tvorů kroužily pod lodí ještě téměř dvacet minut, jako by se nemohly rozhodnout, a poté se zcela neorganizovaně počaly zvolna nořit do hlubších vod. Posledním to trvalo téměř hodinu, během níž už se ovšem rozběhl průzkum úlovku.

„Termitová prskavka?“ podotkl kapitán, když kamery ukázaly místo zásahu torpédem.

„Pokud vím, chtěl jsi něco proti kamikatzel!“ ohradil se technik. Kumulativní nálož propálila mohutným v těle útočníka obrovskou mnohametrovou díru. Zásah sice nezabil obludu v okamžiku, ale byl bezpochyby smrtelný. „Kníže dobře navedl torpédo na cíl,“ upřesnil už klidněji. „Šlo to shodou okolností do boku. Kdybychom se strefili do páteře nebo do nějakého vitálního centra, útok by rázem skončil.“

Druhou viditelnou známku vykazoval trojboký štít, kryjící hlavu tvora: tvrdý a ostrý čelní trn byl ztupený nárazem.

„Hele,“ komentoval to Čoklabordy, chvatně prohlížející první rentgenové záběry. „Skutečně si o nás zlomil krk.“ Pátevní segment přímo za hlavou byl rozštípnutý.

„Nemít keramický trup, už bychom pumpovali vodu,“ viděl to Danno z jiného úhlu. „Podívejte na to. Dno v místě nárazu má šrám hluboký padesát sedm milimetrů! To musela být děsná síla! Ta mrcha se chová jako rozpumpovaná třístatunová ponorka, vybavená klounem! Být tam jen plech, jsme skrz naskrz!“

„Nechci aby mi něco takovýho eště někdy nabouralo do lodi!“ prohlásil kapitán. „Danno, dělej co umíš, ale příště to chci zastavit daleko vod nás!“

„Kdybych věděl, že tu povedu válku s planetárním ekosystémem, nalodil bych několik hlubokomořských nukleárních hlavíc!“ vrčel technik. „Kde to mám vyrábět? V plánu byly jen drobné vědecké sondy a stroje, zatímco já tu kromě běžné údržby, kterou za mě taky nikdo neudělá, bez přípravy v chvatu vyvíjím zbraně schopné potopit většinu běžných lodí!“

„Obávám se, že na nukleáry by se asi Beogirský grant nevztahoval,“ podotkl kousavě navigátor.

„Vědět to, koupil bysem si je za svoje!“ zavrčel Čekblit.

„Jsem stále na vědecké lodi, nebo se mýlím...?“ nechala se slyšet Ronnemi. Zlostné hlasy ihned zmikly, jen kapitán poznamenal: „Jesli je necháme, doktorko, tak by ses zanedlouho spolu s náma mohla mačkat v záchranném člunu.“

„Nejsem proti ochraně lodi, kapitáne. Jen bych nechtěla aby se to zvrhlo v agresi.“

„Nezvrhne. Mě osobně sou ty ryby volný. Dyš nechaj mojí loď, nechám já je.“

„Děkuji, Čekblite. Možná je to vše jen velké nedorozumění. Jsme tu nyní nejen za sebe, ale za celý vnější vesmír. Zrovna teď si o něm zdejší tvorové dělají představu podle toho, jak se chováme my. A oni jsou tady doma – my ne.“

„Jak to vidí oni, velmi názorně zjistila Entima,“ opáčil upjatě navigátor.

„I Entima, ač je to nesporně tragické, mohla být součástí velkého omylu...“

„Pokud takzvanej omyl dopadne jak sme viděli, tak ať se rači mejlí někdo jinej!“ zasáhl kapitán.

Doktorka kývla. „Rozumím. Také chci žít, pánové. Jen prosím o zdrženlivost.“

„Taky rozumíme, Ronnemi,“ poznamenal kapitán, aniž se ohlédl.

„Ehm, a tady,“ navázal po chvíli ticha opatrně oceánolog, „vidíme na našem trupu stopy po těch hadovitých rybách. Máme tvrdý trup, takže jsou téměř neznatelné, ale všimněte si, že těch čelistí je víc, minimálně dvoje či troje. A k tomu...“

*

34 - Nové informace

Společnost se rozešla teprve pozdě k ránu. Garim tentokrát pečlivě propátral celou svou kajutu, a pak si ještě nechal prohledat záznamy z doby své nepřítomnosti. Teprve po negativním výsledku se uložil ke spánku. Sice zase nemohl dlouho zabrat, ale když usnul, spal tvrdě a beze snů.

Vzbudil se až v době, kdy kulminovala velká přílivová vlna. Letmo mrkl ven skrz průhledný pancíř, nahrazující okno, na černomodře lesklé moře, bičované prudkými poryvy jedné z bouří. Nad mořem zuřil divoký orkán, doslova rvoucí vodu z černých vln kamsi vzhůru. Garim ohromeně přihlížel, chráněný pancéřovým sklem svého okna. A to jsem si představoval klidnou siestu na palubě, s pohárem dobrého pití při zapadajícím slunci, pomyslel si kysele. Vzdychl a zamířil k řídícímu centru lodi.

„A tohle jsou základny zdejších společenstev,“ říkal zrovna Čoklabordy, když mladík s horkým nápojem a obloženým chle-bíčkem v ruce vkročil do velína. Vědce zjevně řádění živlů venku vůbec nezajímalo. „Získávači dopravují vše, čeho se zmocní, do chřtánů Producentů. o jsou tyto obrovité obludy, které patrně sežerou naprosto všechno. Tím je též zodpovězena otázka, proč a kam zmizela většina vnitřního vybavení z Entimy, i dřevěné obklady a textil. Jsou to obří živé recyklátory.“

Na trupu mají množství hadovitých výběžků. To mé detektory zprvu zmátlo, a považoval jsem to za stabilní shluk hadovitých tvorů. Jenže tyto klky podle všeho slouží za potravu celému společenství. To bude důvod, proč moje vzorky odmítají jinou potravu. Dává to smysl, protože díky tomu nikdo nežere nic z toho, co uloví - nesobecky to odevzdává Producentovi. Chci ještě ověřit předpoklad, zda každý producent má vlastní, specifické krmivo, kterým se zajistí nejen soudržnost společenství, ale i to aby jeho členové neemigrovali k jinému. Potravou od cizích by se třeba neuživili.“

„Podle odběrů získaných ze žaludků je potrava nejspíše i rozdělená pro různé členy smečky,“ podotkla tiše Ronnemi. „Tím se asi eliminuje vnitrosmečkové soupeření o zdroje, ve kterém by bojovníci měli samosebou navrch...“

„Ano, přesně!“ kývl Pan. „Dozvídáme se plno věcí! Třeba to, že Producenti fungují i jako chovná základna nedospělých členů smečky.“

„Takže vzorky pustíme?“ řekl Garim.

Pan se na něj trochu překvapeně otočil. „To rozhodně ne. Analyzuji je tak podrobně, jak jen to půjde.“

„Neruš, mladej,“ řekl navigátor.

„Nic se neděje,“ navázal Pan Čoklabordy řeč. „Producenti - to je recyklace dovedená k naprosté dokonalosti. Tipoval bych, že i vyměšování provádějí ti tvorové do...“ zašilhal směrem k doktorce, a dodal: „...no, do vstupních otvorů těchto biologických továren.“ Ukázal na výsledky detektorů. „Ale tohle je něco jiného. Tito tvorové, řekněme Hřebenatci, plují mořem ve velkých, ehm, vertikálních sinusoidách. Aneb míří k hladině, a pak zase dolů. A tak pořád dokola. Mají velmi široké, jemně zpeřené ploutve, hotové sítě na plankton. A ten se vyskytuje skoro výhradně u hladiny. I když víme, že je řídký, patrně bude jediným zdrojem z něhož společenství může průběžně čerpat.“

Už vím i to, že u hladiny mají ploutve široce rozprostřené. Pak je stáhnou k sobě a míří dolů. Získaný náklad setřásají Producentům u huby. Pustím vám...“ počal rychle přepínat zobrazovače, „...pustím vám ukázkou. Á, tady. Podívejte se: Hřebenatci jsou provázeni skupinou strážců, kteří rejdí okolo. Nepochybně tvoří ochranný kordón. A tito malí, vyrážejí na průzkum do širšího okolí, zda se odněkud neblíží hrozba. Dokonalí pastevcí a jejich stádo. Úžasná specializace!“

„Takže když odstřelíme Producenta, mají smolíka,“ konstatoval kníže.

„Ale nejde nám vo vyhlazení,“ připomněl kapitán a dvorně se uklonil směrem k doktorce, ale Garimovi se zdálo, že v tom uctivém gestu bylo i trochu výsměchu.

„Já vím,“ kýval kníže. „Jen sumarizuji poznatky. Pokud mají takovou inteligenci jak se zdá, třeba by stačilo je upozornit, že jim můžeme zničit jádro jejich společenství, když nám nedají pokoj.“

„Stačí zahnat nebo zlikvidovat oči, a útoky přestanou,“ prohlásil s jistotou Čoklabordy.

„Případně - jak řekla doktorka - zarušit komunikační kanál,“ připomněl znovu opatrně Garim a poslal jejím směrem úsměv.

„Jako že bychom vhodným generátorem překřičeli jejich komunikaci?“ ohlédl se navigátor.

„No,“ promnul si obličej oceánolog. „To by asi pomohlo, ale spíš bychom tím k sobě přilákali novou pozornost. Stačí hluk, který produkuje dosavadní detekce.“

„Stačila by jen úzká frekvence, na které chřestí,“ řekla Ronnemi, „ale nebudeme je tím zbytečně dráždit. Zatím. V případě nouze to použijeme jako rušivé sirény.“

„Souhlas. Takže Danno,“ shrnul kapitán. „Prvně: obrana před dalším nárazem. Pak až to vostatní.“

„Ještě moment,“ zvedl ruku navigátor. „Co s těmi duchy?“

Všichni se na něj překvapeně podívali.

Čekblit podrážděně zavrčel. „Nejsou to duchové. Jen si eště nenašel příčinu.“

„A kde mám jako hledat?“ ohradil se Kisandr. Rozhlédl se po ostatních. „Zaobírali jsme se spolu těmi záhadnými případy narušení palubní bezpečnosti. A ty divné jevy stále pokračují, i když je bezpečnostní systém v pořádku.“ Ukázal prstem na Garima: „A mladej je v tom nevinně.“

„Vodpověděl sis sám. Někde máš díru v systému a tou ti do něj lezou chyby. Najdi jí, a oprav“ reagoval kapitán.

„V systému díra není. Je to reálný jev!“

Čekblit unaveně přivřel oči. „Koukej, žádný strašidla na týdle planetě nejsou. Není tu vůbec nic, kromě nás a ryb co plavou kilometry pod hladinou. Takže si ty duchy musí generovat tvuj bezpečnostní systém sám v sobě.“

„Duchové z Entimy,“ poznamenal Garim dříve než si to mohl rozvážit. Po jeho slovech zavládlo ticho.

„To byla sice trefná, ale blbá poznámka,“ řekl Čekblit tvrdě.

„Omlouvám se,“ zašeptal mladík.

„Nemůžou to třeba dělat ty ryby?“ nadhodil navigátor.

„Jsou to jen ryby!“ namítl Čoklabordy.

„Ale podezřele organizované!“ nechtěl se vzdát navigátor.

„Esli se ti do systému dokážou infiltrovat i ryby, nestojí celej systém ani jeho správce za nic!“ poznamenal příkře kapitán. Navigátor se zaškaredil, ale nic neřekl.

„Možná jsme ještě neviděli všechno,“ nedal si pokoj Garim.

„To je dost možné. Entima byla spálená nějakým výbojem,“ připomněl Swyend. „Kde se vzal? Byl to přírodní jev? Důsledek útoku nějakého, řekněme, tvora? Nebo snaha o obranu?“

„Danno? Swyende?“ ozvala se doktorka. „Dokázali byste mi chyťt nějaké takzvané oko? Nepoškozené?“

Technik pokrčil rameny. „Víš, mám práce dost, Ronnemi.“

„Ano, vím. Ale mohlo by to mít vliv na bezpečnost lodi.“

„Nejprv obrana,“ rozhodl kapitán. „A hned pak to zkuste ulovit doktorce.“

„Jasně,“ kývl technik s povzdechem.

„Kisku. Nastav cestu někam šikovně k severnímu ledovému poli. Čoklabordy na něm chce udělat průzkum jako na jižním.“

„Bez problému,“ kývl navigátor. „Tady je úplně jedno, kam člověk pluje, ale aspoň se mezitím ohřejeme u rovníku.“

Vtom zvolal oceánolog: „Koukejte!“ Chvatně hodil obraz na stěnu. Podmořské společenství, pohybující se v hloubce kolem Tokomby, náhle radikálně změnilo směr.

*

35 - Nový nepřítel

„Jejich největší borec si o nás rozbil hlavu, tak moudře zařadili zpátečku,“ ušklíbl se Danno.

„Příroda nedělá zbytečné věci,“ připustil Čoklabordy. „Pokud usoudili že jsme příliš nedostupná kořist, budou nás už nadále ignorovat.“

Značky na obraze skutečně mířily pryč, téměř v pravém úhlu k dřívějšímu směru.

„Tim líp,“ zavrčel kapitán. „Aspoň bude čas na přípravu. Takže tak!“ vstal rázně. Posádka se počala rozcházet. Garim by se rád podíval na vytaženého tvora, jehož právě porcovali roboti, vybaveni rozličnými řeznickými pomůckami. Jenže Tokomba teprve zvolna sklouzávala ze hřbetu gigantického osmikilometrového přílivu, a atmosféra byla turbulentní.

Nezlepšuje se to? Vyvolal si na organizéru meteorologický přehled. Bouře skutečně odcházela; mizela stejně rychle jako se objevila, ale v patách se jí táhla temná mračna a mrazivý stratosférický vzduch. Mínus jedenáct? Brrr! Už abychom byli blíž k rovníku!

Skafandr, napadlo Garima. Tentokrát si ho vezmu! „Ochranný oděv. Kompletní. S dýchacím aparátem. S vyhříváním. Moje velikost. Hledej,“ vyzval organizér. Odpověď přišla téměř obratem. Sklady Tokomby samozřejmě disponovaly mnoha druhy oděvů, mezi nimiž byly i ochranné skafandry s vlastní podporou života.

Garim zvesela došel do své kabiny, kam si nechal vybraný oblek doručit jedním z mnoha obslužných robotů. Oblek byl nepoužitý, zabalený ještě v originální fólii s inertní atmosférou. Rozbalil ho a za chvíli se proměnil v napodobeninu kosmonauta před výstupem do vesmíru. Koneckonců, paralela nebyla od věci, neboť prostředí venku nebylo nijak extra pohodové.

„Pozor. Vlna z pravoboku!“ ozval se náhle hlas navigátora.

Vlna?! Garim vzpomněl na „jámu“. Když navigátor varuje, musí to stát za to! A už cítil, jak se podlaha počíná sklánět. Nějaká síla ho navíc tlačila do rohu kajuty. Tentokráte to nebylo pouhé zhoupnutí. Loď se nakláněla víc a víc, Garim už musel hodně pokrčit nohu, aby náklon vyrovnal. Věci, položené na stole, sjely a spadly dolů. Sklon rostl ještě několik napjatých sekund, a v okamžiku kdy Garim dostal strach, že by se Tokomba mohla snad převrhnout, se počal zmenšovat.

Uf! Má smysl za takových podmínek chodit na palubu? řekl si. Ale když už jsem se oblekl...!

Další chyba, řekl si Garim, když těžce dusal podpalubím Tokomby k jednomu ze zádových turniketů: měl jsem se obléci až u výstupu! Chůze nitrem lodi mu navíc stále přišla tak přízračná jako poprvé: chodby tonuly ve tmě, a pouze bublina světla se pohybovala spolu s ním.

„Zvědavý?“ Z boční chodby se nečekaně vynořila mohutná silueta. Byl to Swyend, který se také rozhodl vystoupit na palubu. Měl na sobě svůj lovecký oblek, který byl výrazně mohutnější než Garimův vypůjčený.

„Správně,“ přikývl mladík. „Co to bylo za vlnu, Swyende?“

„Objevila zničeho nic kousek od lodi. Měla skoro čtyřicet metrů. Kisk sice udělal rychlý čtvrtobrat, takže jsme ji najeli předí, ale s náklonem se nic dělat nedalo.“

„Aha. Myslíš, že venku bude něco k ulovení?“ kývl k mohutné pušce, kterou Swyend nesl.

„Možná. Čoklabordy pořád porcuje to vytažené beranidlo, a háže kusy do vody. Třeba to někoho přiláká, tak si na chvíli sednu na posed.“

Dál kráčeli společně. Garim pošilhával po lovcovi, ale buďto mu jeho oblek umožňoval snadnější pohyb, anebo to lovec díky své síle ani nevnímal. Sotva mu stačil. Náhle se vpředu, prakticky na rozhraní světla a tmy, cosi mihlo, a Swyendova paže se zbraní vyskočila k rameni.

„Viděls to?!“ sykl Swyend.

„Jo, jo,“ přikyvoval Garim, i když si ale vůbec nebyl jistý, co vlastně viděl.

„Kisku!“ Swyend volal na vnitřní lince. „Něco tu bylo!“

„Cože?!“ slyšel Garim užaslý hlas navigátora. „Vy jste to viděli na vlastní oči?!“

„Potvrzují,“ přitakal kníže.

„I já,“ připojil se Garim.

„To ovšem kompletně mění celou situaci! Je to vážně reálný jev, žádní fantómové v systému!“

„Jestli to je reálné nebo ne, mi je jedno,“ vrčel kníže. „Ale pokud to na mě ještě jednou takhle vybafne, možná tomu reflexivně udělám v těle nový větrací systém!“ Pak se hlas ztlumil - bylo zřejmé, že komunikuje s robotickou obsluhou.

„Žádná palba uvnitř lodi!“ vstoupil náhle kapitán do hovoru.

„Služba už mi nese speciální střely s řízenou deformací,“ opáčil lovec. „Nic nepoškodím, projektil zůstane vězet v cíli.“

„Swyende!“ zesílil Čekblitův hlas.

„Je to přece také věc bezpečnosti lodi, ne?“ pokusil se lovec obhájit své stanovisko.

„Nic takového!“ trval na svém Čekblit. „Leda by šlo vo život!“

Swyendovi nezbylo než ustoupit. „Rozumím,“ řekl zklamaně. „Tak jdeme, mladej,“ podotkl ke Garimovi. Během debaty stáli na místě a nyní obslužný robot dohonil lovce a podával mu zásobníky s objednaným střelivem. „Na škodu nebudou,“ zahučel kníže a vzal si je.

Prošli několika chodbovými uzávěry do zádového hangáru. Ten byl momentálně ponořen do pološera, neboť tu neprobíhaly žádné manipulační práce. Vešli do přechodové sekce, čímž se dostali konečně k výstupním dveřím. Garim nasadil průhlednou plastovou přílbu a zkontroloval funkce systémů. Vše vypadalo dobře.

„Nezapomeň,“ udělal Swyend gesto k jisticímu zařízení. „Ať tě nemusíme lovit z moře!“

„Jasně,“ kývl Garim a aktivoval jištění jakoby to bylo samo sebou. V duchu se pousmál. Není přece malé děcko, aby lezl přes zábradlí pryč z paluby. Ale lovcova poznámka byla prozíravá, obzvlášť vzhledem k nedávné vlně.

Dveře se otevřely v závoji jiskřivých kapek. Nejdřív vyšel ven Swyend, Garim za ním.

Tokomba, sklouzávající po okem nezmatelném svahu gigantické přílivové vlny, zvenku vypadala téměř jako tající ledovec. Vše bylo utopeno pod větší či menší vrstvou ledu a sněhu, kromě částí, které byly čerstvě očištěné nepřetržitou palubní robotickou službou. Díky tomu, že mířili k rovníku, převezme boj s ledovou záplavou místo robotických uklízeček slunce. Ale automaty nepolevovaly ve svém obětavém snažení, a dál čistily nánosy, které pokryly palubu i nástavby během bouře.

Ta již byla pryč, ale na sluníčko bylo nutno si počkat. Prozatím celé okolí tonulo v husté ledové mlze, která se hnala zdánlivě proti směru plavby. Kupodivu nebyl slyšet žádný hluk. Zenobijský oceán nějakým zázrakem předváděl, že umí být i docela potichu.

Garim se mimoděk otřásl, jak na něj záutočil chlad, dřív než oblek stačil vyrovnat teplotu. Nechal vysunout protiskluzové hroty z podrážek, zorientoval se a opatrně vykročil k zádi.

Pod vysokým jeřábem rozeznal temnou masu obrovského tvora, jež ovšem byla díky činnosti dekompozičních robotů ve stádiu systematického rozpadu. Mohutné pily a drapáky oddělovaly v krvavých fontánách části mrtvého těla, přičemž všechno bedlivě sledovalo množství kamer na visutých rampách. Díky tomu posléze program dokáže vytvořit virtuální model celého živočicha.

Po palubě, brutálně zacákané vším možným co tryskalo z rozpáraného obřího těla, běhalo v nekonečné smyčce množství menších obslužných strojů, které odnášely získané vzorky různých tkání do ústí předávací komory. Odtud je jiné stroje uvnitř odebíraly, vkládaly do hermetických schránek s nezaměnitelným označením, a hbitě odnášely do laboratoře, kde byly konzervovány a ukládány k podrobnému průzkumu.

Celé to hemžení zastřešovalo šest mechanických chapadel s hadicemi, které se neúnavně snažily průběžně čistit všechna pracující zařízení od krve a zbytků tkání. Průzkumný program Pana Čoklabordyho běžel zcela samostatně, bez zásahu člověka.

Mohutný čelní štít tvora spolu s lebkou ležel již vedle, připevněn kinetoplastovými pásy. Garim přemohl zděšení z krvavého divadla a udělal ještě dva kroky. Všiml si, že hrot toho masivního beranidla se zdál být hustě prostoupen nějakým minerálem! Jak se k němu ale jakýkoli tvor mohl dostat?

Proti komu evoluce vytvořila tak obří zbraň? Ale ovšem, uvědomil si vzápětí. Producenti. Obrovské živé továrny, plující temnými hlubinami. Takový tvor je vhodný k ataku potravinového centra nepřátelského zvířecího společenství. Rád bych to někdy viděl, pomyslel si. Ale raději z bezpečné vzdálenosti.

Mimoděk si promnul prsty v rukavicích a rozhlédl se, ale níže nikde. Pochopitelně, ušklíbl se v duchu. Kdyby v té mlze stál dvacet kroků ode mě, stejně bych ho nejspíš neviděl.

Co jsem chtěl, to jsem viděl, řekl si.

Otočil se a pomalu se vracel přes ledové nánosy. Mlha ještě zhoustla, dohlednost okolí se zúžila. Nebýt jistícího lanka, mohl by bloudit kdoví kudy.

Opatrně našlapoval, aby se hroty obuvi měly čas chytit. Vrstva ledu pod nohama byla kluzká jak sklo. Kdybych upadl, na zádech žádné hroty nemám, napadlo ho. A kdyby led na kraji paluby byl vyšší než zábradlí... klidně bych mohl skončit v moři.

Mimoděk uchopil jistící lanko do ruky, protože bylo jeho jediné vodítko zpět do bezpečí.

Takže si velmi oddechl, když v mlze rozeznal signální světla na mohutné nástavbě a v ní dveře. Zde byla paluba téměř zbavena ledu, takže kráčet jistěji a klidněji.

Jenže vtom s překvapením zastavil, protože vedle vstupu stála malá postava, kterou si nemohl splést i když ji viděl jen několikrát. Byl to fámulus, ve svém tmavém plášti.

Garim zapnul komunikátor na obleku. „Přišla ses podívat? Ale měla sis vzít skafandr, je tu docela zima...“ Došel mu dech, když si všiml že zpod pláště čouhají bosá chodidla. „Co to vyvádíš? Vždyť zmrzneš!“

„Ne mi zima,“ odnesl ledový vzduch bílý obláček jejího dechu.

„To mi povídej!“ nesouhlasil. „Pojď dovnitř do tepla!“

„Ne mi zima,“ opakovala a na důkaz rozevřela oděv. Garim mimoděk otočil hlavu směrem ke kraji paluby, protože dlouhý plášť byl jediné co měl fámulus na sobě. Ale stejně nešlo nevnímat, jak mlha, ledově syčící kolem nich, krade mížné cary horkého vzduchu ze štíhlého těla.

„No u Leptona,“ vydechl. Mistr a jeho učeň, vytanulo mu v hlavě. Tahle Ferglamská slečinka možná disponuje netušenými možnostmi. Pozor na to!

„No dobrá... a co tu vlastně děláš?“ začal opatrně.

„Přišla jsem podívat...“

„Na rybu?“ mávl rukou. „Už toho z ní moc nezbyvá.“

„Ne. Na ,“ zavrtěla lehce hlavou, a konečně zavřela kraje pláště.

„Na co?!“ neporozuměl poslednímu slovu.

„,“ zopakovala. To není slovo, uvědomil si Garim. To je podobný zvuk, jaké vydával velmistr při svém čarování! Pojem, srozumitelný jen zasvěceným!

„Promiň, neznám ten Ferglamský výraz,“ rozhodl se hrát nevědomého. Nesměl ani nepřímou naznačit, že se tajně díval do jejich apartmá.

„To ne panferg,“ řekla. „Však víš...“

Garimovi zaskočil dech. Jenže než stihl najít nějakou neutrální odpověď, fámulus pozvedl levou ruku směrem přes zábradlí. Garim se mimoděk podíval daným směrem, a-

-co to bylo?! Snažil se zaostřit pohled do mlhavých závojų, protože to co tam před okamžikem letmo zahlédl, bylo hodně děsivé.

Garim náhle cítil srdce až někde v krku. Neblázni, nešil, domlouval si v duchu. Jsi student prestižní univerzity, ovládáš exaktní vědy i psychologii, orientuješ se v počítačích a mezihvězdných letech, takže víš, že přízraky prostě neexistují. Neskrývají se v žádné fyzikální rovnici, je to dětinská hloupost! Jenže malý, ale nejmíce vyděšený hlásek v jeho nitru vytrvale křičel: byl to démon, neokecáš to! Víš to! Viděls ho!

Napůl se k němu potočila. „Je tam, pravda?!“ řekla klidně.

Několik kotoučů mlhy opět ztmavlo, a v jejich nitru se počalo znovu formovat cosi hrozného. To není halucinace, vážně to vidím, uvědomil si, když zcela jasně rozpoznal obrovitou, tesáky opatřenou hlavu!

„Honem dovnitř!“ protrhl se z ochromení. Popadl dívku za rameno, levou rukou udeřil do spínače průchodu a doslova ji nacpal do otevírajících se dveří. V horečném chvatu se vedral dovnitř i on a honem stiskl čidlo uzavření. Ty tři sekundy, než silné dveře zapadly na své místo, byly hotovým očištěm.

V přílbě mu něco tiše píplo. Zapomněl deaktivovat protiskluzové hroty, a program je zasunul samočinně. Nové pípnutí indikovalo odpojení jistícího lanka.

Garim zhluboka vydechl a strohé technické tvary přechodové sekce mu vrátily velký díl sebejistoty. Jenže vtom ho napadla jiná děsná věc: kníže je někde venku!

Upřel pohled na fámula. „Může to knížeti venku ublížit?“

Postavička vedle něj zavrtěla hlavou, ale bylo to poněkud nejisté gesto. Jejda jejda, pomyslel si.

Chvatně přepnul kanál komunikačního zařízení v přílbě. „Swyende?“ zvolal naléhavě. „Slyšíš? Vrať se dovnitř! Hned!“

„Zklidni se, člověče,“ ozval se lovcův hlas. „Co se děje, že tak řveš, jako by ta potvora pod jeřábem obživla?“

„Řeknu ti až pak, ale dělej!“ křičel dál Garim.

„Jdu!“ slyšel ráznou odpověď. „Ale nepřej si mě, jestli to bude nějaká hloupost!“

Vnější průchod se konečně otevřel a kníže vkročil dovnitř. „Jsem tu. Vida,“ reagoval na fámuluse. „To jsou k nám hosté!“ Ruka bojového obleku náznakem porozhalila okraj pláště. „Hm! Netušil jsem, že na Ferglamu žijí tak horkokrevní lidé...“

Cože? Kníže si myslí, že jsem ho volal kvůli tomu? Garim zalapal po dechu. No to snad ne!

Swyend pustil kraj pláště a kývl k němu. „Zajímavý úlovek! Ale opatrně s ním, odvážný studente! A teď koukej vyvalit, co ti zas přeletělo přes nos?!“

Garim náhle nedokázal shledat slova. Když Swyendovi po pravdě řekne, co viděl, vyslouží si nejspíš posměch a možná důkladné vyšetření u Ronnemi. Mlčel a cítil, jak je jeho mlčení každou další vteřinu trapnější.

„Všem na palubě,“ uslyšeli náhle navigátorův hlas. „Budeme mít patrně návštěvu. Dole se to proklatě rojí.“

„Rozumím,“ ozval se Swyend. „Už jsme uvnitř.“

„To je úplně jiná skupina,“ slyšeli Čoklabordyho hlas na společném komunikačním kanálu.

„Danno?“ ozvala se nečekaně doktorka. „Máš připravenou nějakou obranu?“

Garim zapomněl na démona i fámula, a mlčky povytáhl obočí. Co se na nás řítí, že se doktorka zajímá o obranu lodi?! Zřejmě totéž napadlo i kapitána.

„Danno!“ velel důrazně. „Aktivuj torpéda! Chci je mít ve vodě pro všechny případy!“

„Tak co se tedy děje?!“ podotkl Swyend naléhavě.

„Kontakt za tři- dva- jedna, jsou na nás nalepeni,“ hlásil Kisandr.

„Co můj úlovek?“ staral se Čoklabordy. „Jdou po něm?“

„Nevypadá to,“ vrtěl navigátor hlavou. „Tápají po trupu. Jako kdyby byli jen zvědaví... To mě podrž! Lezou nad hladinu! A jsou hodně velcí! Jste všichni uvnitř a máte zavřeno?!“

„Všichni, a zavřeno,“ potvrdil kníže a vlastní rukou se ujistil, že jsou páky na průchodu zaklapnuté do zamčené polohy.

Vtom nastal výboj.

*

36 - Ochromení

Celé okolí se na okamžik zaplnilo zběsile rozvětvenou a propletenou kaskádou tenoučkových bílofialových blesků, načež vše pohaslo do úplné tmy.

„No Leptone!“ vyjekl Garim. „Co to bylo?“

Ale nikdo mu neodpovídal. Současně si uvědomil, že je kolem tma a podlaha se mocně houpe.

Jsem oslepený? polekal se.

„Haló! Jaká je situace?“

Bez odpovědi. Náhle si uvědomil, že všechny kontrolky, které měl v dohledu na dolním lemu přílby, jsou červené. Oblek nefungoval! Anebo to jsou jen mžitky oslněných očí?

„Kapitáne!“ vykřikl, jako kdyby síla hlasu mohla něco změnit. Ale odezva žádná. Pak si oddechl, protože se na stěnách a podlaze rozzářily nouzové osvětlovací prvky. Není slepý!

Vratce došel ke stěně a zaklesl ruku do úchyty. Podlaha se stále kymácela. Potápíme se? napadlo ho mrazivě. Děsivá představa osmi set kilometrů temné vody pod nohama byla rázem zpátky.

Píp. Píp. Píp. Kontrolky v lemu přílby váhavě, ale jedna po druhé naskakovaly do žlutého, a konečně do zeleného stavu. Vícenásobně jištěné obvody obleku postupně převzaly funkci namísto těch zničených.

Vtom se vedle prudce rozsvítilo světlo, až Garima osnilo. Vymrštil ruku a zaclonil si oči.

„To jsem já,“ uslyšel Swyendův klidný hlas. „Něco mi shodilo většinu obvodů. Ale už funguju. Co ty, mladej?“

„Totéž,“ zmohl se na odpověď a zašátral po uzávěru přílby.

„Nesundávej si to,“ řekl kníže. „Kdyby se to opakovalo. Slyšíš?“ udělal výmluvné gesto. Garim nastražil uši. Něco velkého a těžkého se plazivě pohybovalo po palubě lodi. Do toho se ozýval zvuk, jasně vzbuzující představu drápů či tesáků, snažících se zahryznout do čehokoli v dosahu.

Kníže pokračoval. „Jsou tam. A cítíš ty výkyvy? Stabilizace neběží. Asi vypadla celá loď – svítí jen nouzové okruhy. To venku se dovnitř tak snadno neprokouše, ale nesmíme jen čekat. Takže dík, žes mě včas zavolal dovnitř.“

A teď jdeme na to. Nejdůležitější je reaktor. Jestli dopadl stejně jako to co vidíme kolem sebe, do pár minut máme vystaráno. Zkusím to zjistit. Ty se postarej o fámuluse.“

„Jo! Jo!“ přitakal překotně Garim, ohromen Swyendovým klidem.

„Tohle si vezmi, kdyby něco. Ale s rozvahou! Kouše,“ položil lovec na podlahu masivní pistoli, kterou vyndal z kapsy. Pak bez váhání došel k vnitřním dveřím a manuálně je otevřel. Tokomba byla uvnitř černá jak hrobka. Kromě nouzových okruhů a světelné signalizace bylo vše mrtvé. Jenže loď prokázala, že byla projektovaná na extrémní situace. Kníže ještě nedošel ani k nejbližšímu pomocnému velitelskému bodu, když se rozzářilo běžné světlo.

„Čekblite?“ pokusil se ihned Swyend o spojení. „Ronnemi?“

Bez odezvy. Ale další průchod se již sám otevřel, když k němu přišel. To bylo povzbudivé.

Kníže ihned aktivoval pomocný velitelský bod, což bylo jedno z více míst na lodi, odkud se v případě potřeby daly řešit nouzové situace. Na panelu se objevilo schéma lodi, zaplavené červenými značkami. Soustředěně jel prstem po seznamu, a zvolil jednu z možností. Ukázalo se schéma energetické sítě. Sláva! Symbol reaktoru a obslužných zařízení byl zelený!

„Uf,“ oddechl si Swyend zhluboka a horečně hledal strukturální status. „Tady! Skvěle!“ mluvil sám pro sebe. „Vodu zjevně nenabíráme, reaktor běží. A jak vidím, do zprovoznění řídicích systémů chybí ještě 72 procent. S tím už se dá něco dělat. Dobrá loď je tahle Tokomba. Fakt dobrá. Garime? Jak jste na tom?“

Když kníže před chvílí rozdělil úlohy, Garim málem zpanikařil. Co já mohu zjistit? ptal se sám sebe. Nemám o zdravotědě ani potuchy!

Pak dostal nápad. Sklonil se a pokusil se bezvládného fámula uložit pokud možno normálně. Pak přiblížil přílbu co nejvíce k jeho ústům. Ta úleva, když se na průhledném materiálu objevil nepatrný obláček kondenzovaného dechu, byla nepopsatelná.

„Myslím že je živá,“ referoval.

„Dobrá. Vyrážím do velína.“

„A co já tady?!“

„Čekej. Hlavně neotvírej ven. Měl by se spustit systém podpory života. Ozvu se,“ řekl kníže.

„Steward!“ vydal povel, a vedle něj se objevila zářící ikonka virtuálního rádce. Swyend si byl zcela jistý kudy mají jít, ale

neškodilo mít po ruce návodčího, který by ho informoval o nečekané změně situace. Dusal chodbami a ze zvyku vybíhal do zatáček se zbraní u líce.

„Jsem ve velínu,“ ozval se po čase. To, co viděl, nebylo povzbudivé. Ovládací soustava byla utopená v rudých symbolech, a v křeslech bezvládně ležely dvě postavy. Byl to kapitán a navigátor. Na hrudi jim každému končilo jedno článkované chapadlo, spuštěné ze stropu – palubní systém podpory života.

Stejně biomechanické zařízení se náhle dalo do pohybu i v přechodové sekci, kde zůstal Garim. Dozorčí systém, poškozený záhadným výbojem, již získal zpět svou funkčnost, rozhlédl se a našel osobu v ohrožení. Článkovaný chobot se vysunul ze stěny, rozevřel biologické rozhraní, vnikl pod zpola rozhalený plášť a přitiskl se na fámulovu hrud'. Chvilku nato se na něm rozsvítilo několik zelených signálů na znamení, že život není bezprostředně ohrožen.

„Takže,“ slyšel mezitím v přilbě hluboký lovcův povzdech. „Swyend. Čas 15:07. Stav lodi: vlastními silami se restauruje po energetickém incidentu neznámé povahy. Jsem ve velínu, Garim v přechodové sekci, oba bez zjevných potíží. Kapitán v bezvědomí, navigátor také, fámulus v přechodové komoře?“

„Také bezvědomí,“ doplnil Garim.

„Nouzové ošetření aktivní,“ pokračoval lovec. „Svítil zelená.“

„Ano, tady taky.“

Kníže pokračoval: „Žádné jiné spojení nemáme. Systém hlásí 66 procent nefunkčnosti, a zatím se zvolna zlepšuje. Na palubě spatření neznámí mořští tvorové.“ Otočil se ke stewardovi. „Co je třeba udělat?“ tázal se stručně.

„Zachovat klid,“ opáčil steward s úsměvem.

Garim sevřel rty. Také ho mohlo napadnout zavolat si návodčího a zeptat se! Naštěstí nic nezmeškal - odpověď nouzového systému byla správná. Tokomba se nepotápěla, reaktor běžel a okruhy se zvolna uváděly zpět do činnosti - v čemž nikdo z nich nedokázal sebeméně pomoci.

„Jdu za doktorkou,“ slyšel Garim lovcův hlas.

„Jo,“ potvrdil že slyší, a pokusil se dívku pokud možno přikrýt pláštěm, který měla na sobě.

Píp! Málem polekaně vyskočil, ale to jen jeho oblek hlásil, že vyčerpal polovinu vzduchové zásoby. Zbytečné, pomyslel si Garim a už-už by přilbu sundal, když ho napadlo, že by mohlo něco být

ve vzduchu. Třeba halucinogenní látka nebo nákaza. To ale představovalo problém, neboť oblek mu poskytne dýchací vzduch jen na dalších patnáct minut.

„Swyende?“ odhodlal se.

„Co je zas!“

„Mám vzduch na čtvrt hodiny.“

„Někde tam budeš mít určitě napojení na lodní rozvod.“

„Jo aha. Dík.“

„15:22. Jsem u doktorky,“ řekl Swyend místo odpovědi.

„V bezvědomí. Žádné zjevné zranění, nouzové ošetření aktivní, zelená svítí. Žádná rozpoznatelná hrozba kolem. Jdu zpátky do velína.“

„A co ostatní?“ vypadlo z Garima.

„Ti počkají!“ odsekl kníže.

Mladík se nechtěl hádat. Počal raději hledat nějaký přípojný bod pro svůj dýchací systém. Nouzový steward ho rychle navedl: ve stěnách bylo hned několik kontaktů. Garim spokojeně vyňal hadičku z malé kapsy na svém obleku, připojil se a-

A nic.

Zkusil odpojit a připojit znova. Pak ještě u vedlejšího portu.

„Steward! Stav rozvodu dýchacího vzduchu?“ obrátil se na ikonku palubního pomocníka, jen co se u něj objevila.

„Nepoškozen. Nečinný.“

„Jak - nečinný?! Co to má být?!“

„Nečinný znamená: není zapnut.“

„A proč není zapnut?“ zopakoval Garim rozzlobeně doslovnou formulaci.

„Energie nutná k jeho funkci byla vypnuta.“

„Proč?“

„Energie je potřeba jinde.“

„Jinde?!“ rozčílil se Garim. „Co může být důležitějšího než aby se posádka neudusila?!“

„Řízení a chlazení reaktoru,“ opáčila ikona.

A hrome. Garim rázem zmlkl. S takovým argumentem se nedalo moc dobře diskutovat.

„Swyende?“ odvážil se znovu. „Jsem připojený, ale rozvody nejdou. Nevíš co s tím?“

„Zbytečně prudí,“ slyšel otrávený hlas. „Zkusím na něj fintu!“
„Pro pořádek: kolik je na palubě aktivní posádky?“ pokračoval lovcův hlas na společném kanálu.

„Jen ty a jedna další osoba,“ slyšel Garim slabě odpověď stewarda.

„Dobrá. Čas 15:35 - přebírám funkci kapitána.“

„Rozumím a potvrzuji,“ zněla odpověď.

To je to tak prosté? užasl Garim. To jsem měl vědět dřív!

„Vypni nepotřebné osvětlení a topení, aktivuj systém podpory života.“

„Provedeno!“

V Garimově přílbě tiše píplo a značka u rozvodu se rozzářila zeleně na znamení, že je do zásobníku obleku doplňován dýchací vzduch. Uf, oddechl si.

„Garime? Dokázal bys fámula eskortovat k doktorce?“ nedal si pokoj Swyend.

„No... možná!“

„Zavolej si nosítka,“ poradil mu Swyend.

No ovšem! Garim se hořce ušklíbl. Další věc, na kterou zapomněl! „Nosítka!“ vydal příkaz virtuálnímu stewardovi.

Zanedlouho se otevřel vnitřní průchod a dovnitř vjelo automatické lůžko. Jak se ukázalo, nouzové zdravotní zařízení bylo plně samostatné. Zastavilo poblíž fámula a vysunulo chapadlo s nějakým detektorem, který provedl první sken situace. Pak vysunulo další četná chapadla, která byla připojena k okrajům, samo se nastavilo vedle ležícího těla a bez jediného otřesu nebo změny polohy byla dívka naložena a zafixována.

Když se odpojil zdravotní chobot, řekl Garim: „Následuj mě!“ A vydal se za návodčím ke kajutě doktorky.

Než se Garim nadál, byl na chodbě a kolem byla tma, v níž zářily jen nouzové značky. Aha, osvětlení je vypnuté, uvědomil si. Rozsvítil malý zdroj světla v obleku a odhodlaně pochodoval. Ale moc volno u srdce mu nebylo. Jeho světlo za pohybu vrhalo divné stíny, a Garim by leckdy i přísahal, že se ty stíny hýbaly jinak než on. A nabitá zbraň v ruce mu neustále připomínala, že ohrožení trvá. V tichu slyšel tlumené, ale urputné skřípění zubů nebo drápů na povrchu Tokomby, strašidelně znásobené ozvěnou v mlčících chodbách.

Dorazil k označené kajutě a automatika mu samočinně otevřela. Nemusel se ani ptát - bylo zřejmé, že je doktorka v bezvědomí, jinak by ho dveře bez ohlášení nepustily. Vešel a rozhlédl se. Křeslo u infostěny bylo otočené a Ronnemi ležela na zádech trochu šikmo na lůžku. Bylo jasné, že ji tam musel lovec odnést.

Tak jako kapitán s navigátorem ve velínu, i ona měla na hrudi připojený chobot nouzového ošetřovacího systému, tvořený umělohmotnými a kovovými články. Jak už konstatoval Swyend, svítila na něm zelená. Dotyčná osoba tedy byla naživu, ale stroj, určený pouze pro záchranu vitálních funkcí, nedokázal řešit žádný následný problém.

Garim zaparkoval nosítka, otočil křeslo, našel kontakt a připojil vzduchovou hadičku. Zelená kontrolka dala najevo, že je vše v pořádku. Usadil se a konečně měl čas vydechnout. Pak si uvědomil to, co bylo sice zřejmé, ale jeho mysl to zaregistrovala až nyní. Chapadlo nouzového ošetřovacího systému při svém připojování samočinně odstranilo oděv, a tím způsobem bylo vidět z krásného doktorčina těla víc, než by běžný pasažér na palubě mohl očekávat.

Ve fámulově případě se Garim snažil dělat jakoby nic, ale teď mimoděk zatajil dech. Málem už vstal, aby se podíval zblízka. Věru, že by tak překrásný pohled dokázal leckomu zatemnit rozum! Ale Garim se na poslední chvíli zarazil. Máme aktivované stewardy ve stavu nouze. Vše co se na Tokombě děje, je od té chvíle monitorováno a ukládáno. A ve všem se posléze patrně budou podrobně vrtat různé vyšetřovací komise. Mezi kamarády by za to sklídl určitě pochvalný pokřik, ale jinak by asi nepůsobilo moc příznivě kdyby doktorku očumoval.

Vtom zahlédl koutkem oka pohyb.

Cože?

Ohlédl se ke dveřím, ale kolem vchodu do kajuty bylo pochopitelně prázdné. Asi se mu něco zdálo.

Copak asi dělá Swyend ve velínu? pomyslel si, když vtom se vjem pohybu opakoval.

Otočil se od doktorky ke dveřím. To si někdo ze mě dělá-

A pak naprosto ztrnul, protože u dveří, tam kde by neměl nikdo být, se objevila - Ronnemi.

*

37 - Obnova

„Swyende!“ vykřikl Garim úplně mimoděk.

„Co je!“ slyšel tradičně otrávený lovcův hlas.

„Ona- ona je tady!“ vykoktal ze sebe.

„Kdo?“

„No... Ronnemi!“

„A kde by jako měla být!“

„Ne! Ona je tu - dvakrát!“ vyrazil ze sebe Garim.

Žádná odpověď.

„Slyšíš mě?!“ skoro zaječel.

„Máš pořádně připojený vzduch?“ tázal se kníže.

„No, jasně!“ otočil se Garim k hadičce.

„A je tam ještě?“ padla zvláštní otázka.

Garim zvedl oči ke vstupu. „Ne. Není. Hele, Swyende-“

„Dobře poslouvej, synku,“ řekl lovec důrazně. „Vím o nich. Jsou po celé lodi.“

„Po celé lodi?!“ zděsil se Garim.

„Jo, a nezmatkuj. Potkal jsem je cestou do velína. Vím že vypadají jako my, a občas i trochu strašidelněji. Ale nestřílejí, dokud to nebude naprosto nezbytné, slyšíš mě?!“

„Co jsou zač?“ zašeptal Garim, jako by tím mohl něčemu pomoci.

„Vím tolik co ty!“ odsekl kníže. Pak klidněji dodal: „Neboj, neskončíme jako Entima. Tokomba se stále oživuje, už nefunguje jen 39 procent. Chovej se jako chlap, a uvidíme.“

Snadno se řekne, hůře udělá. Garimovi náhlá společnost přízraků, z nichž některé vypadaly až děsivě reálně, vůbec nedělala dobře. Objevovaly se zcela nečekaně, někdy stály na místě, někdy pluly prostorem, a pak opět mizely. Krom řídkých případů, kdy měly až děsivě přesný vzhled někoho z posádky, vypadaly většinou jako temné, mnohotvaré entity, oscilující od vzhledu svíjejících se chobotnic přes nesmyslné technické struktury až k různým torzům figurín, kterým sochař nestačil dát jakékoli osobní rysy. Nicméně musely být hmotné, protože zakrývaly předměty a v proudu světla vrhaly jasně znatelný stín.

Garim sledoval střídavě přízraky, doktorku, fámula a pistoli, kterou stále svíral v ruce. Vůbec nevěděl, zda by v případě

nutnosti byl schopen vystřelit, zda by poznal, že ta nutnost nastala, a už vůbec ne jestli by to něčemu dokázalo pomoci. Střely na Entimě neprolétly ničím hmotným, bubnovalo mu v hlavě. Stříleli námořníci do přízraků?! Dopadneme stejně jako oni?!

Náhle se bez varování rozsvítil strop.

„Tokomba je skoro v pořádku,“ slyšel Garim Swyendův hlas. „Pořád se na tebe chodí dívat?“

„Ano...“

„Na mě také. Dokud jen koukají, neřeš je. Budeme mít ještě jednu starost navíc: ty potvory venku pořád chtějí rozebrat loď.“

„A hrome...“ vydechl Garim.

„Neplaš se. Stále jsme dost tvrdý oříšek, než aby nás rozlouskly. Nevzdaluj se ale odtud. Doktorka bude asi jediná, kdo z toho posádku může dostat. Kdyby se přece jen něco dostalo do lodi, musíš ji ochránit stůj co stůj. Rozumíš?“

„Jo, jasně.“

„Hoď si velín na stěnu, uvidíš to co já tady. Já se mezitím pokusím těm obludám na palubě znepříjemnit život.“

Skvělý nápad, málem zajásal Garim, a současně si kysele uvědomil, že ho to mělo napadnout už dávno. Vydal příkaz organizéru a na stěně se objevil přenos z velína. Kníže stál u řídicího pultu a pomalu, rozvážně ukazoval prstem po nabídkách. Nejevil sebemenší známky nervozity, i když se kolem něj také objevovaly různé temné přízraky.

Zato Garim se mimoděk otřásl zděšením, když se přes čelní průhledné pancíře pomalým, kluzkým pohybem přesunula obrovská tmavá hmota. Vypadalo to jako chapadlo, kromě přísavky bylo opatřeno nehezky vyhlížejícími drápy nebo bodci, a tlusté bylo jako tělo muže. Bylo znát, že se zuby snaží něčeho zachytit, ale kníže to řekl dobře: Tokomba byla tvrdý oříšek.

„Krom velkých potvor je venku i několik malých, asi celá rodinka...“ upřesnil Swyend, a náhle změnil tón. „Našel jsem ovládnání obrany! Teď jim dáme co proto! Všem! Zákaz vstupu na palubu! Zamykám výstupy! Aktivuji zbraně!“

Garim napjatě čekal, ale nic se nedělo. Trojmocný Leptone! Něco se pokazilo, a kníže raději mlčí. Jsme ztraceni, blesklo mu hlavou. Tyhle obludy nás už nepustí. A skoro měl nutkání jít zkontrolovat chodbu, jestli nepovolil nějaký vstup a nepláží se k nim nějaké vražedně zubaté chapadlo.

Jenže zdržení mělo svůj důvod: lovec moudře nechal vyměnit průrazné náplně zbraňových zásobníků za trhavé střely, aby si při obraně neprostříleli vlastní loď. To zabralo nějakou chvíli. S dalším problémem se potkal, když zadával sektory palby: program nechtěl dovolit, aby prostor střelby zahrnoval i samotnou loď. A když kníže konečně odblokoval i toto prozíravé omezení, narazil na další zádrhel - radary, zvyklé na palbu do bleskově letících cílů s ostrým radarovým odrazem, nechápaly, jak zaměřit něco co je velké, pomalé, biologické, a prakticky na dosah. Swyend tak nechtěně osvědčil obdivuhodné definiční mistrovství, když v krátkém čase dokázal instruovat palebný systém Tokomby v žádaném smyslu.

Konečně se značky zařízení změnilly na zelenou. Osm samočinných rychlopalných kanónů na palubě se probudilo! Z rotačních hlavní se na útočníky obořila zdrcující ohnivá smršť kadencí téměř padesáti ran v sekundě.

Hned první dávky ukázaly svou sílu. Extrémní palba nejen trhala těla mořských dravců, ale doslova je řezala na kusy. Příšery neměly ani šanci pokusit se o útěk – během pouhých čtyř sekund ohnivého inferna bylo po všem.

„Zaříd' úklid paluby,“ řekl Swyend velmi spokojeně stewardovi. „Tyto označené části zachovat, jinak krom objektu pod jeřábem, veškerý biologický odpad do moře!“

Uf! Garim se zhluboka nadechl. Chtěl knížeti pográtulovat, když si všiml, že se doktorka pohnula.

Ve skutečnosti zaznamenal hlavně chobot nouzového ošetřovacího systému, který se oddělil od těla a poskládal zpět do svého kontejneru.

„Doktorka se odpojila,“ řekl vzrušeně.

„Je vzhůru?“ reagoval kníže rychle.

„Nevím.“ Garim popošel a sklonil se nad ní. Teď už nešlo dělat, že si jí nevšímá, a mladík velmi ztěžka vzdychl.

„Co je?“ naléhal kníže.

„Ronnemi?“ zatřásl Garim jemně s jejím ramenem. „Hej...!“

„No jasně, co je...“ řekla slabě, ale zřetelně. „Zhasni to!“

Garim rychle ztlumil osvětlení. „Je vzhůru,“ hlásil.

„16:11, Garim hlásí že se probrala doktorka,“ slyšel Swyendův komisi hlas.

Ronnemi se pomalu opřela na loktech a kriticky shlédla své obnažené tělo. „Ó jeжда. Cos to se mnou vyváděl, chlapče?“

„To já ne!“ vyrazil ze sebe Garim, celý rudý. „To udělal nouzový ošetřovací systém, vážně!“

Její rty se pohnuly v úsměvu, který patřil mezi ty obzvlášť nebezpečné. „Já vím,“ řekla. „To byl jen vtip.“ Posadila se úplně, a soustředěně a zhluboka dýchala. Garim také znovu velmi ztěžka vzdychl, ovšem z úplně jiného důvodu.

„Nic tu není,“ pravila náhle Ronnemi.

„Já tu jsem...“ ozval se nechápavě.

„Žádný nebezpečný prvek ve vzduchu. Bio nula, jedy nula. Ale... plno sazí. Hoříme? Ou, moje hlava. Proč máš ten expediční oblek? A tu zbraň?“

„Chytilo nás to při návratu zvenka. Kníže považoval za vhodné se nesvlékat, dokud se neprobereš. Rozhodně nevím, že bychom hořeli, reaktor je v pořádku.“ Chvatně zadal organizéru úlohu k vyhledání ohnisek, ale funkce nebyla dosud dostupná. „A ta pistole... jen pro jistotu,“ dodal rozpačitě.

„Dobře,“ přikývla. „Děkuji, žes mě hlídal když jsem byla bez sebe. Vážím si toho. Ale opatrně s tou věcí, ano?“

„Jsem opatrný,“ potvrdil.

„Fámulus?“ všimla si konečně nosítek. Rychle vstala, ale bylo vidět že dosud zápasí s rovnováhou. Přiklekla u dívky, položila dlaně z obou stran hlavy, pak vlevo i vpravo na hrudník, a uklidněně kývla. „Bude v pořádku. Jen-“ umlkla, protože kousek od nich se náhle ze vzduchu znovu zhmotnila její kopie.

„Jo. Tohle se nám tu děje od doby výboje,“ zašeptal Garim.

„Pozoruhodné,“ řekla doktorka klidně. Vstala a vykročila k přeludu, který se vzápětí rozpustil a zmizel. Okamžik stála bez pohybu, jen nasávala vzduch. „Fakt... saze. A co ostatní posádka?“

„Jsou na tom stejně jako ty před chvílí.“

„Dobrá. Pustím se do práce. Hlídej ji,“ pokynula k nosíkám.

„Nechceš s sebou...?“ pozvedl Garim pistoli.

Zaváhala. „Asi ne. Buď v klidu, ano?“

V dalších minutách doktorka našla Danna, zjistila že je také v bezvědomí, a nechala ho nosítky dopravit do velína. Tamtéž dopravila i velmistra.

„Doktor na můstku,“ řekla poté. „Přebírám velení.“

„Rozumím a souhlasím,“ opáčil bez známky nespokojenosti kníže. „Velení předáno.“

*

38 - Probuzení

„Tu nádheru můžeš klidně odložit,“ dodala Ronnemi směrem ke Swyendovi, když nechala uložit nosítka napříč ke stěně. „To co se sem dostalo, je inertní vůči našim organismům.“

„Raději si oblek ještě nechám,“ reagoval. „Když se podíváš na palubu, zjistíš důvod.“

Ronnemi se krátce podívala skrz průhledný pancíř. „Ou. Rozumím. Předpokládám, že od nich už nebezpečí nehrozí.“

„Ne, ale mohli by přijít další.“

„Dobře. Teď mi dej chvilku.“ Otočila se a tlumeně vydala svému organizéru pár pokynů. Když za pár minut do velína vběhl manipulační robot se zásilkou, vyměnila si tričko za nové. Ve Swyendově tváři se nehnul ani sval.

Ronnemi rychle vyvolala zprávy o události. „Takže výboj,“ konstatovala. „Řekla bych, že kopírujeme osud Entimy, akorát naše velká výhoda je v rozdílné kvalitě lodi.“ Ohlédla se po velících panelech, kde už jen sem tam poblíkával nějaký červený symbol, jinak bylo všechno zelené. „Zkusila jsem na chvilku probudit Danna hned dole v dílnách. Věděl sice, kdo je, ale nevěděl kdo jsem já. Pokud se totéž stalo na Entimě, každý se znenadání ocitl na lodi plné neznámých, od pohledu šílených lidí.“

„Což by vysvětlovalo, proč se rozdělili. Nikdo nevěřil nikomu. A co ty? V pohodě?“

„Mám bimoda,“ ukázala si letmo k hlavě. „Ten mě dokáže samočinně stabilizovat. Jsem v pořádku.“ Divným slovem mínila biologický modifikační čip, integrovaný do mozku. Swyend jen obdivně kývl. Znal ten pojem, ale přes své rozsáhlé zkušenosti z mnoha planet zatím nepotkal nikoho, kdo by tuto zvláštní, a nijak zrovna levnou, výbavu měl. Každopádně další nečekané, ale možná rozhodující plus na naší straně, pomyslel si.

Doktorka mezitím stočila pohled k lovcově těžké zbraň. „A potom se na Entimě střílelo...“

Kníže sáhl do druhé kapsy, a podal jí další pistoli. „Já vím, že to nemáš ráda. Ale stejně si to zatím vezmi.“

S neutrálním výrazem vzala zbraň do ruky, položila ji na pult a zamyšleně potřásla hlavou. „Oni sice měli něco podobného, ale nijak jim to nepomohlo, že?“

„Nepomohlo zvítězit,“ upřesnil významným hlasem. „Někdy je ale dostatečnou výhrou i možnost vybrat si způsob smrti. To velké

venku jsem sice rozstřílel, ale nemáme jistotu, že něco podobného neprosáklo dovnitř jako pimprdýl.“

Ronnemi přikývla jako že rozumí. Nadhozená varianta byla sice neveselá, ale pro případ hraniční volby mezi sebevraždou nebo sežráním zaživa velmi vhodná. Pak řekla:

„Jak vidíme, zdejší biosféra si stále myslí, že jsme k snědku. Po předchozích událostech soudím že Tokomba má značnou pasivní odolnost, ale bez oprav a aktivního odporu to dlouho nepůjde. Takže, priorita jedna je Danno. Teprve pak kapitán. Námitky?“

„Žádné,“ řekl Swyend bez váhání.

„Teď se pokusím rekonstruovat poměry v mozku,“ sklonila se Ronnemi k technikovi. „Neruš mě a zdrž se poznámek.“ Nahnula se nad něj, přiložila dlaně z obou stran hlavy a věnovala mu krátký polibek na čelo.

Cože?! Kníže tak nějak v duchu čekal, že Ronnemi aktivuje v palubní nemocnici nějaké lékařské aparatury, složitá zařízení, skenery, tomografy, infúze a tak - ale tohle? Není nakonec skrytě zcela šílená?!

Krátkým pohledem přeměřil vzdálenost doktorky od její pistole, která ležela vedle na pultu. Ale pak sevřel rty a sám pro sebe maličko zavrtěl hlavou. Má bimoda, připomněl si. No jo.

Trvalo to celé snad jen sotva minutu, ale byla to asi ta nejnapínavější minuta v dosavadní misi Tokomby. Pak dlaně spustila a Danno malátně otevřel oči.

„Kdo jsi?“ zeptala se ho Ronnemi tiše.

„Danno, sakra,“ zavrčel a rozhlížel se. „Co se děje, doktorco? Já jsem ve velínu?? Jakto že jsme v nenormálním režimu?! Co reaktor? Co těsnost trupu?“

Sláva! Dannova hlava byla v pořádku.

Kníže mu stručně objasnil situaci.

„Takže výboj,“ vrčel technik. „To těm mrchám nedaruju.“

„Už se stalo,“ ujistil ho kníže.

„Opatrně, Danno,“ nabádala ho doktorka.

„Velký dík, Ronnemi, ale jsem v pohodě!“ opáčil, aktivoval svá informační rozhraní a se zarputilým výrazem se pustil do práce.

Podobným způsobem probrala doktorka kapitána.

„Neznám lepčí probuzení,“ posadil se mořský vlk. „Zvopakuješ to, když se začnu kácet?“ Ale nečekal ani na odpověď, s temným vrčením se zvedl a těžce dosedl se do kapitánského křesla.

„Jo, jo, jo,“ mumlal si pro sebe, zatímco se seznamoval se situací. „Dobrá práce. A teď-“

Zarazil se.

„Kdo je kápo?!“ zarachotilo mu v hrudi, protože ho jeho vlastní pult nechtěl vzít na vědomí.

„Já,“ ozvala se Ronnemi. „Předám-“

„-nepředávej,“ zarazil ji. „Eště nejsme všichni v cajku, a to je tvoje parketa. Pak mi to předáš. Jen mi tendlec krám vodblokuj!“ udeřil pěstí do hrany pultu, až kov zaduněl.

„Uvolnit kapitánský panel!“ velela doktorka.

„Jo. Dík,“ otočil se Čekblit a spustil rozsáhlé verifikační procesy, aby vyloučil možnost že by se nějaký tvor protlačil někudy dovnitř Tokomby.

O něco později se k němu připojil i Kisandr. I on se ihned posadil ke svému řídicímu pultu. Bylo třeba obnovit normální nastavení systémů a synchronizovat je do jednotného celku.

Ronnemi se pak zaměřila na velmistra, jenže tam se něco zadrhlo. Když nepomohl ani čtvrtý polibek, Ronnemi se zamračeně posadila vedle nosítek na podlahu. „Ne že bych to nedokázala,“ řekla na vysvětlenou, „ale on se se mnou pere. Nechce se probudit!“

*

39 – Magické okolnosti

Když Garim osaměl s fámulem, měl plno času k úvahám. A ty byly pěkně divoké. Dobře, obrovitých dravců, produkujících elektrické výboje, se zbavili. A co to ostatní? Bylo to, co viděl venku, stejné jako to, co se nyní objevuje uvnitř? Co to vlastně je? Doktorka se nezdála nějak moc vyvedena z míry, a mluvila o nějakých sazích. Saze v atmosféře přece detekoval Pan Čoklabordy už předtím.

Je to nějaký prapodivný fyzikální jev, nebo upadli do... magie? Garim cítil, jak se podvědomě tomu slovu vyhýbá. Žádné čáry ani kouzla nejsou, utvrzoval sám sebe. Ale když se nad nosítky zjevil zrcadlový otisk dívky, jeho jistota byla velmi vratká.

Náhle se fámulus pohnul.

Garim se k dívce okamžitě sklonil.

Otevřela oči. „?“ vydechla.

„Vítej zpátky,“ usmál se. „Ale já ti nerozumím. Zas mluvíš tou vaší hatmatilkou. Mimochodem, víš kdo jsi?“

„Jaeritt...“ špitla.

„No vidíš,“ rozšířil úsměv. „Víš kdo jsem já?“

Mlčky přikyvovala.

„Jak se cítíš? Chceš abych zavolal doktorku?“

Malé zavrtění coby nesouhlas.

„Zvládneš dojít do velína k ostatním?“

Jenže vtom se ozval hlas doktorky. „Garime? Fámulus je vzhůru?“

„Správně. Máme jít-“

„-nemáte. Zůstaňte kde jste.“

„Proč? Co se děje?“ dožadoval se informací.

„Protože to říkám a momentálně tu velím,“ opáčila a zrušila spojení.

Garim pokrčil rameny. „A je to.“ Posadil se zpět do křesla.

„Můžeme si konečně promluvit, Džajryt?“

Gestem, které Garimovi přišlo bolestivé, se chytila oběma rukama za obličej. Ale pak viděl mezi prsty, že se směje.

„Šairit,“ zopakovala tiše. „Zkus vyslovit takto. Džajryt je... něco ne ne ne potěšujícího. Prosím...“

„Omlouvám se! Neznám panferg, nebylo to úmyslné. Ale když máme konečně čas, můžeš mi říci něco víc o sobě, nebo o velmistrovi? Co tu vlastně děláte?“ mluvil pomalu, aby rozuměla.

Neurčitě pokyvovala hlavou, a kolem ní se znenadání počaly ve vzduchu zhmotňovat anonymní lidské busty, které se tvářily jako by i ony byly zvědavé na slova malé dívky.

Náhle vzhledla. „!“ mávla rukou a přízračné hlavy se rozplynuly ve vzduchu. Pak se trochu provinile koukla po očku na mladíka. „No, děláme tohle.“

„Přízraky?“ zašeptal.

„Ne ne přízraky. To jen tak vypadá.“

„Takže co?“

„Zenobia je živá,“ pravila tiše, ale důrazně. „Ne mluvím o rybách. Mluvím o planetě.“

„Živá?! Jak může být vesmírná oběžnice živá? Vždyť je to jen hrouda minerálů, vody a atmosféry poslepaných gravitací!“

„Pomalou prosím,“ zavrtěla hlavou. „Ne umím moc unilang a ty teď mluvíš rychle a mluvíš slova která ne znám...“

„Promiň.“ Pokusil se svou námitku rozvést prostými pojmy.

„Ano, to co ty říkáš, je planeta,“ přitakala. „Ale ne Zenobia Xen-sirgi.“

„Tak to nechápu!“

Vstala a trhnutím ramenou ze sebe shodila svůj dlouhý plášť. Garimovi poskočilo srdce o pět úderů nad plán. A Jaeritt volně vztáhla ruce před sebe. Jako taženo neviditelným magnetem, zhmotnilo se ze vzduchu tmavě šedé mračno, které očividně proudilo přímo do jejich dlaní. Chvilku tak stála, než rychle sevřela pěsti. Vteřinu vypadala, že se plnou silou snaží zmáčknout cosi do jednoho bodu, a to cosi se tomu urputně brání, ale vzápětí se uvolnila a rozevřela dlaň. Garim možná očekával hrudku sazí, ale na dlaní ležel nečekaně velký, velmi zvláštní kámen.

Opatrně se ho dotkl prstem, a ucukl, protože v uších uslyšel tichoučkou, velice zvláštní melodii a v hlavě se mu matně rozzářily neznámé vize, které neměly nic společného s obvyklými představami.

„Co to je??“ vydechl.

„Jedno z hodně hodně srdcí Zenobie,“ pousmála se.

„Jakých srdcí?!“

„Co je živé, obvykle má srdce,“ pokrčila rameny s neotřesitelnou samozřejmostí a odložila kámen na nosítka.

„Aha. A musíš přitom... jako...“ skoro se zakoktal.

„Jako co?“ tázala se pozorně.

„Eee... překáží ti při tom ten tvůj kabát?“ zkusil to jinak.

„Ka-bát?“

Kývl k plášti.

„Aha. Je to můj... sobislo to mogritu. Jak to říci... orana? Ech, krafand, v unilangu, že?“

Garim se usmál. „Oblek. Myslíš asi skafandr, ochrana.“

„Ochechurana, ano.“

„A před kým tě chrání?“

„Přece před Zenobií. Když ho ne mám, mluvíme spolu. Pořád, ze všech stran. Tak.“ Zamávala rukou, zhmotnila si hejno sazí, roztočila je do divé spirály, až z jejich nitra počala šlehat rudá záře která na malý pohyb prstu náhle „zkameněla“ do úžasné složité krystalické a svítící struktury - a pak nechala vše jediným pohybem prstu zmizet do nebytí. „Ne vydržela to dlouho bez svého, uch, ssskafand.“

Najednou ale udělala dva kroky blíže, a docela přirozeně si klekla před Garimovým křeslem na podlahu. „Studente Garime? Dáš ty mně odpověď?“

„Ale beze všeho, Dža... um, Šairit.“

„Jak toto na vněš- vněí- vnějjších - ano? světech?“

„Toto??“

Prostě na sebe ukázala. „Toto. Já.“

Garima polilo horko. „Moc... velice moc krásná. Opravdu.“

Maličko se pousmála. „Milý ty. Ale myslela ka-bát pryč. Špatně?“

Opětoval úsměv. „Ale ne! Mně to nevadí... to není nic špatného. Proč by mělo?“

„Proč?“ zopakovala otázku. „Ne vím. Velmistr Skorber říkal.“

„Aha. Někde to může být nezvyklé, třeba na Mangwaxelle. Ale tady to rozhodně nevadí. Možná to Skorber myslel trochu jinak.“

„Opakovaně říkal... vnějjší světy mnoho vrstev. Ka-bát ne sundat u lidí z venka...“

„Mnoho vrstev?“ Pousmál se. „Vy opravdu nosíte jen jeden oblek?“

Přikývla. „Ferglam jedna vrstva. Dát, odložit. Buď ano, buď ne. Dva... dvě strany. Pouze. To čistota života. Víc vrstev, zmatek, ne upřímnost, jakože ano, jakože ne, váhání. Ne vhodné. Ferglam pravá hodnota k... evreni... hm, vesír?“

„Vesmír,“ přikývl. Zvláštní způsob, jak zakomponovat pravidlo odívání do světonázoru, pomyslel si pobaveně, ale nijak moc ho to nepřekvapilo. Na Mangwaxelle je zvykem chodit pečlivě zahalený, na Mrwabumi se nikdo neodvážívá vyjít na ulici bez masky na obličej, jež vyjadřuje jeho momentální rozpoložení, Krisangára naopak považuje jakýkoli oděv pouze za příležitostný estetický a sociálně-komunikační doplněk, a Ferglam je prostě střelený zase trochu jinak.

Všiml si, jak kolem klečící dívky počínají nenápadně kondenzovat stále hustší mračna. Nezůstávala v klidu, vířila mlčky kolem jako zvláštní, temně mlžné cáry. Jaeritt je ignorovala.

Ukázal na ně prstem. „Skorber umí také to co ty?“

„!“ pohnula rukou, a cáry se rozplynuly. „Co myslíš?“ dodala.

„No, to s těmi sazemi... srdci Zenobie...“

Lehce zavrtěla hlavou, Garimovi se zdálo že snad i pobaveně. „Ne. Od toho já. On hlava. Přemýšlí, hledá a říká co dělat. Já síla, já konám pokyny. On síla málo.“

Garim si vzpomněl na Skorberovo gesto, když se posledně potkali. Aha! Nehájil svého fámula, ale možná si od něj bral sílu, kterou sám neměl! Vypečený velmistr!

Jaeritt náhle vzdychla. „! Už je toho moc, omluva. V hlavě velký hlas, množství. Vezmu si ten ssskafand.“ Když si oblékala plášť, všiml si Garim, že oblek byl z vnitřní strany pokryt složitou strukturou nějakých obrazců.

Pousmála se na něj, a posadila se na lůžko.

Pak chvíli vládlo oboustranně rozpačité mlčení.

„Proč jsi tehdy říkala, že nesmíš nikoho potkávat?“

„Zlý vnějšší svět, přece. Ty ale ne zlý, myslím?“

„Ne! Připadám ti snad v něčem zlý?!“

„Ne ty,“ ujistila ho jemně. „Ale vnějššek plný boj. Všichni boj, malí, velcí. Také boj děláš?“

„Ne bez příčiny,“ zavrtěl hlavou. „A to že nemáš s nikým ani mluvit, to má stejný důvod?“

Mlčky přikývla.

„A co to jídlo? Jíš suché kúrky?“

„Jak?“

„Velmi prostý pokrm?“ objasnil.

„Větší času část,“ připustila, ale neznělo to nijak trpce. „Když ne, Zenobie se mnou ne mluví. Než břicho zase prázdné. Velmistr Skorber pak zlost, čekat muset, čas běží ven.“

Garim v duchu usoudil, že Jaeritt má vcelku rozumný přístup ke světu, jen nezaviněně zkreslený prostředím. A Skorber ji nejspíš využívá. Na to jak se chová nadutě, by si zasloužil lekci.

Náhle ho napadl skvělý plán. Díky doktorce jsou tu spolu. Taková šance se nemusí opakovat. Možná nevyjde, ale nepokusit se bývá osudné, připomněl si moudré pořekadlo.

„Drží tě velmistr u sebe násilím?“ odhodlal se k otázce.

„Násilí? Ech... ne.“

„Já si myslím, že ano,“ namítl.

„Ne drží. Proč to myslíš?“

„Dej mi důkaz. Pokud tě nedrží, buď nějaký čas host u mě.“

Bylo znát, že takovou výzvu nečekala. Ferglam byla poměrně uzavřená planeta, dostat se na ní nebylo zrovna lehké. Ani sami Ferglamané nijak zvlášť necestovali do okolního vesmíru, o kterém měli převážně špatné mínění. Možnost žít nějaký čas přímo spolu s člověkem z málo známého světa, ověřit si osobně jaké to je, muselo být pro Jaeritt velmi lákavé. Výraz její tváře nasvědčoval, že to tom velmi usilovně uvažuje.

Garim zatím snad ani nedýchal. Aspoň dočasně získat dívku z exotického Ferglamu by bylo skvělé v mnoha ohledech. Jak se ale mlčení protahovalo, jeho naděje zvolna vyhasínala.

Jenže pak Jaeritt řekla něco, co zase nečekal Garim. „Dej žádost o mě. Ráda pak já host u tebe.“

„Mládeži, jak ste na tom?“ ozval se náhle z komunikátoru kapitánův hlas.

„V pohodě,“ opáčil Garim rychle.

„Tak do velína. Velmistr už se probral.“

*

40 – Obyčejné saze

„Kam s tím?“ ukázala Ferglamanka na kámen.

„Proč?“

Zatvářila se zvláště. „Ne dobré být vidět...“

„Dáme ho ke mně!“ rozhodl. A tak než Garim s Jaeritt spěšně dorazili na můstek, udělali malou odbočku. Pak vpadli rovnou do porady. Dospěláci patrně nepovažovali za nutné na ně čekat.

Ronnemi ihned dívku zkontrolovala, a pak s úsměvem kývla a ukázala jim, aby se také posadili.

„Útočná skupina připlula odtud,“ ukazoval mezitím Čoklabordy. „A předchozí skupina se vyhnula tímto směrem. Nevíme, zda na nás ti elektrikáři připluli proto, že jim předchozí skupina uvolnila cestu, anebo zda naopak původní skupina raději uhnula z cesty něčemu silnějšímu. Každopádně nás napadli masivním elektrickým výbojem, a hodlali rozdrápat nebo roztrhat. Ještě že má Tokomba tak pevné dveře a dobrou palubní výzbroj. Asi nikdo z nás by nechtěl vylézat na palubu a zkoušet to řešit ručními zbraněmi. A poté, co byli eliminováni, se opatrně vrátila skupina původní. Sežrali všechno co roboti naházeli do moře, a teď číhají dole.“

„Dobrá práce, Swyende. Ať to je tak nebo jinak, důrazně bysem radil nikdy to už nedopustit!“ řekl kapitán, který se již opět ujal své hodnosti. „Přišli sme vo šecky antény, radary a věčinu zábradlí. Rozlámaly to na kusy, zvířata blbý. Aspoň jeřáb vydržel.“

„Co půjde, zkusím opravit,“ kývl Danno unaveně. „Nejdříve komunikační základ, abychom se domluvili s trajlerem až přiletí.“

„Všichni na nás útočí. Možná jsme pro zdejší biosféru cizorodý prvek,“ rozumoval Čoklabordy. „Pokud zjistíme, jak splynout, problémy by mohly ustát.“

„Skončej tak jako tak!“ zatnul pěst Čekblit. „Todle měla bejt vědecká mise, a ne boj vo život! Prostě sme ve válečném stavu a budem se bit dokud nás transportér zas nezvedne z týdle prašivý oběžnice!“

„Tomu jsme se chtěli vyhnout,“ poznamenala doktorka.

„Ale nevyhli! A navíc eště todle!“ mávl rukou k tmavým cárům, které se občas přehnalý kolem. „Co dělá to uhlíkový svinstvo s našima plícema?“

Ronnemi zavrtěla hlavou. „Jsou to saze, ale z nějakého důvodu se nám vyhýbají. Dýchala jsem chvíli přes analyzátor v laboratoři: i když do toho člověk cíleně strčí hlavu, stejně to nevdechne.“

Takže s plícemi nic zvláštního, krom kardinální otázky jak to tedy drží pohromadě a proč to lidi obchází. Až udělám spektrální analýzu a mikroskopický rozbor, třeba budeme chytřejší.“

„Tak to zkus co nejrychlejc.“

Přikývla. „Už mi to v laborce běží.“

Jenže v ten moment poprvé promluvil Skorber. „Důrazně doporučuji ten výzkum ihned zastavit.“

Všichni se na něj podívali.

„Proč?“ vypadlo z kapitána jediné slovo.

Velmistr se zdál otázkou trochu překvapen. „Říkám to.“ Nejspíše byl zvyklý na svou neomezenou moc a netušil, že by bylo vhodné svůj postoj něčím racionálním podpořit.

„Beru tvůj názor na vědomí,“ podotkl kapitán, a kývl k doktorce: „Pokračuj s tím.“

„Zastavte to!“ Velmistr se vztyčil v celé své délce.

Čekblitova tvář zkameněla. „Ferglamane Skorbere,“ řekl tlumeným hlasem, „nezasahuj do mých rozkazů.“

Velmistrovy rty se zlostně stáhly. „To rozhodnutí je velmi chybné,“ řekl ledově.

Kapitán se obrátil zpět k doktorce, situaci považoval za vyřešenou. „A co ten jed proti potvorám?! Fakt už bysme potřebovali nějaký nátěr na trup, kerej by je definitivně zabil.“

„No... nemohli bychom...?“ zaváhala.

„Obávám se, že jiná možnost není, Ronnemi,“ přidal se navigátor. „Podle mého jsme prokazovali zdrženlivosti až kam.“

„Dejte mi ještě chvílku,“ řekla tiše.

„Dostaneš ji tak jako tak,“ kývl kapitán, „protože nemáme jak se vodtud dostat. Ale zkus s tím pohnout.“ Znělo to jako poslední výzva. Čekblit se otočil na technika. „Danno, zbytek je na tobě. Kísandr si tu s tím poradí sám, já se k tobě přidám.“

„Uvítám jakoukoli pomoc,“ kývl technik. „Stejně nevím co dřív. Všechno sice běží, ale je to v základním režimu. Mám sice zálohy, ale obnovit všechna zařízení nebude otázka chvílky.“ Mávl otráveně rukou. „Na tu substanci venku bychom přišli už dávno, nebýt těch všech událostí. Vzduchové filtry se zanášely třikrát rychleji než se čekalo, a měnily se dokonce pětikrát častěji. Jenže podílely se na tom dva faktory.

Filtry se jednak ucpávaly, a jednak si v nich shlukovací vlastnost substance, o které se právě zmínila doktorka, prorážela malé

kanálky. Těmi se dostala dovnitř. Automatika Tokomby reagovala buďto na zanesení filtrů, nebo na to že skrz ně ty saze pronikají - podle toho, co nastalo dříve. Pak filtry prostě vyměnila. Neviděla v tom nic divného. Jenže saze, které vletly dovnitř, už nevyletly ven, a koncentrace vzrůstala.“

„Chci vědět, proč se to nerozprostřelo rovnoměrně po celé lodi,“ mračil se kapitán. „Kde se to bere? Proč se to shlukuje?“

Garim střelil očima po Skorberovi, ale ten nehnul ani brvou.

„Ten výboj,“ zamumlal Swyend. „Možná to probudily ty potvory svým elektrickým šokem. Jako experimentátor Frankenstein své monstrum v bájích...“

Kapitánova tvář sebou při těch slovech divně cukla. „Netušil sem, že ses dal na konspiraci, Swyende,“ řekl. „Čili. Jak někdo uvidí něco se blížit, hlase to s předstihem! Na přízraky zatím nereagujte, co s nima taky. Až budou nové filtry, vyčistíme to v celé lodi. Takže, tak!“

Velmistr ukázal na fámula a panovačným gestem ho přivolal k sobě.

Garim si náhle všiml, že na něj kníže vyslal velmi zvláštní mlčenlivou grimasu. Jako by v ní četl: tak dělej něco!

Je třeba vysvobodit princeznu od zlého černokněžníka, řekl rytíř v jeho mysli. Zhluboka se nadechl. Tak teď anebo nikdy!

Jaeritt mlčky pomalu vykročila, ale mladík ji zlehka zastavil. „Velmistře Skorbere z Ferglamu, s tvým velkorysým svolením Jaeritt bude nějaký čas hostem v mé kajutě.“

Všichni se ohlédlí, a velmistr znovu zkameněl. Pak se zvolna, hrozivě zamračil. „Nebude, studente sociologie z Beogiru,“ řekl.

Garim se sladce usmál. „Učil jsem se na Beogirském institutu, že je Ferglam esencí čistoty, spravedlnosti a svobody. Nerad bych svou závěrečnou práci, kterou pochopitelně bude číst ctihodná Ústavní komise, obohatil o poznatek, který by s tím byl v rozporu...“

„Zůstane u mě!“ vyrazil ze sebe Skorber bezmála vztekle, a opět se pokusil Jaeritt přivolat direktivním gestem.

„Ale ovšemže u tebe zůstane, velmistře Skorbere - jen co se vrátí ode mě.“

Velmistrova tvář v tu chvíli připomínala snad samotného ďábla. S děsným výrazem počal zvolna zvedat ruku.

Ale Garim tentokrát necouvl. Podle toho, co řekla Jaeritt, neměl Skorber jinou moc, než jakou mu dala ona. A Ferglam byl podle Jaerittiných slov plný obav z „válečného“ vnějšku. Proto neohroženě udělal dva kroky kupředu a s co největší rozhodností zaujal bojový střež zvaný „útočící štír“. Nikdo nevěděl, že za sebou má pouhých jedenáct výukových lekcí bojového umění skeis pangu⁴. Byla to odvážná sázka, ale cena stála za to. Vyjde pokus...?

„Skorbere,“ padl náhle do napjatého ticha mírně pobavený Swyendův hlas, „netušil jsem, jak vznešené gesto souhlasu máte na Ferglamu!“ A jen tak jakoby mimochodem si nadhodil svou velkorážnou zbraň, položenou na stehně.

Oslovený ztrnul v půli pohybu a upřel zlostný pohled na lovce. „V případě mého oslovení uživej titul Ferglamský velmistr magických umění a zasvěcenec desáté úrovně, muži!“

Kníže se pobaveně pousmál. „A já jsem zase říšský kníže Tagorajský, marqués Digranský a purokagan Bitenský; ale říkej mi prostě Swyend.“

Velmistr se dlouze nadechl a vypadalo to, že snad praskne. Ale místo toho se otočil a beze slova vyrazil z velína.

Čekblit jen mlčky potřásl hlavou, Ronnemi se maličko pousmála a povzbudivě kývla na Jaeritt.

„Tedy, Garime,“ podotkl pobaveně Swyend, „jestli tohle měla být ukázka skeispangu, tak se máš ještě hodně co učit. A taky mi vrať tu pistolí!“

*

---

4 Skeis pang je bojové umění, původem z Trallongaii. Jeho dávný zakladatel, Skeis řečený Skřet, se stal meziplanetární legendou už za svého života. Zprvu žil jako nalezenec, navíc zatížený zdravotním postižením, ale od šestého roku se s ním stala nečekaná změna. Nejen že se uzdravil, ale postupně si získal věhlas jako urputný bojovník a posléze autor velmi svérázného bojového směru skeis pangu. Skeis získal velikou popularitu na více planetách nejen svými strhujícími vítězstvími v mnoha mistrovstvích plnokontaktních sportů, ale především obdivuhodnou duchovní stránkou svého bojového umění, jež ve zcela zvláštní harmonii slučovalo lstivost, tříštivou tvrdost a současně hlubokou empatii k lidem i celému světu. Z peněz, jež inkasoval za své výhry, štedře financoval nejrůznější sociální projekty pro chudou i jinak znevýhodněnou mládež. Jeho styl, který se vyučoval též na Beogiru, okouznil i Garima, který se řízením osudu stal prvním emisarem zmíněného umění na odlehle planetě Zenobia Xensirgi.

41 – V mezičase

Byl to divný stav, v němž se Tokomba ocitla. Všechny výrobní linky jely naplno, a po lodi se zcela náhodně potloukaly přízraky, zhmotňující se zničeho nic a zrovna tak tajemně mizící.

To, že nějaký systém občas signalizoval rušení, vysvětlovalo i dřívější podivné příhody na palubě. I když se kapitán vyjádřil ke Swyendově poznámce nedůvěřivě, bylo víc a víc zřejmé, že uhlíkoví vetřelci nepochybně umějí pracovat s elektrickými potenciály. Naštěstí tyto poruchy neměly charakter trvalých poškození.

Jen co doktorka odešla z velína, už během chůze chodbami aktivovala organizér a začala číst dílčí výsledky analýzy podivných sazí. Byla rozhodnuta divnému jevu přijít na kloub stůj co stůj. A krátce po desáté hodině se objevila zpět ve velínu.

„Čekblite, máme problém. Dost velký.“ A promítla mu výsledky spektrálních analýz.

„Myslel sem, že zkoumáš ty saze?“ poznamenal kapitán zaraženě. Každý graf totiž vypadal jinak!

„Přesně tak,“ potvrdila.

„Trémo lemovanej Leptone!“ zvolal Čekblit, a zapnul spojení s technikem. „Všeho nech a vokamžitě ke mně!“ Přepnul kanál. „Čoklabordy, fofrem na můstek. Jo, hned!“

„Se jako mám zbláznit, ne?!“ vešel technik o chvíli později do velína. Jenže když mu kapitán mlčky ukázal grafy, Danno zalapal po dechu. „Vy myslíte, že tu je trilibrxium?!“

„Všechno tomu nasvědčuje,“ přikývla doktorka.

Danno se posadil do jednoho z pilotních křesel. „No, tak to je pecka!“

„Tri-libri-xium?!“ zalapal po dechu Pan, který zrovna dorazil. Zděšeně se chytil za hlavu. „Pak se divím, že mi taxonomie místních prokaryot i eukaryot nedává smysl! Velký Leptone, půlku tezí můžu klidně zahodit!“

„Teze nás nic nestojej! Ale je to hlavně hrozba!“ prohlásil Čekblit tvrdě. „Musíme to dostat z lodi pryč, a to vokamžitě!“

„Ty vzorky vzduchu na Entimě!“ zvolal Danno. „Šli po trilibrxiu! To je proklatě pádný důvod pro nelegální vstup na planetu! Ale jasně, jdu na to hned!“ Neprodleně počal pracovat na nové modifikaci filtrů, přes které klimatizace nasávala vzduch do nitra Tokomby.

Garim se mezitím radoval z nově nabyté dívčí společnosti. Když vedl Jaeritt do své kajuty, byla v něm malá dušička, jak bude reagovat na interiér.

„Líbí se mi to,“ řekla spokojeně.

„To jsem rád. Naneštěstí to není apartmá v jakém bydlíte vy nebo kníže...“

„To ne vadí,“ ujistila ho. „Líbí, protože bydlíš ty tu.“

Garimovi se velmi ulevilo. Zdálo se, že Jaeritt opustila velmistra docela ráda, byť dočasně.

Náhle se nad stolkem zhmotnil jakýsi těžko definovaný přízrak. Nevědět oč jde, Garim by se dříve vyděsil, ale takhle se jen podíval na společníci.

Jaeritt se maličko zamračila. „!“ řekla a mávla rukou. Fantóm se mlčky rozpustil ve vzduchu.

„Jak ta tvá zaklínadla fungují?“ zajímal se.

Bezstarostně pokrčila rameny. „Fungují.“

„To vidím. Ale jak? Kouzlíš? Čaruješ?“

Maličko zvážněla. „Jsi rozumný člověk, studente Garime z Beogiru, vid'. Přece bys nevěřil na kouzla a čáry. Víš, že každé slovo, vlastně každá myšlenka, se skládá z molekulárních chemických a elektrických procesů na složitě rozvětvených strukturách v mozku, že ano.“

Neřekla to zdaleka tak hladce, potýkala se s unilangovými výrazy, ale proslav měl zmíněný smysl. „Takže vlastně tvoří trojrozměrná schémata energie, při delta té. U vhodně zvolených slov mohou nabýt vlastností podobných, jako mají iniciační báze teleportů mezihvězdných lodí. Když naši biomatematici zkoušeli simulovat zmíněné myšlenkové procesy, zjistili že nezřídka nejlépe odpovídají projekci do vícerozměrných prostorů, třeba až do deseti rozměrů. No a z více rozměrů, jak známo, pochází-“

Náhle se zarazila.

„Počkej, počkej,“ pousmál se. „Když mi něco vysvětluješ, tak to dopověz. Jinak to nemá cenu, to určitě chápeš.“

Ale odpovědí mu bylo mlčenlivé odmítavé gesto.

Dodal si odvahy, přistoupil k ní a vzal ji zlehka za ruce. „Jaeritt... dovolávala ses mého rozumu. Tak to nepokaž.“

Nepochybně v sobě sváděla velký vnitřní boj. Náhle k němu zvedla oči, jako by si chtěla dodat odvahy. „Ochráníš mě od velmistra?“ tázala se napjatým hlasem.

Co má zase tohle znamenat? užasl v duchu Garim. Jenže který mladík by v takové situaci řekl ne?!

„Ano. Spolehni se,“ prohlásil.

„Sali karmind,“ vydechla.

I když to bylo Ferglamsky, tohle slovo Garim bezpečně znal. Byl to místní název nejužasnějšího, ale též nejděsivějšího prvku zdejšího světa.

„Trilibrixium!!“ vyhekl šokovaně.

Jako by dostal ránu do hlavy. No ovšem! Některé vědecké práce říkaly, že by zvláštní materie mohla do našeho světa prosakovat z neuzavřených mnohorozměrných kontinuí. To by odpovídalo Jaerittině výkladu: pokud dokáže své „magické“ výrazy projektovat do více rozměrů, mohla by mocný, ale často svéhlavý a krutý prvek do určité míry ovládat! A protože každé slovo je projekcí zdrojové myšlenky, tak důležité je to co si myslí, nikoli „zaklínadla“ která pronáší. Různé divné věci dávaly rázem smysl!

Maličko kývla. „Tribli- trblixr- ech, sali karmind, ano.“ Lehce povzdechla. „Ten váš unilang, ouch, jazyk zlámat v něm...“

„Víš to Skorber?“

Znovu přikývla.

To vysvětluje jeho pokusy i vztek, když přišel o fámuluse, který umí s tím čarovným prvkem pracovat, pomyslel si. A bojí se, že na to doktorka v laboratoři přijde. Jak je všechno náhle jasné!

„Promiň, ale to si nesmíme nechat pro sebe,“ řekl.

„Dobře,“ kývla tichounce.

Zapnul spojení. „Kapitáne? Podle Jaeritt máme kolem sebe trilibrixium!“

„Už to víme! Ale i tak díky za zprávu, mladej. Máš zrovna něco důležitýho na práci?“ ozval se mu přes organizér kapitán.

„Ehm... ne.“

„Prohlídli sme loď - nic z moře nám sem nevlezlo, co by tě mohlo někde sežrat. Takže si vem u Danna kus hadru a postupuj podle rozpisu co ti právě posílám!“

„Provedu!“ potvrdil Garim příkaz a byl v duchu rád, že dostal čas aby se vyrovnal s šokující informací. Pak ho napadlo, proč tu práci neudělá nějaký robot? A vzápětí mu došla i odpověď: roboti konají odborné práce na jiných zařízeních. Ano, běžná občůzka je úkol, vhodný pro nekvalifikovaného hominida. Jak prosté.

„Projdeš se se mnou?“ usmál se na Jaeritt.

„Ráda.“

Vydali se do technických prostor. Nemuseli tam ani dojít – v ústrety jim už spěchal malý dopravní robot, nesoucí arch látky. Garim si vyvolal na organizéru rozpis míst, která bylo třeba zkontrolovat. Těch je, řekl si v duchu. A to jsem si myslel, že je Tokomba hermetická! Ale nelenil, a zamířili k nejbližšímu.

Ukázalo se, že to je dvoudveřový přechodový kontejner, obsahující elegantně poskládaný manipulátor. Jen byl na vnitřní straně otevřený. Zavřít box bylo otázkou jednoho pohybu.

Ale takových míst bylo víc. Garim vrtěl hlavou nad nedůsledností palubních robotů. Vždyť kdo jiný to takhle mohl nechat? Danno jistě ne!

Otíral z přírub hadrem vlhkost, zběžně kontroloval těsnění a pečlivě je zavíral. Aby stále nemlčeli, podával Jaeritt krátkými větami informace o tom, k čemu dotyčná zařízení slouží. Bylo vidět, že ji to zajímá, ale Garim v tom výrazu pochytil i jiný, poněkud nedůvěřivý odstín.

„Vy také máte samočinnou techniku, ne?“ tázal se.

„Stroje které práce samy?“ ujistila se. „Ano. Prosté máme.“

„Prosté? Míněno bez umělé inteligence?“

„Ech, stroje samy myslet ne. Tak u nás, ano.“

„To je škoda. Myslíci stroje lidem hodně pomáhají.“

„Pomáhání, jistě. A také zabíjení, pravda?“ namířla klidně.

Garim se zarazil. Vzpomněl si na jeden z neznámějších případů, kdy koráb Vende, přecpaný umělou inteligencí, náhle díky jakési prostorové anomálii získal vlastní osobnost, zbavil se posádky a uprchl ze světa lidí do říše svobodných strojů zvané Mechanicerie. Jen díky tomu, že posádka přežila, se to tak rozkřiklo mezi jinými planetami. Jak se ale proslýchalo, korábů, které po podobné nečekané proměně odstranily svou posádku mnohem nelitostněji, bylo víc. Vzdychl. Ale to je přece historie, to bylo před Koncem Vesmíru.

„To bývalo dříve. Teď jsou stroje zcela jiné,“ pokusil se argumentovat. „Zříkáte se něčeho co by vám mohlo hodně pomoci...“

Nenechala se zvíkat. „Vnějšek zlý. Stroje dobrý sluha, ale zlý pán. My vlastní způsob jak žít.“

„Nemám nic proti tomu,“ ukončil debatu úsměvem.

Usmála se také. Ani jeden z nich nebyl konfliktní typ.

Ale když Garim zavíral osmý kryt u podavače, kterým se přemísťoval náklad k dronům, začalo mu to vrtat hlavou.

„Danno?“ spojil se s technikem.

„No, co je!“ ozval se nevrle technik.

„Proč má tolik vstupních a výstupních zařízení otevřené kryty?“

„Co?“ Bylo vidět že technikovi chvilku trvá, než se přeorientoval na novou otázku. Byl příliš zatížen jinými problémy, než aby tomu věnoval patřičnou pozornost. „Co já vím?! Záleží na tom?!“

„Ne... jen mi to přijde divné.“

„Nemám nic proti tomu aby ti to přišlo divné. Ještě něco?!“ opáčil nervózně technik.

„Ne. Díky.“ Honem vypnul spojení. Danno neměl dobrou náladu.

Ale Garimovi to stejně pokoj nedalo. Prohlížel otevřené části ve snaze najít na nich něco nenormálního, ale marně. Prostě to byla jen něčí nedůslednost. Jenže o chvíli později se stalo něco divného.

U další klimatizační jednotky, kterou pečlivě uzavřel, vzápětí přiběhl malý robot a kryt znovu otevřel!

„Co to vyvádíš!“ vyjel na něj Garim mimoděk, a kryt opět zavřel. Odbíhající robot zastavil. Chvilku jakoby váhal, pak se rychle vrátil, mrštně vylezl po konzolách a kryt otevřel podruhé!

„Kazí práci. Tak malý, tak zlobivý!“ podotkla Jaeritt a pak na Garima významně mrkla. „Myslíci stroje dobré ty řeči? My díváme na počátek vzpoura stroje na této lodi, možná?“

„Danno!“ spojil se Garim nerad s technikem. Jakmile uviděl jeho nazlobenou tvář, rovnou spustil: „Jsem u klimatizace KP8. Tvůj robot mi sabotuje práci. Zavřu kryt a on ho zase otevře. Proč?!“

„Co?!“ Tohle už technika zaujalo. Mrkl stranou a chvilku máchal rukou ve schématech mimo záběr kamery. „KP osmička? Aha, tady. No jasně. Má nefunkční chladič. Takže musí větrat. Zavřu tam ústí klimatizace, aby se to nešířilo dál do lodi. Nech kryt otevřený, zavři jen průchody do místnosti!“ A opět se odpojil.

Jak je to prosté. Takže vzpoura strojů na Tokombě se nekoná, ušklíbl se Garim úlevně.

Během dvou hodin měli úkol splněný, celý rozpis svítil modře nebo zeleně. Garim se podíval na čas: bylo krátce po půlnoci palubního času. Za necelou hodinu bude kulminovat malá přílivová vlna a pak bude Tokomba sklouzávat do ranního minima. Nejvyšší čas se vyspat.

„Služba! Uklid' to,“ podal hadr robotovi který zrovna běžel kolem.

„Děkuji, žes mi dělala milou společnost,“ obrátil se k Jaeritt.

„Navrhujj dát si něco lehkého k snědku a odpočinout.“

„Těšilo mě, a souhlasím,“ kývla prostě.

V dobré náladě dorazili do jídelny, ale Jaeritt si vybrala zase jen suchou bagetku a perlivou vodu.

„Vážně nechceš?“ nabízel jí marně něco chutnějšího. „No jak myslíš... A kam půjdeš spát? Ke Skorberovi?“

Polkla sousto. „K tobě ne můžu?“ podivila se. „Uch, nemůžu, lépe tak?“ opravila poslední slovo.

„Ale samosebou že můžeš!“ prohlásil nadšeně. Ve skvělém rozmaru si při jídle vyvolal rozpis práce, kterou provedli.

A nevěřicně zamrkal, protože čtyři místa opět svítila červeně.

*

42 – Oheň na palubě

„Hele, takhle to fakt nejde,“ řekl Garim, když našel v naplno pracujících dílnách technika. „Tvoji roboti mi kazí práci. Podívej!“ promítl rozpis. Všiml si přitom, že už svítí červeně pět míst.

Danno si unaveně promnul oči. „Hele,“ opakoval po Garimovi, „mladej... vážně nemám čas řešit nějaké hloupé kryty. Tak to zamkni nebo zalep, když se ti to otvírá! Nějak si porad!“

Mně se to otvírá? opakoval si rozzlobeně Garim v duchu, když odcházel z dílen. Tobě se to otvírá! A já to mám za tebe řešit?! Pak se ale poněkud uklidnil. Danno pracuje bez oddechu, aby dal loď do pořádku pro nás všechny, řekl si. Nepříjemnost s otevřenými kryty je k zlosti, ale určitě není prvořadá. Vztekem stejně nic nedosáhnu. Tak prostě znovu ty kryty zavřu.

Otočil se na fámuluse. „Já to tedy ještě obejdu, ale nemusíš se mnou, pokud jsi unavená. Uložím tě u sebe a půjdu sám.“

„Půjdu ráda.“

Jak si řekli, tak udělali. Když vyšli na chodbu, natáhl Garim trochu váhavě k Jaeritt ruku. Se sotva znatelným úsměvem ji přijala, a tak kráčeli vedle sebe. Je milé držet se za ruku s dívkou, o které víte že má na sobě jedině své sobislo to mogritu.

Během pochůzky si všiml, že segmenty nebyly dokořán - byly jen přivřené, jako by nefungovaly západky. To bylo divné.

U posledního krytu se Garim zdržel. Několikrát ho zavřel a otevřel, pomalu, rychle, různými způsoby práce s mechanismem. Co kdybych do něj praštil? Vyskočil by?

Ale jeho bádání nepřineslo výsledek. Jednou zavřený kryt by se prostě neměl sám otevřít. Ledaže by ho uvolnil nějaký zlomyslný robot, jak už toho byl svědkem.

„Mělo by to držet,“ prohlásil nakonec.

„Mělo,“ souhlasila Jaeritt, a náhle se zatvářila tajuplně. „Stroje nás bojí. Práce skrytě tak abychom neviděli je. Zatím, než dosáhnou převahu. Pak nás vyvenčí z lodi a nakrmí ryby dole,“ dodala, ale když viděla Garimův výraz, sama se rozesmála své konspirační teorii.

Ferglam je možná výstřední, ale rozhodně zná smysl pro humor, pomyslel si Garim vesele.

Pomalou se vrátili do kajuty. „No, takže přenocujeme,“ usmál se trochu nejistě, když zavřel dveře.

„Můžu...?“ špitla, a když kývl, zmocnila se jedné osušky a zmizela ve sprše.

Garim se svalil do sedačky a upřel pohled skrz průhledný pancíř ven, do černočerné tmy. Oproti lákavým představám, které se mu honily hlavou většinu dne, ho najednou přepadla nervozita. Jak to uděláme? Je tu jen jedno lůžko!

Když po nějakém čase zaslechl otevření dveří od hygienické sekce, raději se ani neohlížel. „Jaeritt, postel je tvoje,“ řekl. „Já si zdřímnu tady.“

„To ale nejde,“ namítla, a její hlas také nezněl moc jistě.

„Samosebou že to jde! Nemůžeš jako host spát na zemi!“

„Právě proto, že ty tu doma, tak lůžko tvoje!“ opáčila.

„Ale no tak!“ Otočil se s křeslem, a vlastně ho ani moc nepřekvapilo, co spatřil. Chvilku vládlo v kajutě třaskavě ohnivě ticho, v němž nejhlasitějším zvukem byla osuška, která dopadla na podlahu.

„Myslím, že jsme oba rozumní lidé, vid’?“ řekl napjatě.

„Ano, rozumní, souhlasím...“

„Dobře.“

„Dobře,“ přikyvovala usilovně.

*

43 - Zlobivé saze

Garima vzbudilo neodbytné bzučení. Hrome, co to je? Vždyť jsem přece nedával budíka, pomyslel si. Ale nebyla to časomíra. Byl to kapitánův svolávací signál.

„Ne spím,“ řekla Jaeritt, aniž otevřela oči, a protáhla se. Nebylo pro ně lehké uposlechnout kapitánova rozkazu, obzvlášť po noci, která byla tak skvělá jak jen může být noc s nádhernou dívkou, jejímž jediným oděvem je sobislo to mogritu. A kabát se, jak známo, do postele nebere. Dokonce ani na Ferglamu.

Jenže velmi spokojený výraz v Jaerittině tváři se rychle změnil v udivený. Posadila se a vypadala, že něčemu naslouchá.

„Copak?“ poohlédl se Garim při oblékání.

„Já nic neslyším...!“ vydechla vylekaně.

„Jak neslyšíš?“ nepochopil.

„Zenobie... neslyším ji!“ Vyskočila. „...?!“ S maximálním soustředěním hleděla do prázdna. „...!!“ vykřikla zděšeně.

„To nic,“ uklidňoval jí. „To se srovná, uvidíš. Rozkoukáš se a bude všechno v pořádku,“ podával jí dlouhý plášť. V duchu si ale tak jistý nebyl. Učil se o kulturách, v nichž prováděly nejrůznější čarovné rituály dívky, nadané zvláštními schopnostmi. Ale obvykle o ně přišly, když poznaly muže... Hlubokým povzdechem zahnal skličující myšlenky.

Do velína dorazili jako poslední. Už i velmistr Skorber tam byl, a uvítal oba mladé velmi nepřátelským pohledem.

„Takže!“ Kapitán se otočil rovnou na velmistra. „Kdys mi chtěl říct, vo co tu de?!“

Ferglaman konsternovaně zadržel dech. Na takové jednání nebyl zvyklý, ale Čekblit nehodlal brát žádné ohledy. „Ty mi tu na palubě manipuluješ s trilibrxiem a neřekneš ani slovo! Spad si z jahody naznak?!“

Velmistr konečně překonal šok. Pobouřeně vstal. „Tak se mnou nikdo mluvit nebude!“

„Bude, a sedni!“ zaburácel Čekblit a pozvedl svou mohutnou ruku, zatnutou v pěst. „Vohrozils celou loď! Vod začátku co sme tu, maj systémy pořád poruchy! Nebudu špekulovat nad vejmyslama, že bysme se proměnili v něco pro co nejsou slova. Ale napadlo tě, ty nebetyčnej hňupe, že to mohlo třeba změnit parametry reaktoru nebo votevřít naplno záplavový komory?!“

Velmistr jen lupal po dechu. Tohle si k němu určitě nikdo nedovolil. Jenže kapitánovy výtky byly oprávněné. Trilibrixium mohlo Tokombu poslat ke dnu, anebo naopak třeba vyhodit na orbit...

Skorber se dusil vztekem, ale současně mu došlo, do jakého průšvihů se dostal.

„Měl jsem to pod kontrolou!“ vykřikl divoce. „Naprosto spolehlivě!“

„Jaks to měl pod kontrolou bylo vidět, když ses tu vodmítal probrat z bezvědomí, a přízraky zatím lezly všude možně po Tokombě! Včera mladý zavírali kryty, a přízraky jim je zas votvíraly, aby ten sajrajt moh dovnitř! Mám to na kamerách! Tomu říkáš kontrola?!“

„Výboj mě zčásti uvolnil! Potřeboval jsem-“ vybuchl Skorber, ale Čekblit mu skočil do řeči.

„-nezájem cos potřeboval! Tvý pokusy právě skončily, a tvoje prokletý haraburdí letí přes palubu. Nestrpím na palubě krám, co mi sem láká trilibrixium!“

„Jak můžeš vědět, co mám v apartmá?!“ zhrozil se velmistr. „To je porušení soukromí! To si nenechám líbit!“

„Tudle je MOJE loď!“ zaburácel Čekblit. „Mám právo vidět šeko, ať je to čím je to!“ Náhle se zarazil, a letmo střelil pohledem po Garimovi a Jaeritt. „Teda, pokud to ale vidět chci.“

Obrátil se zpět k velmistrovi. „Aby bylo jasno. To, že tvoje krámy letí z Tokomby, bylo oznámení. Zrovna teď to roboti provádějí! Stejně to nebudeš potřebovat. Nepustím tě už z dohledu!“

Skorber by nejraději kousal vzteky, ale vzepřít se kapitánovi neodvažoval. Měl z velitele, který prošel válkou, pochopitelný respekt. Najednou divoce mávl rukou. „A co kdybych dal všechno do pořádku? Mohu zbavit loď všech vetřelců!“

Kapitán se zarazil. „Úplně? Napořád?“

„Úplně, napořád a rychle!“ potvrdil velmistr důrazně.

„To bysme se mohli nějak dohodnout...“ připustil Čekblit. „Čím dřív to vyhážem, tím líp. Tak dělej!“

Skorber vymrštil nataženou ruku proti Jaeritt. „Potřebuji svého fámula!“

„Jaeritt?“ podíval se kapitán tázavě na dívku. Jenže ta s nešťastným výrazem v tváři zavrtěla hlavou.

„Ke mně!“ velel Skorber pánovitě a přidal donucovací gesto.

Ale Jaeritt složila tvář do dlaní, a div se nerozplakala!

„Říkám ke mně!!“ zazněl jeho hlas jak hromobití.

„A dost!“ vstala náhle doktorka. „Jaeritt není tvůj synták, nad kterým máš neomezenou moc! Opovaž se na ní ještě jednou zakřičet a Tokomba ti bude malá aby ses přede mnou schoval!“
Náhle byla celá proměněná, z krásných očí jí bezmála šlehaly blesky a vypadala jak lítá šelma, připravená nepříteli vydrápat oči.

Skorber se očividně zarazil, ale pak řekl. „Neplýtvej marnými slovy, když o celé věci nic netušíš! Musím mít fámula u sebe!“

Swyend tiše zamručel. „Jaeritt? Pokud by to pomohlo loď rychle zbavit toho zamoření, potřebovali bychom tvou pomoc. Osobně dohlédnu, aby si k tobě Skorber nic nedovolil.“ A po krátké pomlce dodal: „Anebo tě doprovodí Ronnemi.“

„Jenže já Zenobii NESLYŠÍM!“ vykřikla Jaeritt nešťastně.

Rozhostilo se naprosté ticho

„Cože...?!“ vydechl šokovaně velmistr.

„Nemluví se mnou... od rána.“

„Od rána!“ Velmistra náhle popadl amok. „Ty ezgeskro jedna, kli mosfango džajryt skertebels!“ opustil v záchvatu unilang a přešel do panfergu.

„Zanech urážek, říkám!!“ vstal Čekblit hrozivě. Skorber ucouvl, vztek ho ale neopustil. „Vy nechápete co to znamená! Zničili jste mi život! Zničili jste všechno!“ Náhle se zatvářil jako ďábel. „Tohle vám neprojde! Já zničím vás!“ a jako smyslů zbavený vyrazil z velína.

Swyend zaraženě kývl na doktorku. „Nepřeskočilo mu?“

„Sleduj ho!“ vyzval kapitán navigátora. Kisandr aktivoval palubní sledovací systém, který ukázal velmistra, jak v divém chvatu rázuje chodbami, přičemž něco vztekle mumlá.

„Co říká?“ zesílil navigátor zvuk a ohlédl se po Jaeritt.

„Chce pomstít nám. Volá entity, skryté v jiné světy,“ shrnula po krátkém naslouchání. Podívala se na kapitána. „To moc vážné. Opravdu. Ony jsou tam, a naslouchat.“

„Danno! Zastav ho!“ velel rázně Čekblit.

Technik rychle počal vydávat příkazy přes organizér. Pořádkoví roboti ihned vyrazili Ferglamana ulovit.

„Zablokoval jsem všechny výstupní komory,“ řekl Kisandr. „Nemá kam utéci.“ Náhle ale nevěřičně vzdychl. „Co to má jako být?“ Jeden z výstupů na palubu zahlásil otevření!

„On mu někdo dal univerzální klíč?!“

„O tom nic nevím,“ vrtěl Danno hlavou. „Leda že by ho někde sebral! No velký Leptone!“ zakončil, protože lodní systémy zrovna zapnuly přenos obrazu z místa, kam velmistr vyběhl.

Skorber stál na palubě. Teď už nemumlal - něco zuřivě křičel a divoce máchal rukama.

„!“ vyjekla Jaeritt mimoděk.

„Co dělá?“ zašeptal Garim napjatě.

„Zastavit hned nutno!“ obrátila se naléhavě na kapitána.

„Danno!“ zavrčel Čekblit.

„Hlídka už tam běží. Půl minuty!“ opáčil technik.

Kolem velmistra se mezitím počal jakoby odnikud shromažďovat hustý mrak sazí, reagující na jeho gesta i hlas. Vtom se Skorber prudce ohlédl - pořádkoví roboti dorazili na místo.

„Zals fandádon - to se vám nepovede!“ vykřikl Ferglamsky. Náhle se prudce rozběhl přímo k zábradlí na kraji lodi. Malý okamžik vypadal jako atlet před odrazem. Na kraji paluby se hustý mrak kolem něj doslova vsákl do jeho pláště, a velmistr se mocně odrazil s gestem, které jasně naznačovalo jeho úmysl vzlétnout!

Všichni u obrazovek v tu chvíli zadrželi dech - hrozný Ferglaman se skutečně vznesl, jako by jej držela neviditelná síla. Vzduch kolem něj počal zřetelně jiskřit vzrůstající energií.

„Zapneme to,“ řekl tiše, ale neoblomně Swyend, natáhl se přes kapitánovu paži a aktivoval kanóny na palubě.

Jenže vtom se stalo něco, co nikdo nečekal. Z jasné oblohy sjel dolů oslepující blesk, prolétl velmistrovým tělem a zabodl se do tmavé hladiny. Zásah musel být naprosto smrtící - Skorberova silueta obalená pláštěm se bezvládně zřítěla do vln.

„Muž přes palubu!“ vykřikl Čekblit a udeřil do senzoru, který zapnul vnější záchranný systém. Z kontejnerů, skrytých pod masivními štíty, vzápětí vzlétly dva vyprošťovací drony, které rychle dosáhly místa, kam dopadlo Skorberovo tělo.

Ale na hladině nebylo nikoho vidět.

Drony však byly připraveny i na takovou situaci. Sklopily vrtulové motory a ponořily se pod hladinu, kde počaly vysílat sonarové pulsy, aby našly potopenou osobu.

„Jo, už ho zaměřili,“ zamručel Danno, ale pak nevěřícně ukázal prstem na zobrazovač. „Vidíte to samé co já?!“

Drony zapnuly vodní trysky a zamířily dolů, ale Skorber doslova mizel v hlubině jako by měl kapsy svého pláště plné olova. Anebo trilibixia, napadlo Garima.

Přimražení dramatickým sledem událostí, všichni upírali oči na projekční plochy. Chvilí se zdálo, že drony dokáží tělo dohnat, ale po minutě technik jen mlčky zavrtěl hlavou.

Kapitán ještě chvíli sledoval situaci. „Nestíháme. Končím zásah,“ řekl poté. „No, dovelmistroval z vlastní vůle. ALDZ.“

„ALDZ,“ zašeptal Garim tak jako jiní.

„Ať ho Lepton dobře zrecykluje,“ zopakoval vážným hlasem Swyend to, co zaznělo zkratkou, a vypnul palubní obranu.

Chvilí bylo ticho. Doktorka držela ruce v neznámém gestu a bezhlesně pohybovala rty. Garim, přes šok, který zrovna prožil, užasle přihlížel. Prvně v životě viděl modlitbu v praxi, ne jako pouhou součást výuky.

Pak kapitán symbolicky tiše tleskl. „Vážení, nahrajem svý svědectví pro IGYNA až se trochu uklidníme. Pokud si někdo nebude jistej, co a jak říkat, poradím. A teď máme porád práci, jinak můžem špatně dopadnout. Musíme to dostat z lodi co nejdřív. Nařizuju udržovat hermetičnost. Každěj výstup, každěj vstup, jedinej přes turnikety a pořádnou očistu. Jak lidi, tak stroje.“

Všichni přikyvovali.

„Vyšlem vysavače a musej se připravit záložní filtry, dyby tydle vodešly.“

„Jo,“ kývl Danno.

„Doktorke,“ obrátil se kapitán na Ronnemi. „Můžeš zakonzerovat pár malejch vzorků. Ale vopatrně s tim, víš co to dokáže.“

„Rozumím,“ kývla.

„Kisku! Pošli čtyry drony na průzkum. Možná plujem do vyšší koncentrace, možná nás to sleduje. Možná to má přece jen někde zdroj. Možná se to na nás nabaluje víc a víc, možná se tomu dá ujet. Chci vo tom prostě vědět!“

„Zařídím to,“ přitakal navigátor.

„Pane Čoklabordy!“ otočil se na vědce. „Co ta potvora na mý palubě? Už je dost rozmělněná?“

Vědec se zhluboka nadechl. „Ještě ne jak bych chtěl, i když kus jí sežraly ty elektrické potvory. Ale už třeba vím, jak mohou plavat tak rychle. Vylučují kluzný sliz, který výrazně snižuje nejen tření,

ale tím že se v tenkých řetězcích utrhuje, udržuje i laminaritu. Mají to o dost promakanější než jakékoli ryby, které jsem dosud viděl.

Také už vím jak zvládají rozdíly hloubek. Plyny, uvolněné z kapalin, propouštějí bez problémů ven. Vskutku excelentní biologické mechanismy!

Co mě stále udivuje: tkáň obsahuje jasné známky příjmu anorganických látek. Nicméně šance, že by se ten tvor dokázal ponořit až k jádru, je i přes jeho úchvatné dekompresní schopnosti nereálná. Takže dosud nevím, kde se to v něm-

„Chci čas!“ uřál rozjíždějícího se vědátora kapitán.

Pan trochu zaskočeně zamrkal. „Ehm... průzkum dokončím... nejdéle během půl dne.“

„Během dvou hodin,“ určil přísně kapitán. „Okamžitě to pak hodí do moře. A mezitím potřebuju zjistit víc o té substancii. Zkus něco vyčistit z kontaminace ledu. Je to taky ve vodě? Mají něco takovýho ryby v sobě? Nebo to na ně reaguje? Vadí jim to, nebo nevadí, nebo to s nima spolupracuje?“

„Rozumím, rozumím,“ mumlal oceánolog, a náhle se plácl do čela. „No jasně!“ vykřikl. „Trilibrixium! Ty ryby se od něj instinktivně distancují! Proto ta hloubka!“ Na okamžik se zarazil. „Ovšem v současné koncentraci by jim to nejspíš nevadilo, takže to naznačuje, že dřív bylo trilibrixia víc, a patrně se projevovalo výrazně, myslím fakt výrazně silněji.“

„Budu Dannovi k ruce,“ přihlásil se Swyend dobrovolně.

„Jo, dobrý nápad. A mladej...“ upřel kapitán ostrý pohled na Garima. „Postarej se vo Jaeritt, anebo víš sám.“

„Ano, kapitáne,“ polkl mladík, všecek ohromen důvěrou, kterou znovu dostal.

Opatření, která výhledově dostanou Tokombu z problémů v nichž se ocitla, se dala do pohybu. Tedy snad, řekl si Garim v duchu. Přinejmenším každý dělal, že tomu věří, a vypadalo to nadějně.

Dehermetizované průchody byly postupně zamykány, a když paluby počalo projíždět třicet klasických uklízacích strojů, fungujících coby vysavače, koncentrace fantomové substance ve vzduchu uvnitř lodi počala zvolna klesat. Zdálo se, že to je správná cesta: už za pár hodin přízraků i náhodných poruch znatelně ubylo.

„Nemají z čeho se tvořit,“ konstatoval suše Danno.

„Doufejme že se přízraky nenaučí dělat z něčeho jiného...“ kontroval Swyend. Byl spokojený, protože už si uložil a zabezpečil

preparovanu lebku tvora, který se pokusil Tokombu potopit, i pár částí elektrických oblud, zlikvidovaných kulometry. A Pan mu navíc slíbil i kostru „kopinatce“. Swyend by ovšem nepohrdl ani dalšími úlovky, ale na to dosud nebyl čas.

Garimovi přišlo hloupé brát hned Jaeritt k sobě do kajuty, ještě hloupější ji odvést do apartmá po Skorberovi, a tak zůstali v jídelně.

„Teď už to asi nevádí, ne?“ přistrčil ke společnosti několik největších lahůdek, které v zásobách sehnal.

„Asi ne,“ připustila rozechvělým hlasem. Pustila se do chutného zákusku, ale za chvilku si Garim všiml, že zase nenápadně otírá slzy z očí. Možná si dávala za vinu, že díky jejímu selhání nakonec velmistr přišel o život.

„Ronnemi?“ řekl Garim tiše do komunikátoru. „Zastav se tu.“

Když doktorka přišla, stačil jí jediný pohled. Sedla si vedle Jaeritt. „Zlatíčko... já vím že potkat takovou událost je smutná věc. Ale tak to v životě chodí. Všichni víme, že velmistr chtěl udělat něco špatného, a nakonec doplatil na vlastní chybu. Nebýt toho, nejspíše bychom tu takhle nesešli.“

Jaeritt mlčky kývla.

„Bylas první Skorberův fámulus?“

Ferglamanka mlčky zavrtěla hlavou.

„Víš kdo byl před tebou? Mluvilas aspoň s někým, koho měl Skorber za fámula dřív?“

„Ne...“

Doktorka hořce potřásla hlavou. „Mám velké podezření, že byla nevědomky v samém ohnisku závažného problému a ještě většího ohrožení. Plány, které s tebou velmistr měl, byly sobecké a měly zásadní nedostatky. Tím největším je, že ti neřekl oč se jedná.“

Pohládila jí vlasy. „To nevádí, že Zenobii neslyšíš. Já už si v tom trochu dělám jasno v laboratoři.“ Podívala se na Garima. „Většina ze substance je opravdu uhlík, ale komponovaný s trilibixiem do nesmírně různorodých a komplikovaných struktur s dalšími stopovými prvky. Tohle je chemie vyššího řádu, zasahující do více rozměrů.“

Trilibixium má uhlík jako kotvící základnu. Klidně si mizí a zase se libovolně vrací, a k tomu využívá elektrostatické pole planety jako své nosné i organizační prostředí. Na něco tak bizarního nemám vzdělání ani prostředky. Jsem jen praktik. Tohle vyžaduje

speciálně zaměřeného a vybaveného vědce. Velmi ODVÁŽNÉHO vědce,“ dodala nakonec důrazně.

Oba mladí na ni zaraženě hleděli.

„Tak moc, aby měl odvahu obětovat místo sebe někoho jiného, než přijde na to jak dosáhnout svých plánů. Třeba i pomocí vražedného rituálu jménem Abao.“

Jaeritt vytřeštila oči. Nenapadlo jí, že mohla být jen jednou z mnoha, které Skorber nelítostně využíval. Garim užasl také. Kiritský rituál abao znal z přednášky – tajemný postup měl údajně dokázat vložit lidskou duši do kusu nějaké hmoty, napuštěné trilibrxiem. To asi byla slova, která zaslechl při svém ne moc slušném vpádu do Skorberova soukromí! No Leptone! Chtěl Skorber ukrást Jaeritt duši a uvěznit v trilibrxiu?! A komu dalšímu?! Najednou chápal Swyendovu zmínku o Frankensteinovi v jiných souvislostech. A kapitán to pochopil hned, a svou odpověď dal najevo, aby kníže zbytečně nevyvolával obavy.

Doktorka Jaeritt znovu pohládila. „Skorberovy pokusy detekoval Kisk - bláznila mu elektronika kolem vašeho apartmá. Pak jsme málem spadli do té jámy v moři, což byl nepochybně nějaký topologický fenomén. Skoro jako by tu někde proběhl pokus o stvoření brány... někam. A když jsme se k vám podívali...“

„Ou,“ vydechl Garim.

Ronnemi jen pokrčila rameny. „Kapitán a doktor mají právo ze zákona vědět vše. Čekblit je tolerantní, ale když jsme společně došli k závěru, že tě Skorberovy pokusy ohrožují na životě, rozhodl se zakročit. Takže jsme maličko přispěli k tomu, aby ses od něj odloučila.“ Pousmála se trochu víc. „Tuším, že hledáš spojitost mezi tím, co se nejspíše dělo dnešní noci mezi vámi dvěma, a ztrátou své schopnosti vnímat Zenobii. To ti nedokážu ani potvrdit, ani vyvrátit. Ale je téměř jisté, že sis tím ve skutečnosti zachránila život. A protože velmistr neměl tvou sílu, patrně jsi od zkázy zachránila celou Tokombu i nás všechny. Tak to prostě ber,“ uzavřela. „Zas půjdu po svém, mládeži.“

Garim s Jaeritt znovu osaměli, ale nikdo z nich neměl na dobroty ani pomyšlení. Mladík právě usilovně přemýšlel, jak překonat situaci, zaseklou v mrtvém bodu, když se náhle ozvala zpráva lodního komunikačního systému.

„Připravit na náraz!“

*

44 - Erupce

Byl to přímo kapitán Čekblit, kdo vydal varování. Garim bez váhání „hodil“ projekci svého organizéru na stěnu jídelny. K Tokombě se opět něco blížilo z hlubiny. Ale tentokrát to bylo skutečně obrovské a rychlé.

Jako by pod lodí rostl z nekonečné hloubky tenký rapír - aspoň tak to vypadalo na detektorech. Chyba byla samozřejmě v měřítku. To co vyhlíželo jako ostrý hrot, mělo ve skutečnosti průměr několik set metrů. Garim nasucho polkl. Co když je jádro Zenobie tvořené nějakou gigantickou trilibrxiovou zrůdou, která se je právě rozhodla zničit?!

„Pryč vocud!“ velel Čekblit Kisandrovi. Pohonné jednotky zabraly a Tokomba vyrazila z místa předpokládaného střetu.

„Lízne nás to. Ale rozhodně to není tvor,“ zhodnotil navigátor hlášení detektorů.

„Nějaký výbuch?“ dohadoval se Čoklabordy. „U Leptona, to je ale rychlost! Danno, pošli tam něco na odběr vzorků, rychle!“

„Nejspíš stoupající proud ostře odlišného materiálu. Jeho rozhraní tvoří odraz, který detekce vnímá jako hranu pevného tělesa,“ soudil navigátor.

„No jasně,“ odvětil mezitím technik a nechal vyslat i vzorkovací sondy.

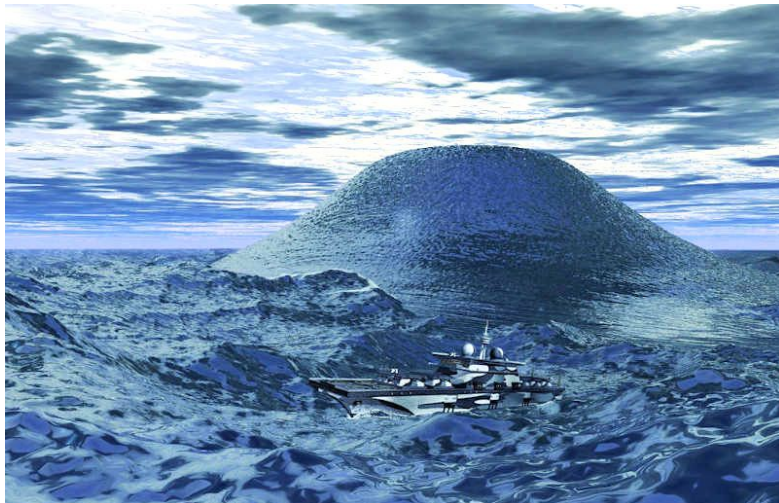
„Plná pohotovost! Chci kompletní hermetizaci! Připravit na ponoření!“ velel Čekblit.

Garim vytáhl obočí údivem. Odkdy je Tokomba ponorka? Ale smysl kapitánova povelu byl jiný. Mohlo se stát, že onen proud bude mít nižší hustotu než okolní voda. Tokomba by v tom případě ztratila část vzlaku a mohla by se i propadnout pod hladinu.

„Plná za pět- čtyři-“ odpočítával okamžitě Kisandr. Všechna místa, spojující loď s okolním prostředím, byla zavírána a zajišťována. Dokonce i chlazení Dannovy továrny přešlo na vnitřní okruhy, a výrobní linky, které by mohly utrpět škody nárazem, byly zastaveny. „Dva- jedna- zajištěno! Ale nemuseli jsme - utečeme tomu,“ dodal.

Bylo už vidět, že podivný proud Tokombu nezasáhne, a Kisandr na kapitánův pokyn snížil tah pohonu. Mohutný odraz mířil neochvějně k hladině na pravoboku, zatímco loď se odkláněla vlevo. A pak to nastalo!

Hlavní tok, vymrštěný z hlubin, dospěl k hladině. Voda za pravobokem se úplně proti všem předpokladům zvedla v obrovitém vývěru, který se jako temně modrá, ledovým temnosvitem prozářená hora hrozivě a nezadržitelně zdvihl vysoko do oblohy! Všichni upírali ohromené oči na obrazovky. Takové divadlo nemělo ve známém vesmíru obdoby!

Koráb se mocně rozhoupal. Rozhněvaný bezbřehý oceán si s velkou lodí pohrával jak s kouskem dřívka.

Náhle se ale z proudového rozhraní vydělily silné, velké odrazy.

„Dva kontakty!“ upozornil Kisandr. To už se za nimi vynořily další dva, tři, čtyři objekty!

Dozajista to byli největší dosud pozorovaní tvorové – rychlé měření naznačovalo délku přes sedmdesát metrů!

„Tak tihle už živí jsou,“ podotkl trochu stísněně Čoklabordy, který ani při obrovském vlnobití, způsobeném vodní horou, nepřestával sledovat své infopanely.

„Ne, ne, ne!“ řekl polohlasem Čekblit, „táhněte do- pryč!“

Ale obrovití tvorové se tím rozhodně neřídili. Naopak, naprosto cílevědomě zamířili rychle k lodi.

„Kontakt do minuty!“ hlásil navigátor. Tokomba se usilovně probíjela bouřícím mořem pryč, ale nový střet se zdál nevyhnutelný.

„Danno! Hod’ po nich něco! Hned!“ řekl Čekblit nesmiřitelně.

„Ne- stí- hám!“ slabikoval technik napjatě. Zásobníky rychle otáčely svými pásy, aby mohly vypustit důraznější prostředek.

Detektory Pana Čoklabordyho získaly mezitím obraz útočníků.

Byli strašliví. Ze všeho nejvíce připomínali úhoře, ovšem dlouhé bezmála osmdesát metrů. Kromě protáhlého výčnělku nad tlamou nebyly vidět žádné oči. Rozměrná tlama byla lemována několika řadami ostrých zubů. Trup byl hustě pokryt dlouhými, rozvětvenými výrůstky, na nichž se držely jakési velké vejčité spóry.⁵

Jenže čelní obluda náhle zpomalila. Zamířila vpravo, poté vlevo, jakoby znenadání nemohla najít zamýšlený směr! Domnělé spóry se uvolnily, a teď divoce vířily kolem, podobny smečce rozrušených pirañas. Ale také se chovaly bezcílně.

Všichni bez dechu sledovali obraz detektorů. Vypadalo to, že hlubinné příšery ztratily o loď zájem!

„Zbraně stop, a pokračujem! Vypadnem vodsud!“ velel Čekblit.

Jícny hydrodynamických motorů nasály vodu a hnaly Tokombu, chráněnou rojem torpéd, kupředu skrz bouřící hladinu. Za osm minut zůstaly obří hlubokomořské obludy daleko za zádí.

„Motory na normál,“ velel kapitán. Stabilizátory převzaly vládu nad hmotou lodi a výkyvy se zvolna zmírnily.

Obrovští tvorové párkrát zakroužili, jako kdyby se rozhlíželi po okolí, a nato zamířili pozvolným tempem podél mihotavé vnější hranice rozpadajícího se spodního proudu, zpět dolů, do černo-černé hlubiny.

„Konec poplachu,“ ozval se Čekblit.

„Danno! Potřebuji vzorky! Vzorky!! Hned prosímtě!“ téměř nadsakoval oceánolog. Nečekaný výtrysk, přicházející z nesmírné hloubky, mu nabízel jedinečnou možnost aby jako první člověk na světě zjistil něco o složení jádra Zenobie.

„Se jako mám rozkrájet?!“ zněl nakvašený technikův hlas z podpalubí. „Posílám dvě sondy,“ dodal.

„Za tyhle údaje nám budou univerzity platit zlatem!“ radoval se vědec.

„Nejde ani tak o to aby nám někdo platil, ale abychom na naši návštěvu zde nakonec nedoplatili my!“ opáčil střízlivěji navigátor.

*

---

⁵ Později Pan zjistil, že to jsou symbiotičtí dravci. Velký tvor jim byl základnou a oni jemu bojovým svazem, podobně jako letadla na letadlové lodi.

45 - Nedotknutelní

Na odpověď nemuseli čekat dlouho.

„Další skupina!“ hlásil navigátor.

„Pojďme do velína,“ vyzval Garim Jaeritt. Než opustil jídelnu, skočil k automatu se zákusky a vtiskl kamarádce do ruky velký nanuk. Přišli do řídicí místnosti právě když Kisandr zobrazoval údaje, předané detekcí. Byli tu všichni mimo technika a knížete. Na stěnu se promítaly různé obrazy ze sledování moře pod lodí.

„Raději bych se mýlil,“ zhodnotil to oceánolog, „ale to je patrně další elektrická smečka!“

„Rozumím,“ řekl Čekblit. „Tak zas poplach! Čeká se elektrickéj útok. Všichni do výsadekovejch obleků! Kisku, ber nás pryč!“

„Rozesílám!“ hlásil ihned Danno z hloubky spodních podlaží. Převravní roboti ve skladu okamžitě otevřeli kontejnery s expedičními obleky a chvatně se rozběhli k velínu a do dílen ke členům posádky.

„Obleč se také,“ vybídl Garim Ferglamanku, když u nich zastavili dva mechaničtí nosiči s kombinézami. „Víme už, že ti tvůj plášť proti výboji nepomůže.“

Chvatně schroupala zbytek mrazivé pochoutky a mlčky shodila svůj sobislo to mogritu, čímž všechny muže ve velínu přiměla skoro minutu očima hypnotizovat zobrazovače svých počítačů.

„Já děkuji,“ ocenila pak ohleduplnost svého okolí.

Skupina tvorů se mezitím dostala v hloubce tří kilometrů do incidentu s obrovitými hlubinnými požírači, kteří klesali do nižších úrovní. Skupina náhle prudce zahнула a obklopila jednoho obrovitého tvora. Zatímco tři zbylí o poznání rychleji mířili dolů, napadený zůstal na místě.

„Je po něm,“ konstatoval oceánolog. „Očividně ho dostali na první pokus. Ale třeba nás zrovna zachránil.“

„Tentokrát chci mít venku všecko, co pude!“ nařídil Čekblit.

„A nezapomeň na moje věci!“ připomínal se oceánolog.

„Jsme tu jen dva,“ ohradil se z nitra továrny Danno, který opět nevěděl kam dřív skočit i když mu kníže pomáhal.

Jenže vtom navigátor řekl: „To mě popracuj! Další návštěva!“

Z opačné strany se na detektorech objevil nový odraz.

„Ať do mě hrom bací, jestli to není další elektrický oddíl!“ zavrčel oceánolog. „To si tu všichni dali dostaveníčko?“

„Ten proud,“ řekl náhle Garim.

„Cože?“ ohlédl se Kisandr, který to vzal jako připomínku ohledně elektrické energie.

„Ten proud vody z hloubky je něco tak nepřehlédnutelného, že tu počítají ulovit kořist. Tak sem všichni spěchají.“

„To zní docela logicky,“ přikývl Pan Čoklabordy. „Kromě toho, jsme stále víceméně na rozhraní dvou skupin. A vidíte, kam míří? Jdou po těch úhořovitých obrech. Ti patrně využili proud k tomu, aby udělali přeпад v horních vrstvách, ale teď se jim to stalo osudné. Mohli by se zkusit schovat za hranici proudu, která tvoří pro sonary jakoby neprůhlednou stěnu, ale zase by je to vyneslo zpět nahoru. Zvláštní... To je pro ně asi větší zlo než se nechat sežrat od elektrických nepřátel?“

„Možná jsou dekompresní schopnosti jejich organismů časově omezené,“ podotkla doktorka. „Pokud by pro ně delší setrvání v menší hloubce znamenalo jistou smrt, je nezbytné pokusit se vrátit dolů za každou cenu. Obrácený princip jako u lidí, když zdolávají vysoké hory bez dýchacího přístroje.“

„To mě nenapadlo,“ přiznal oceánolog. „Testoval jsem buňky ulovených organismů na schopnost vyrovnávat tlaky, ale ne zda se tato schopnost nemění s časem. Ověřím si to, díky, Ronnemi.“ Pokýval hlavou a pak náhle tleskl. „A také vlastně už vím, kde se ve vzorcích berou ty minerály. Takovéhle podvodní výbuchy je vyrvou z jádra a vynesou až do obývaných hloubek.“

„Pokud ještě někdo něco chcete, tak rychle,“ skočil mu Kisandr do řeči. „Raut dole už skončil a na talíři jsme zbyli jen my!“

Bylo to tak. Krom dvou skupin, které mířily vzhůru, v hloubce na hranici proudu nebyl žádný další odraz co by stál za řeč.

„Budeme pořád utíkat?“ ozval se Swyend zdola z dílen, zatímco Tokomba počala zrychlovat.

„No...“ zaváhal Čekblit a podíval se na doktorku. Ronnemi, ke Garimovu údivu, neutrálně pokrčila rameny. „Můžeme tím získat i ztratit,“ zhodnotila obě varianty. „Ale spíš ztratit. Utíkali jsme, a nepomohlo to...“

„Zasypu je krupobitím,“ ozval se Danno.

„Pokud ne, dostaneme patrně dvojnásobný šok co posledně,“ varoval Kisandr.

„Ale pokud ukážeme tvrdý odpor, dost možná nám příště ostatní dají pokoj. Bylo by docela příjemné přestat konečně válčit a věnovat se výzkumu,“ reagoval kousavě oceánolog.

„Ale to první společenství nám moc pokoj nedávalo,“ osmělil se říci Garim.

„Pravda. Ale podle všeho utekli před těmito elektrickými potvorami. Pokud je eliminujeme, mohli by to pochopit jako varování. Jestli jsme schopni odolat někomu před kým oni uhnou, jen by na nás plýtvali časem,“ ozval se kníže.

„Stejně nemáme vo čem diskutovat,“ zasáhl kapitán. „Nemůžu riskovat, že se dalšímu šoku konečně podaří spálit systémy reaktoru.“ Ještě jednou se ohlédl na doktorku a ta nepatrně kývla.

„Dem na ně!“ shrnul Čekblit rychlou radu. „Aktivuju kanóny, tak mi nelezte na palubu!“ dodal. Rychlopalná zařízení na Tokombě se opět probudila. Tentokrát už žádné podmořské obludy na koráb nepustí. Běda všemu, co se vynoří z vln!

„Otoč to a zpomal!“ vyzval Danno navigátora a vyznačil mu nový směr, protože programy průběžně sledovaly pohyb všech objektů, porovnávaly ho s možnostmi obrany a teď vybraly oblast, v níž bude užito torpéd, která jedno po druhém opouštěly své zásobníky. Na stěně se všechny změřené parametry i odhady zobrazovaly ve formě proměnlivých nákrasů. Skupiny elektrických dravců se z obou stran hnaly přímo na Tokombu.

„Pošli jim to naproti!“ řekl naléhavým tónem oceánolog. Neměl na mysli torpéda, ale skupinu svých výzkumných strojů, které v houfu zamířily vstříc oběma skupinám.

„Však vidíš že jo,“ ujistil ho Danno. Mám se snad rozkrájet, myslel si v duchu. Jeden je chce prozkoumat, druhý zničit, třetí se jim chce vyhnout, a všechno naráz!

„Pokud projdou, vypněte co bude! Dyš je nezastavěj kanóny, dostanem znova šok!“ instruoval Čekblit.

„Neprojdou,“ zavrčel Danno, navádějící svá torpéda k hromadné akci. „Tímhle neprojdou!“

Smečky dravců se řítily z hlubiny přímo po předpokládaných trasách, a na druhé straně fronty je čekala obranná linie tvořená sedmatřiceti torpédy všech velikostí. Pod kýlem Tokomby se schylovalo k bitvě, jakou Zenobie ještě neviděla.

Jenže útočníci náhle změnili směr!

„Vidíte to?!“ zvolal oceánolog užasle. Jakoby odklonění neviditelnou silou, zanechali hlubinní dravci útoku a počali se nespokojeně rojit asi dvě stě metrů pod kýlem Tokomby.

„Co to tam vyvádějí...?“ žasl Čoklabordy. Napadlo ho, že by se električtí živočichové mohli pustit sami do sebe, ale ani to nebyla

pravda. Když bezradné rejdní trvalo již dvě minuty, napětí ve velínu povolilo.

„Jsou to jen zvířata,“ dohadoval se sám se sebou oceánolog. „Přece nemůžou chápat, že na ně u lodi číhají smrtící předměty!“

„Třeba si všimli, že vždy když z nás vypadne něco takového, následuje citelná rána,“ nadhodila doktorka. „Získaný reflex.“

„To by se museli rychle učit, a navíc si tu znalost předat i mezi skupinami; ale možné to je,“ připustil Pan zadumaně. „Hele, Danno, myslíš že bys mohl torpéda vrátit do zásobníků? Uvidíme, jestli pak zaútočí!“

„Zapomeň!“ zarazil jeho vědecký zápal kapitán. „Takovej experiment zakazuju! Esli se nás bojeji, tim líp. A mizíme vodsud!“

„Jasně,“ potvrdil Kisandr že slyšel. „Danno, kolik ze sebe dokážou ty tvoje hračky vymáčkout, a jak dlouho? Abych jim zbytečně neujel...“

Tokomba se zvolna rozjela pryč, sledována hustým houfem vlastních torpéd, ale i smečkami elektrických dravců.

Zvláštní patová situace trvala až do večera, kdy se náhle jedna část pronásledovatelů odpojila a vzdálila mimo dosah detekce.

„Dosáhli hranice svého loviště,“ konstatoval Čoklabordy.

„Nebo je to prostě přestalo bavit,“ ušklíbl se navigátor.

Kolem jedenácté hodiny vzdali své úsilí i zbylí pronásledovatelé.

„To mě vzepři!“ zavrtěl kapitán hlavou. „No, takže konec pohotovosti.“ Všichni si s úlevou svlékli kombinézy. Už to v nich začínalo být trochu nepohodlné.

Garim s Jaeritt si vzali v jídelně něco dobrého a zamířili do mladíkovy kajuty na běžnou pasažérskou palubu.

„Dopadlo to nečekaně dobře,“ poznamenal za chůze.

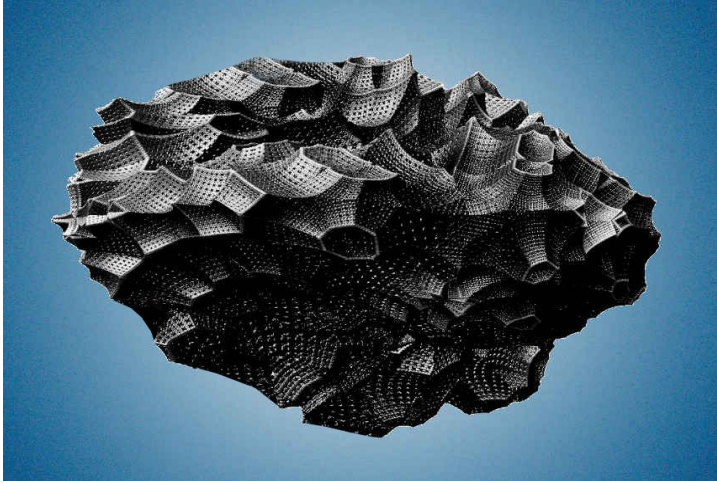
„Jak pro koho,“ odpověděla s náznakem bolesti v hlase.

„To bude dobré,“ obejmul ji zlehounka.

„Já vím,“ zašeptala.

Když ale Garim dotekem senzoru otevřel dveře, zůstal překvapeně stát na prahu. Automatika ještě nerozsvítila, a tak dobře viděl, jak kámen, pojmenovaný jako „srdce Zenobie“, vydává zřetelný, zvolna pulsující jas.

*

46 - Finále

„Já na něj zapomněla,“ vydechla Jaeritt.

Zblízka si to prohlíželi. Kámen sám byl stále černý, ale kolem něj zvolna oscilovala modrobílá korona.

„Nemůže to něco udělat?“

Bezradně pokrčila rameny. „Trilibrixium může všechno. A já ho zrovna neslyším.“ Nadechla se. „...? ...??“

„Nic,“ přiznala nešťastně.

Garim nervózně přešlápl. „Jaeritt? Já vím že je to nepříjemná myšlenka, ale budeme se toho muset zbavit. Čekblit se usilovně snaží dostat trilibrixium přes palubu, a my tu máme pomalu půlkilový koncentrát. To je průšvih.“

„To je všechno, co mi zbylo...“ zašeptala lítostivě.

Mladík ji obejmul. Chápal, že si kamarádka musí bez své schopnosti připadat jak poloviční. Zachránila se z velmistrových démonických plánů, ale ztráta dřívějšího smyslu byla bolestná.

„Já vím,“ řekla po chvíli. „Jdeme hned? Ať to mám za sebou.“

Vzala kámen do dlaně a vydali se do velína, ve kterém kromě kapitána a navigátora byl tentokráte i Swyend.

„Co se to zas děje!“ řekl v tu samou chvíli Kisandr, protože mu ovládací pult počal divoce blikat červenými značkami.

„To mě pokonej!“ zvolal kapitán, když Jaeritt napráhla dlaň.

„U Leptona!“ přidal se navigátor, který se ohlédl. „To si děláte legraci! Blázní mi tu všechny systémy! Okamžitě s tím pryč! Hoď to přes palubu!“

„Počkej chvíličku,“ zasáhl zaujatě přihlízející kníže. „Jak víme, trilibrixium se drží v atmosféře. Možná k tomu má dobrý důvod. Co se stane, až tenhle kámen po dvou dnech dopadne na jádro Zenobie?“

„A co tohle?!“ mávl navigátor k jančícím panelům.

„Jaeritt, ustup co nejdál...“ pokynul rozvázně kapitán. Dívka zacouvala do rohu velína, a poruchy se znatelně omezily.

„Pane?! Přijď do velína!“ zavolal kapitán vědce.

Jenže ten jen vrtěl hlavou. „Netuším co by to mohlo udělat. Nikdo to netuší! Obstarejte si nějakého Xarřana, aby si to dal k obědu, a bude od toho klid.“

Kapitán se spojil s technikem. „Dokázal bys smontovat raketu, co by vypálila ze Zenobie a nevrátila se?“

„Co tě zas bere, Čekblite?!“ durdil se Danno.

Jenže vtom kapitán řekl. „Vlastně nic. Ruším dotaz.“ Vypnul spojení a podíval se na Jaeritt. „Víš co, děvče? Necháme si to na palubě.“

Všichni se na něj překvapeně podívali, zatímco Čekblit pokračoval. „Jak víme, ty potvory kdysi zahrnalo trilibrium do hloubky. Takže se asi díváme na náš amulet nedotknutelnosti!“

„To by skutečně mohl být důvod, proč nás poslední útočníci nechali na pokoji!“ připustil Čoklabordy.

Swyend se jen nerozhodně ušklíbl. „Vyháníme čerta ďáblem.“

„Ale máme klid,“ zdůraznil kapitán. „Vyzkoušíme to! Danno!“ zapnul linku. „Vrať ty svoje hračky do zásobníků.“

„No jasně. Ale co se zas děje?“ dožadoval se technik vysvětlení.

„Máme něco, co se ti bude i nebude líbit,“ šklebil se kapitán.

Předpoklad, že podivný kámen udrží bezpečnost plavidla, se ukázal pravdivý. Loď díky tomu rázem získala na operačním rozsahu, protože její plavba nebyla brzděna obrannou konfigurací torpéd. Cenou za to byl ovšem kus hmoty, kolem které by někteří lidé nejráději chodili po špičkách a velkým obloukem, uložený co nejbližší lodnímu kýlu.

„Tys to udělala, ty se vo to starej,“ nařídil Čekblit dívce.

„Nemám už své schopnosti,“ zopakovala.

„Aspoň je měla. Nebo myslíš, že je tu někdo lepčí?!“

Ráno se ukázalo, že se smečky stáhly do hlubin, a pobyt na Zenobii se konečně normalizoval. Společenství, jehož teritoriem proplouvali, jim nadále nevěnovalo pozornost, kromě občasných všetečných průzkumných chobotnic a komunikačních „Očí“, které již neznamenal ohrožení. Loď nedetekovala pokus o odvetu dokonce ani když speciálně upravené podmořské stroje ulovily několik vzorků pro uspokojení Pana Čoklabordyho.

„Jasně cítí, že je lepší nechat nás na pokoji. Škoda jen, že nevíme co jim říkají jejich geny!“

Pan postupně získal své vytoužené vzorky a sestavil virtuální modely tvorů, s nimiž se setkali. Potvrdil se předpoklad, že spálené systémy na Entimě měly na svědomí hlubokomořské elektrické chobotnice, s nimiž si Tokomba naposled tak radikálně poradila. Orgány, generující elektrické výboje, nesla dvě mohutná chapadla

s plochými konci, zatímco další s přísavkami a ostrými kosticovými hroty podobnými břitvám, a hákovitými trny, sloužila k porcování kořisti.

Získaná potrava byla ukládána do dvoudílného žaludku. Vypadalo to, že jeho větší část slouží jako skladovací prostor, ze kterého se postupně dávkuje ke spotřebě v druhé, výrazně menší části orgánu.

„Loví nárazově, a pak dlouho tráví,“ konstatoval oceánolog.

Tito tvorové představovali ve své hloubce vrcholné predátory na Zenobii. Složitá podmořská společenství se jim obvykle vyhýbala. Pokud už nešlo jinak, pokoušeli se Kopinatci věnčení břitkými čepelemi a Ničitelé se svou údernou hlavou zasadit elektrickým chobotnicím v předstihu takové rány, aby je odradili od přímého útoku, ale ne vždy se to dařilo.

V takovém případě obří „producent“ hledal spásu únikem do hloubky, zatímco ostatní tvorové se houfně snažili odvrátit útok za jakoukoli cenu. Pokud střet dospěl do této fáze, chobotnice se obvykle spokojily s kořistí získanou v bitvě. Jen velmi zřídka napadly a zničily i obřího „producenta“.

„Evoluce si právě vystavila další diplom z ekonomie,“ jásal Čoklabordy. „Vidíme v reálu vycizelované politickoekonomické pravidlo o tom, že je lepší ovce občas stříhat, než jim jednorázově stáhnout kůži.“

Oceánolog také konečně získal představu o tom, kdo tato společenství řídí: byla to vždy jedna rodina bachratých ryb, které tvořily mozek celého společenství. Obvykle se skrývaly mezi dlouhými a mocnými chapadlovitými laloky obřích „producentů“, kteří představovali jádro každého takového společenství. Celou rybí společnost Mozky ovládaly pomocí světelných i zvukových signálů, ale Pan měl velké podezření na to, že se nějak připojují přes svého obřího hostitele a tvoří spolu navzájem jakousi vícečetnou řídicí jednotku.

„Než nějakého Mozka ulovíme, zkusím se s ním nějak domluvit,“ prohlásil vědec a doktorka jen mlčky přikývla.

Danno díky klidu konečně mohl spolu s Heuri konstruovat výzkumné stroje pro Pana, včetně hlubokomořské sondy, která se vydala mnohem níže, než cokoli do té chvíle. Potvrdila, že kolem hloubky osmi kilometrů se rozprostírá lovná zóna pomalých „velkohubých“ úhořovitých obřích ryb. Lapají vše, co se k nim dostane shora, ale podnikají i výpady na výše plovoucí

společenství. Nedokáží ho sice fatálně ohrozit, ale na periferii skupin s úspěchem loví odloučené jedince.

Krom toho umí využívat stoupající proudy „kamenné“ vody, které díky složité hydrofyzice Zenobie čas od času vystřelují ze skutečně velkých hloubek až k povrchu. Zadarmo - myšleno energeticky - se vyvezou jak vysoko chtějí, a nečekaně útočí na cíle které se objeví v dosahu.

Ale to ještě zdaleka nebylo všechno.

Sonda objevila zhruba ve třinácti kilometrech mnoho set metrů silnou, téměř souvislou vrstvu miniaturních planktonických organismů. Ty tvoří doslova síto chytající úplně vše, co se nejen snáší ke dnu, ale i to co je vynášeno prouděním od jádra planety. Všechny látky organické i anorganické jsou zužitkovány.

Vrstva ale není jen pasivní filtrační zónou!

Na horním rozhraní této vrstvy se tvoří „puchýřníci“ – různé velké měchovité struktury ověšené balónky plynu. Po určité době se oddělí a stoupají nahoru ke společenstvím. Mají kolem sebe rozprostřena tenká, členitá chapadla. Když natrefí nějakého tvora, přilnou k němu, zabijí ho jedem a rozleptají, takže planktonovému sítu v hloubce obstarávají další přísun živin. Když ne, jejich vznášecí měchýře prostě prasknou a oni časem klesnou zpět do rodné vrstvy.

Ohromující ale bylo, že Pan v oné organické vrstvě objevil dlouhá, nepochybně nervová vlákna. Když se nález potvrdil na více místech, musel oceánolog připustit, že se obrovité shluky mikroorganismů patrně dokáží nějak domlouvat.

Jenže naprostý šok milý vědec dostal, když jeho zvědaví podmořští roboti narazili uvnitř planktonové vrstvy na zcela rozpadlé zbytky ryb z menších hloubek!

„No, prostě chcípnou a spadnou tam, ne?“ podotkl Kisandr, když s tím Čoklabordy příběhl vyjeveně do velína.

„No to právě ani náhodou!“ mával oceánolog vzrušeně rukama. „Mrtvé jedince vždy, poslouchej dobře, vždy recyklují ty jejich rybi továrny!“

„No, a jak se teda dostanou dolu...?“ ozval se kapitán.

Čoklabordy se zhluboka nadechl. „Ono je to ulovilo!“

„Cože?“

Pan Čoklabordy zapnul své zobrazovače a ukázal, nač vlastně přišel. Zmíněná obrovitá vrstva neprodukovala „puchýřníky“ jako osamělé balónky! Nejspíš je dokázala masivně vytvořit a držet

v sobě, a díky tomu se nezměrná masa mikroorganismů dala do vertikálního pohybu. Doslova udělala obrovité, husté síto trychtýřovitého tvaru, vraždící vše, co obklíčilo! A pak se svou kořistí zase kleslo zpět do pekelně černé hlubiny.

„TOHLE je vrcholový predátor Zenobie,“ zakončil vědec svůj strhující proslov. „Vzhledem k chemické agresivitě a obrovité hmotnosti biologické masy bych důrazně nedoporučoval, abychom s něčím takovým přišli jakkoli do styku. Dost pravděpodobně by to dokázalo stáhnout pod hladinu a rozleptat i Tokombu!“

Kisandrova podmořská detekce tedy dostala nové příkazy, aby sledovala i pohyb této hlubinné masy. Naštěstí se ale se zmíněnou hrozbou nesetkali. Naopak, protože mířili stále k rovníku, počasí se zvolna vylepšovalo, a nakonec došlo i na Garimovo přání, aby mohl posedět na palubě se sklenkou dobrého pití. Protože se k němu přidala Jaeritt i Ronnemi, to bylo posezení obzvláště příjemné.

Potvrdila se Garimova domněnka že Ničitelé, atakující svým hlavovým štítem Tokombu, slouží společenstvím ve vzájemných bojích. V případě, že dojde ke střetu dvou klanů, útočí úplně stejně na Producenty protivníka. Zranění některé „továrny“ nebo dokonce její zabití znamená pro společenství vážné problémy. Ale Ničitelé se ponejvíce chovají úplně stejně jako dávní rytíři na kolbišti - narážejí do sebe ve vzájemných soubojích pokud se k sobě skupiny příliš přiblíží. Když se srazí svými jehlanovitými štíty, asi jim to neublíží, ale nejspíše divoce manévrují a pokouší se svým hrotitým beranidlem zasáhnout soupeře do nechráněného trupu.

Vzhledem k tomu, že na Zenobii není hustota planktonu příliš velká, jsou recyklační smyčky ekosystému velice přesné a výkonné. Společenství žerou v případě nutnosti i sama sebe, jen aby zachovala svou funkčnost.

Ronnemi ve spolupráci s Panem ověřila již předestřenou teorii, jak o sobě mohou společenství vědět i na dálku. Každé společenství vysílalo do okolí varovné zvuky. Oceán byl doslova přeplněn nespočtem sonických signálů, jež tvořily bohatou a překvapivě složitou komunikační sféru.

Stávalo se, že vůči sobě dvě přibližující se společenství vyslala své „trubače“, kteří vzájemným zuřivým chřestěním a škvrcením vymezili novou hranici obou skupin, a ty se poté minuly bez násilného střetu.

Pomocí vzorků a dat, které jí oceánolog ochotně poskytoval, našla doktorka konečně vhodnou kombinaci látek, které měly

na mořské tvory silně odpuzující účinek. Tokombu již sice nebylo nezbytné natírat, ale podmořské drony, opatřené přilnavým ochranným gelem, zaznamenaly výrazný pokles počtu napadení.

Krom toho se jí zvolna dařilo pronikat do komunikace takzvaných Očí. To byla oblast, v níž mohl Garim konečně uplatnit své znalosti. Ke své radosti měl konečně možnost pobývat ve společnosti krásné doktorky, ale s ohledem na Jaeritt sám zachovával přiměřené hranice vstřícně pracovních vztahů.

Mladá Ferglamanka je ale oba překvapila. Občas za nimi zašla do laboratoře, a zvědavě sledovala všechny ty samočinné a více či méně rozumné přístroje.

„Nechtěl jsi povolit krmení,“ řekla najednou, když si Garim s Ronnemi přehrávali jedno nahrané rybí chřestění a pískání.

„Cože??“ ohlédli se oba.

Ukázalo se, že díky schopnosti mluvit i vnímat magická slova, dokáže se i vcítit do zcela odlišné zvířecí komunikace. Ačkoli nedokázala definovat slova, cítila smysl sdělení.

„Děvče, ty jsi hotový poklad!“ obejmula ji doktorka nadšeně.

Společným úsilím pak vytvořili obranný akustický protokol. V případě, kdy si Tokomba nebyla jistá, vysílala do okolí vzkaz: pozor, jsem nebezpečná!

S Dannovou pomocí uspořádali odvážný experiment. Připevnili trilibrionový kámen na jeden dron a vyslali ho na chvíli vysoko do atmosféry. Netrvalo dlouho a k Tokombě se počali stahovat průzkumníci smečky, která tu měla své loviště.

Pak doktorka zapnula varovný signál. Tvorové zaváhali, chvíli rejdlili kolem a pak ztratili o plavidlo zájem. Fungovalo to!

„Jestli se ty ryby umí smát, asi se popadají ploutvemi za břicha, jak je naše varování zkomolené,“ ohodnotila sama práci svou i svého týmu. „Ale i tak tomu výhrůžnému šišlání dobře rozumí. Samosebou, signál budu dále optimalizovat, případně i na různá nářečí odlišných skupin.“

Garim se mezitím nadšeně pustil do tvorby „rybích slovníků“ a snažil se definovat různé sémantické náležitosti. Jaeritt coby dohlážitka byla konečným rozhodčím.

„Ne, tohle mi zní divně,“ říkala tak dlouho, dokud nebylo uměle generované poselství správně vyladěné.

Zbýl i čas na analýzy vzorků fantomizující substance. Do mírně rizikového výzkumu se zapojil především Danno, kterého celá tematika nečekaně silně zaujala. Brzy se ukázalo proč.

Na základě analýz a experimentů vytvořil hypotézu, že se jedná o pozůstatek celoplanetárního superpočítače, poháněného trilibríxiem a statickou elektřinou!

„Nad námi poletuje historie planety, zapsaná do trilibríxiových sazí! Myslím, že konstrukt, jehož zbytky detekujeme, měl své vlastní vědomí! A odvažuji se tvrdit, že byl k tomu všemu nějak propojen s podobnými systémy na jiných neznámých planetách! Stěží si dokážeme představit, co vše se můžeme dozvědět jestli se nám do něj podaří nějak proniknout!“ vykládal technik zaníceně. „Narazili jsme na relikv nějaké nesmírně vyvinutější civilizace!“

Kapitán se držel více při zemi. „Buď rád, že je to zticha a nevíš má si nás! Tos už zapomněl na Targran?!“

Narážel tím na dávné drama, které se odehrálo krátce po první mezihvězdné válce, v níž planeta Gorkghann slavně porazila o hodně mocnější vojsko oběžnice jménem Targran. Leč poražení se nevzdali myšlenky na pomstu a tajně dopravili na Gorkghann strašlivou žravou nákazu. Diverzní útok byl odhalen na poslední okamžik. Aby byla zkáza zastavena, muselo být obrovské území bezezbytku anihilováno se vším, co v něm bylo - přírodou, městy i jejich obyvateli.

Gorkghann jako odvetu za tento útok zasypal planetu Targran prachem sloučeniny trilibríxia, která působila jako psychický zesilovač s kladnou zpětnou vazbou: každou dobrou myšlenku eskalovala do euforie, a negativní myšlenku okamžitě trestala silnou nevolností, která mohla vést až ke smrti. Planeta Targran se tak proměnila v absurdně rozporuplný svět lidí, kteří na jedné straně zažívali extatické stavy radosti, štěstí a lásky, a na druhé straně se svíjeli v bolestech a umírali pokud je napadlo něco zlého. Žádná pomoc zvenčí nepřišla. Na Targran se sice dalo přiletět, ale už ne ho opustit. Pokus o vymanění se z moci trilibríxiových okovů byl totiž děsuplnou sloučeninou hodnocen jako nedovolená myšlenka, a okamžitě následoval zdrcující trest.

Nebylo divu, že okolní světy s Targranem okamžitě přerušily veškeré styky a „planeta šilenců“ byla navždy ponechána svému pekelnému údělu. Díky tomu též získalo trilibríxium na leckterých planetách statut nejpřísněji zakázané látky.

Po kapitánově připomínce Danno poněkud vychladl, ale myšlenka na nepoznané obzory, jež se nejspíše skrývají v atmosféře Zenobie, ho stále fascinovala.

Potvrdilo se, že vyčistění vzduchu v Tokombě pomocí filtrů bylo správné řešení. Entima takové štěstí neměla. Coby cizí element

v elektrostatickém poli, vázala k sobě víc a víc samoorganizující se látky, až její projevy přešly vyloženě do devastujících rozměrů. Fantómové na sebe brali podobu více či méně děsivých bytostí nebo lidí, a nejspíš s posádkou Entimy i komunikovali. Vědci, zaslepení ohromujícími výsledky, přehlédli varovné náznaky, a když zjistili omyl, bylo již pozdě. V koncentrovaných dávkách se totiž počala výrazně projevovat jedna z neblahých vlastností trilibixia - transanimační schopnost. Jinými slovy, tvořit z věcí neživých nejneuvěřitelnější, a nejnepředvídatelnější věci živé, a naopak.

Jak už bylo známo, substance dokázala atakovat i elektronické systémy. Jak to na palubě nešťastné lodi vypadalo, těžko si domýšlet, ale patrně v závěrečné fázi šlo o masivní fyzicky ohrožující atak fantomů ne nepodobným ďábelským hordám - proto se skutečná posádka rozutekla a poschovávala v lodi. Nikdo nikomu už nevěřil, neboť si nebyl jist koho před sebou má.

„Což otevírá nespočet nových otázek,“ komentovala lakonicky Ronnemi. „Jenže posádka Entimy měla zcela jiné starosti. Velké štěstí, že jsme se jim, byť díky tragédii jednoho života, vyhnuli...“

Buď někdo z přízraků, nebo někdo z lidí na palubě Entimy, kdo si mylně myslel že s fantómy může spolupracovat, zničil pak všechny databanky, takže se nedalo ani zpětně bez přístrojů zjistit kdo je člověk a kdo ne. Poslední ranou mohlo být napadení lodi elektrickými chobotnicemi. Za situace, kdy lodní systémy přestaly fungovat, a došlo k poškození mozkových schopností posádky, byla zkáza Entimy prakticky neodvratná.

O mrtvé těleso pak zbytky planetárního počítače přestaly jevit zájem, a na scénu přišla biosféra, která spotřebovala všechny členy posádky i vybavení, které šlo oddělit od kostry lodi. Tvorové ze společenství by Entimu dozajista nakonec rozebrali celou, kdyby neusoudili že ji nedokáží rozervat tak, aby z toho měli energetický užitek a ne jen marnou námahu. Mrtvá, pustá, vytěžená Entima zůstala na pospas proudům a ledovcům. Tokomba zastihla jen její smutný konec.

Vrak, který se propadl až na dno oceánu, bude nepochybně v nitru černočerného planetárního mlýna, kde se za nesmírných tlaků rve kamenná voda s tekutou, časem roztříštěn na molekulární drť, a postupně vynášen stoupavými proudy nahoru, kde se tak stane součástí zdejšího bizarního ekosystému...

*

47 – Závěrečné shrnutí

Koráb Tokomba operoval na Zenobijském superoceánu ještě šestnáct dní, než ho podle smlouvy vyzvedl transportní systém supertrajleru Morli-Ploraj (také Pýcha Oqerzu) a tentokrát již bez sebemenšího zdržení doručil zpět na Beogirské moře.

Kapitán Check Blitz ke své spokojenosti inkasoval odměnu i plnou náhradu za škody a spotřebované části, a posléze i finanční kompenzaci za to, že KIR nedostatečně informovala o planetárních hrozbách Zenobie Xensirgi. Získal krom jiného na deset normalizovaných roků exkluzivní právo k výsadbám na Zenobii i k těžbě trilibraxia z její ekosféry. Privilegií obratně využil a stal se patrně jedním z nejbohatších námořních kapitánů v historii. Nemalou část nabytého bohatství však věnoval rodinám a pozůstalým padlých bojovníků v Gerxombhajském konfliktu.

Tokomba pod jeho velením i dlouho poté úspěšně sloužila jako základna dalším, tentokrát již velmi početným, výzkumným i průmyslovým týmům na tomto prapodivném kosmickém tělese. Všimaví lidé později zpozorovali zajímavou věc: pokud byl na její palubě Garim, plavidlo nikdy nemělo problémy s nevládným počasím.

Oceánolog Pan Čančarud Čoklabordy si vybudoval slavnou kariéru na prvním vědeckém rozboru ekosféry Zenobie. I když se později ukázalo, že v nepředstavitelně hlubokém oceánu existují ještě další, nižší a pomalejší biotopické úrovně, citáty jeho prací jsou pevnou součástí prakticky všech publikací jež se zabývají ekosférou zmíněné planety.

Technik Danno zůstal na Tokombě ještě pět následujících výprav. Nezajímalo ho ani tak bohatství, ale věnoval se intenzivnímu zkoumání zbytků domnělého planetárního trilibraxium-uhlíkového elektrostatického počítače. Stal se autorem několika revolučních teoretických řešení, která však nebylo v silách současné vědy smysluplně využít.

Danno, zklamaný váhavým postojem vědecké obce, nakonec Zenobii opustil. Odletěl na Mangwaxellu, za geniálním vynálezcem a konstruktérem Foronpem. Ten byl již před časem, na základě svého ohromujícího talentu, a navzdory svému „neurozenému“ původu, jmenován do nejvyšší rady prestižní planetární kosmotechnické univerzity. Oba výjimeční muži si velice dobře porozuměli, a tvořili spolu velmi originální a pokroková, leč také občas ne zcela patřičně doceněná díla.

Navigátor Kisandr opustil po první návštěvě Zenobie svou funkci na Tokombě a vybudoval svou kariéru v řízení logistiky na horké pouštní planetě Krisangára. Vydal tam o své misi knížku, která se stala tak populární, že si obyvatelé zmíněného odjakživa suchého světa dokonce začali pořizovat soukromá vodní akvária.

Kníže Swyend s velkou slávou umístil své vytoužené trofeje do expozice rodného paláce a dál holdoval lovecké vášni až do chvíle, kdy beze stopy zmizel při výpravě na planetu Jikaxarza.

Poté, co doktorka Ronnemi Matimfé výhodně prodala patent na ochranný gel vůči biosféře Zenobie, zařídila si na Beogiru soukromou praxi na pomezí vědy a šarlatánství. Její úžasné, nepopíratelné, ale též nepochopitelné léčebné výsledky jí rychle získaly obrovskou popularitu, nicméně nikomu se je nepodařilo opakovat ani naučit. Po šest let byla velmi ceněným, ale současně stále nepochopeným čestným členem mocné lékařské celoplanetární Unie. Jednoho dne se záhadně ztratila přímo ze své laboratoře a nikdo ji nikdy víc nespáčil.

Majitelé potopené lodi Entima a pozůstalí nešťastné posádky vyvolali rozsáhlé právní řízení proti KIR. Nedosáhli v něm sice požadovaných odškodnění (neboť Entima se na Zenobii vylodila bez platného povolení), ale na základě této události byla KIR nucena změnit své hodnotící postupy. Tragický osud Entimy a její posádky byl posléze holovizně zpracován mnoha variantami sociálních, ale i zcela hororových, dramát.

Student Garim Vienarski se nikdy nedozvěděl, že na Kasvě stál doslova krok od artefaktu nezměrného historického významu – kamenné bytosti, která osobně pamatovala bájnou bytost jménem Jao, a uchovávala v sobě střípky vzpomínek na cizí vesmíry. Ale výrazně na sebe upozornil autorstvím prvního rozboru sociálních aspektů biologických společenství na oběžnici Zenobia Xensirgi, a proslavil se dalšími úspěšnými publikacemi z osmi následujících výprav na zmiňovanou vodní planetu. Stal se uznávaným odborníkem na komunikační sféru podmořských uskupení, a popularitu získal analýzami i rozpracováním principů přímých hovorů s „Mozky“ společenstev.

Fámulus Jaeritt Wahang prodala svůj kámen koncentrovaného trilibraxia Beogirské vědecké Unii výměnou za uspokojivou doživotní rentu. Provázela Garima na jeho výpravách na Zenobii i jinde, a lidé kteří se s nimi potkali, na ně vzpomínají jako na nebývale úspěšný a harmonický pár. Jaeritt během dalších návštěv Zenobie ke svému velkému překvapení zjistila, že se jí vrací schopnost ovládat trilibraxium! Byla ale natolik rozumná, že

o tom pomlčela a využívala své umění jen tak, aby nevzbudila žádné podezření. Třeba na budování vztahu a kariéry. Nebo na řízení počasí.

Velmistr magických umění a zasvěcenec desáté úrovně Skorber Mohomhemunson, se svým tragickým činem vyhnul velkým problémům po svém případném návratu. Sekta, které byl hlavou, totiž o deset let předtím rozvinula nesmírně ambiciózní, ale i velmi spekulativní výzkum na pomezí fyziky a magie, a po počátečním hvězdném vzestupu upadla (též díky nelegálnímu nákupu trilibixia) do obrovských, zcela neřešitelných závazků a dluhů. Je záhadou, jak se velmistr dozvěděl o potenciálu planety Zenobie, ale rozhodl se vsadit vše na poslední šanci. Skutečnost, že v nezlomném přesvědčení o své výjimečnosti v kritické chvíli přecenil svou moc, ho stála život.

Ačkoli byl po návratu Tokomby ze strany Jaeritt vznesen dotaz na předchozí velmistrový fámuly, oficiální místa nedokázala vynutit na sektě žádné konkrétní prohlášení. Jejich totožnost i osud tak zůstává neznámý.

Asistent Chomboul Ghirkan si po celý život nepřestal vyčítat, že z čiré zlomyslnosti propásl svou životní šanci jak se proslavit.

Gigantický meziplanetární trajler Plork-Ploraj pracoval v dopravě mezi oběžnicemi vzdálených hvězd a vydělával svým majitelům peníze ještě mnoho let, než ho postihl děsivý osud.

Ale to už by byl, jak se říká, jiný šálek čajkomu⁶.

***

---

6 Čajkom – vývar z listů a/nebo kořenů rostliny *Stella mirabile*. Krom mírného tonizačního a ozdravného účinku na sebe dokáže při použití různých přísad vzít libovolnou podobu z obrovské palety chutí i konzistence. Díky tomu se stal od počátku budování Prvoplanetární unie nejpoblíbenějším nápojem na všech planetách. Jeho sláva pramení i z toho, že vykazuje různě intenzivní kontemplační vlastnosti, jež ale (na rozdíl od drog a opiátů) lze vůlí během okamžiku eliminovat. Nevytváří na sobě závislost. Bájný náčelník Gorkghannské špionáže, proslulý trojzlatý admirál Tee Rix, o čajkomu řekl, že je to jedna z mála věcí, které se Leptonovi při tvorbě tohoto vesmíru povedly.